

Giới thiệu Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Ám Chi Lâm (Phần 2)

Truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Ám Chi Lâm (Phần 2)* của tác giả Đinh Mặc là phần tiếp theo của truyện : *Hãy nhắm mắt khi em đến*. Nối tiếp cảm xúc ở phần 1, phần 2 sẽ nói về một người thần thám trên núi, đầy bí ẩn.

Nếu trước đó câu chuyện ngôn tình sắc xoay quanh chuyện tình yêu khá thú vị, một người mà thương chẳng đáng nhưng bỏ thì chẳng đành. Khi bạn có một người bạn trai thông minh, kiêu ngạo và "trung khuỷu"... thì phần hai sẽ lấy bối cảnh trên núi có một người rất kì quái. Anh ta không nói chuyện với người khác. Khi ra cửa luôn đeo kính râm, khăn quàng cổ và khẩu trang, còn rất ngạo mạn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Ám Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Giới thiệu

Trên núi có một người rất kì quái. Anh ta không nói chuyện với người khác.

Khi ra cửa luôn đeo kính râm, khăn quàng cổ và khẩu trang, còn rất ngạo mạn nữa

Nghe nói anh ta là một thần thám.

Tôi biết..

Vì sao?

Bởi vì tôi đã từng gặp anh ta.

Thế nhưng, anh ta hiện tại, đừng nói gì cả, vì cái gì tôi cũng biết....

Chào anh, tôi là Giản Dao, vợ của giáo sư Bạc Cận Ngôn.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Ám Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Chương 1:

Edit: Quỳnh Julia

Mặt trời thật là lớn, chiếu xuống làn da khiến người ta nóng rất.

Thành cổ sau giờ trưa, người ít như vậy. Đồng Sinh dùng tay cản ánh nắng, hơi buồn bực mà đứng ở đầu đường.

Ách... Cô lạc đường rồi. Thân là người mù đường mà cô còn bị mất ví tiền và bản đồ, đúng là xui tám đời.

Cô định chờ một chút nhìn người qua đường nào quen mặt sẽ mượn di động dùng nhờ, để bạn chuẩn bị đủ tiền qua đây cấp cứu.

Cô không chú ý tới, một chiếc xe có rèm che màu đen đang dừng ở ven đường cách đó không xa, rất lâu rồi.

Sau đó người trên đường càng ít hơn, ngay cả con chó cũng cuộn tròn ngủ thiếp đi ở trong góc.

Khi chiếc xe kia dừng ở trước mặt, cô rất kinh ngạc. Nhưng khi nhìn thấy người lái xe, cô ngẩn ra, nở nụ cười: "Là anh à."

Ở trong thành phố, bèo nước gặp gỡ một người.

Người đó cũng cười nói: "Sao vậy em yêu? Thấy em vẫn đứng ở đây, đang chờ ai sao?"

Đồng Sinh le lưỡi: “Em bị mất ví tiền, còn bị lạc đường.”

Người đó thay cô mở cửa xe ra: “Lên xe, muốn đi đâu, tôi đưa em đi.”

Đồng Sinh hơi bất ngờ: “Sao không biết xấu hổ như vậy được.”

Cuối cùng cô cũng lên xe, suốt dọc đường, hai người trò chuyện thật vui.

Gió nhẹ khe khẽ thổi qua ngọn cây, chiếu xuống tạo thành những bóng loang lổ, cửa sổ xe phản chiếu nụ cười của đôi bên. Máy lạnh mở đầy đủ khiến mỗi tế bào trên người Đồng Sinh đều thoải mái và lưỡi nhác vô cùng.

Người đó lấy một bình nước suối từ tủ lạnh trong xe đưa cho cô, Đồng Sinh vui vẻ nhận lấy, mở nắp uống.

Sau đó, mí mắt trở nên nặng nề. Đồng Sinh cảm thấy không đúng, nhưng làm sao còn mở mắt ra được chứ. Cô nghĩ phải nắm lấy tay người lái xe đó, nhưng bị tránh thoát. Trong lúc mơ hồ, xe dường như lái vào một chỗ rất yên tĩnh. Cô nhắm hai mắt lại.

...

Cô vẫn bò ở trên mặt đất, khóc nói: “Thả tôi... Cầu xin anh thả tôi... Tôi sẽ đưa tất cả tiền bạc cho anh...” Đúng lúc, người phía sau đầu có làm theo, anh ta nắm lấy eo của cô, vuốt ve làn da mềm mại trên hông, tiếp đó mãnh liệt xuyên qua cô lần nữa.

Hắn dùng dây xích khóa cổ Đồng Sinh lại giống như chó. Không có quần áo, từ nay về sau còn mặc quần áo làm gì? Hắn thích nhìn hình dạng các cô gái sống không giống người như thế này.

Hắn chính là đế vương lâm hạnh, chủ nhân chí cao vô thượng.

Mà cô, sau này chỉ có thể nhìn thấy cánh cửa sổ thu hẹp ở trên đỉnh đầu, ở trong tầng hầm bí mật này.

“Mẹ, mẹ...” Có một ngày ban đêm, cô thấp giọng khóc nức nở.

Mà sau khi hắn nghe thấy, vuốt ve thân thể cô, chỉ im lặng không nói.

Đồng Sinh, đừng khóc.

Mẹ em, sẽ không tìm được em

....

Phân cục thành cổ rất lớn nhưng đội cảnh sát lại rất nhỏ. Bởi vì ở đây là dạng thành phố du lịch giản dị, rất ít khi xảy ra những vụ án hình sự. Nếu như có vụ án, nhất định là án lớn.

Thời tiết rất nóng, trong phòng làm việc yên tĩnh giống như không có ai – Toàn bộ đều nằm úp sấp trên bàn ngủ, ve sầu ở trong sân kêu ‘cù cù’, nhựa đường trên mặt đất, gần như bị nắng hòa tan.

Trong bầu không khí lười biếng sống qua ngày, duy chỉ có một người, giữa trưa không ngủ, nằm ở trên mặt bàn, đeo tai nghe đang nhìn màn hình vi tính.

Anh ta chính là đội trưởng cảnh sát đội một của phân cục thành cổ, Phương Thanh.

Phương Thanh năm nay vừa tròn ba mươi tuổi, dáng người cao lớn, rắn rỏi, tuần tú lịch sự. Người cùng quê ở vùng phụ cận giới thiệu cho anh vô số đối tượng. Nhưng anh đều lạnh lùng từ chối. Chính xác mà nói, từ mấy năm trước bị bạn gái đá, anh vẫn cô đơn. Cuộc sống X (1) là chỗ dựa cơ bản.

Lúc này, anh ta đang ngồi trước màn hình vi tính, cũng không phải đang xem phim hành động tình yêu gì. Anh vẫn có đạo đức nghề nghiệp, từ trước đến nay khi ở nhà một mình buồn buồn mới xem. Lợi dụng lúc nghỉ trưa, anh đang xem một bộ phim trong nước.

Còn là tập cut của nhân vật nữ chính.

Chỉ thấy anh ta đốt một điếu thuốc, hơi híp mắt, nhìn mỗi một hình ảnh nữ chính xuất hiện. Người đóng vai nữ chính tên là Kim Hiểu Triết, năm nay thực ra đã hai mươi chín tuổi. Ở trong giới giải trí bọn họ, hẳn được xem là người có tài nhưng thành đạt muộn. Ai ngờ hai năm qua đã nổi tiếng thành nữ thần quốc dân.

Màu da Kim Hiểu Triết rất trắng, trắng giống như đồ sứ. Mặc sườn xám càng đẹp hơn. Cô ấy đang diễn vai đối thủ đùa giỡn với nam chính. Vai nam chính ôm eo cô ta, dưới sườn xám bộ ra cặp đùi săn chắc trắng như tuyết. Phương Thanh thấy yết hầu căng lên từng hồi. Quan trọng là, tên nam chính còn đẩy cô ta xuống giường, xé rách sườn xám.

Phương Thanh khẽ mắng một tiếng, thậm chí còn có chút khăn trương nuốt nước miếng.

Cũng may, cảnh tình cảm mãnh liệt trong phim không còn tiếp tục nữa, hai người nằm ôm nhau ở trên giường, nói những đoạn lời thoại văn nghệ, sau đó liền hôn nhau. Phương Thanh đen mặt, tắt máy vi tính, ném đầu thuốc lá, đi ra khỏi văn phòng.

Thành cổ không được xây nhà cao tầng, Phương Thanh đứng ở trong hành lang, có thể nhìn thấy núi xanh ở đối diện. Quê hương yên tĩnh như thế, anh ta thích, nhưng cũng ràng buộc anh. Anh đến nay vẫn còn nhớ rõ ngày đó Kim Hiểu Triết đi, rất tinh táo nói với anh rằng: “Phương Thanh, tôi không thể ở lại chỗ này nữa. Quá nhân hạ, liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy sau này. Tôi muốn một cuộc sống đặc sắc và có nhiều cơ hội hơn.”

Khi ấy anh đã nói như thế nào? Anh ta còn nở nụ cười đầy, vừa đau vừa tức mà nói với Kim Hiểu Triết: Được, em cứ đi đi, nhưng hãy nhớ kỹ, nếu như ở ngoài không lần lộn được, thì cứ trở về đây. Anh luôn ở đây đợi em, em quay lại, anh sẽ kết hôn.

Anh ta ~ mẹ ~ ai biết Kim Hiểu Triết đi lần này lại nổi tiếng như vậy?

Sau đó cũng ít liên lạc, nhưng không phải hoàn toàn không còn quan hệ.

Năm ngoái anh ta có một cơ hội, đi BJ tham gia huấn luyện ở bộ công an, đã gửi một tin nhắn cho Kim Hiểu Triết. Kim Hiểu Triết vẫn không có quay về, cô tới chỗ anh ở, đó là lần đầu tiên đến bây giờ anh nhìn thấy cô phờ phạc. Bí mật dừng xe bảo mẫu ở dưới lầu, hai vệ sĩ che chở cô lên lầu, người đại diện nam nhìn anh, ánh mắt vô cùng phức tạp.

Cách nhau mấy năm, khi một lần nữa đi vào cơ thể của cô. Cô dùng móng tay cắm vào lưng anh, đè nén thét chói tai. Mà mồ hôi anh đầm đề, còn hưng phấn hơn so với leo tường bắt kẻ trộm. Sau đó, anh ta mơ màng ngủ thiếp đi, còn cô thì phải rời khỏi.

Anh ta bắt tay cô hỏi: “Chúng ta như vậy được coi là gì?”

Cô không đáp chỉ hỏi lại: “Khi nào anh đến BJ?” Phương Thanh không đáp.

Muốn anh trả lời như thế nào đây? Nói anh làm cảnh sát nửa đời người, chưa từng nghĩ tới sẽ từ chức đến BJ hơn nữa bây giờ anh còn là đội trưởng đội cảnh sát. Tiền lương một tháng chỉ có 5000, có thể cưới đại minh tinh này sao?

Anh ta dứt khoát nở nụ cười: “Gấp cái gì? Sao em không trở về thành cổ?”

Sắc mặt Kim Hiểu Triết khi ấy rất khó coi, rồi cô bỏ đi.

Sau đó, anh có gọi điện hay gửi tin nhắn cũng không có người trả lời.

Nghĩ tới đây, Phương Thanh phiền não vò tóc. Thật ra gần đây đúng lúc có cơ hội, biểu hiện của anh luôn nổi bật. Báo cáo xin chuyển công tác đến BJ đang nằm trong ngăn kéo của anh. Cần phải tìm một cơ hội, nói rõ với người phụ nữ ấy. Bây giờ đi, còn kịp không?

Anh lại châm điếu thuốc, nhớ lại cảnh hôn kích tình vô cùng khiêu khích của Kim Hiểu Triết với tên nam chính, thân thể cảm thấy khô nóng, cầm lấy tách trà bên cạnh, uống từng ngụm lớn nước lạnh vào miệng.

“Phương đội trưởng” Một gã trinh sát từ cầu thang chạy tới.

Phương Thanh liếc nhìn sắc mặt hắn, lập tức thu hồi tâm tư lộn xộn.

Được, sắp có vụ án nguy hiểm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Ám Chi Lân (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Chương 2:

Edit: Julia

Người chết là một người đàn ông.

Hơn nữa còn là người đàn ông trẻ tuổi, lịch sự, cười rộ lên, cả người trông rất vô hại.

Tất nhiên, đây chỉ là nhận định Phương Thanh đưa ra dựa vào vẻ căn cước trên người nạn nhân. Trên thực tế, thằng nhóc xui xẻo này bị người ta đâm tan tành, nằm ở trên mặt đất, bên chân Phương Thanh.

“Phó Vi 25 tuổi là người Cam Túc. Từ Bắc Kinh đến đây du lịch. Mấy ngày trước trọ ở khách sạn đại viện Diêu gia trước mặt.” Viên trinh sát dùng giọng lạnh lạnh báo cáo.

Mặt Phương Thanh âm trầm, xốc miếng vải trắng che phủ thi thể, liếc nhìn. Trong lòng chỉ cảm thấy đồ phá hoại cực kỳ. Khi anh ta đang muốn chuyển đi nơi khác, tại sao lại xuất hiện vụ án này. Ông trời đang chơi anh sao? Chỉ có điều, oán thâm thì oán thâm, Phương Thanh nhìn thi thể chằm chằm, cặp

mắt kia còn độc hơn mắt ung.

“Pháp y nói như thế nào?” Anh ta hỏi.

“Theo kết luận sơ bộ, thời gian tử vong là hùng đông hôm nay khoảng từ 1 đến 3 giờ sáng. Ngực và nhiều chỗ ở bụng bị hung khí sắc bén đâm bị thương, dẫn đến mất máu nhiều mà chết. Mặt khác, cổ tay có vết ứ đọng, có lẽ xảy ra đánh nhau với người khác. Hung khí là một thanh dao mỏng dài khoảng 15 đến 20 cm, chiều ngang khoảng 8-10 cm, thân dao có trọng lượng nhất định. Chất liệu cụ thể còn cần giám định thêm...”

“Tổng cộng đâm bao nhiêu nhát?” Phương Thanh hỏi.

“...Hơn bốn mươi nhát.”

Nhìn thi thể xong, Phương Thanh tựa vào xe cảnh sát bên cạnh, hút thuốc. Những cảnh sát lâu năm, nhìn thấy thi thể, cũng không đỡ được, ôm bụng nôn mửa liên tục ở cái rãnh bên cạnh. Phương Thanh mặt không đổi sắc, từ trong túi móc ra một viên kẹo bạc hà nhai để nâng cao tinh thần.

Ánh mặt trời rất lớn, bên ngoài tuyến cảnh giới, đầy người bu lại, đuổi cũng không đi. Ánh mắt Phương Thanh chậm rãi dò xét một vòng, hung thủ nói không chừng đang ở ngay trong đám người này.

Nhưng anh ta chỉ suy nghĩ vậy thôi. Biển người mênh mông, căn bản không nhìn ra.

Anh ta ngẩng đầu lên, nhìn hoàn cảnh chung quanh ngõ nhỏ, trong đầu bắt đầu phát thảo tình hình vụ án tối hôm qua.

Sau nửa đêm, cơn mưa lớn rơi xuống. Khi Phó Vĩ trở về, chắc là mắc mưa, đây là một con đường hẻo lánh thông đến cửa sau của khách sạn, một người đàn ông như Phó Vĩ, chọn con đường gần, cũng không có gì kỳ lạ.

Ở thành phố cổ, rất nhiều người sẽ chơi đến nửa đêm, thậm chí suốt đêm. Vì thế, Phó Vĩ trở về thời điểm đó cũng không kỳ quái.

Mặc dù nước mưa đã rửa trôi phần lớn dấu vết, nhưng đất đai gần chỗ thi thể, những vết máu đỏ đã được ngâm rất lâu. Đồng thời không có vết tích và căn cứ xác thực thi thể đã bị động qua. Sơ bộ có thể giả định nơi này là hiện trường gây án đầu tiên.

Hùng đông một giờ sáng, Phó Vĩ đi tới nơi này và gặp hung thủ.

Hung thủ sẽ ấn núp sao? Còn gặp gỡ Phó Vĩ ở chính diện? Hai bên hẻm nhỏ là những vết tường lồi lõm, không có bất kì chỗ nào để ẩn núp. Cho nên, hung thủ chỉ có thể đứng trong mưa, chờ Phó Vĩ.

Phó Vĩ biết hung thủ sao? Nếu như biết có lẽ hắn sẽ dừng lại. Nếu như không biết, hắn là chỉ nhìn thoáng qua.

Sau đó, hung thủ ra tay.

Một dao, hai dao, ba dao... Hai mươi dao! Bốn mươi dao! Đám cho đến khi người thanh niên hoàn toàn thay đổi, gần như thành một đồng bùn nát!

Vóc người Phó Vĩ không cao, hơi gầy, hung thủ dĩ nhiên không chiếm được tiện nghi và ưu thế tuyệt đối, nếu không cổ tay Phó Vĩ không có dấu vết xoay tay, bị đánh. Cho nên hung thủ cũng không phải người đàn ông to lớn, cường tráng.

Tiếp đó thì sao?

Tiếp đó, hung thủ bỏ chạy, mà Phó Vĩ nằm ở chỗ này, toàn thân đầy máu, chờ người đến phát hiện.

Máu.

Đúng vậy, máu.

Phó Vĩ bị xuất huyết động mạch chủ, tuy rằng bị nước mưa rửa trôi không ít, nhưng bên trong đất, trên tường vẫn có những vết máu đáng sợ. Mà hung thủ đã từng vận lộn với hắn, trên người tất nhiên cũng sẽ dính đầy máu tươi.

Nửa đêm một hai giờ, mặc dù là đêm khuya nhưng ở thành phố cổ cũng không xem là muộn. Cách mấy con ngõ chính là đường phố sầm uất, cùng với khách sạn trùng trùng điệp điệp. Một người toàn thân là máu, tay cầm dao, có thể chạy đi đâu?

....

Phương Thanh bỗng nhiên ngẩng đầu, nói với hai người cảnh sát: “Lập tức điều động máy theo dõi ở năm con ngõ xung quanh, tôi không tin tên đó có thể trốn thoát.”

....

Ở một thành phố du lịch, xảy ra một vụ án như vậy, không khác nào chuyện long trời lở đất. Cấp trên không thiếu mở những cuộc họp quan trọng, sau đó phía bên kia ân cần chỉ bảo, lệnh cho anh ta nhất định phải điều tra và phá vụ án này trong vòng một tuần lễ.

Phuong Thanh chưa từng lên tiếng, quay đầu bận rộn giống như con quay. Thân là chỉ huy đội cảnh sát, nắm bắt phương hướng điều tra và phá án là quan trọng nhất. Phuong Thanh hiện tại tập trung lực lượng đi tìm kiếm những bằng chứng theo dõi ‘huyết nhân’ còn điều tra về cuộc sống của nạn nhân Phó Vĩ, đồng thời triển khai.

Một ngày sau, một đồng nghiệp được phái đi Cam Túc, Bắc Kinh phối hợp với cảnh sát địa phương lần lượt truyền về tin tức:

Phó Vĩ quê ở huyện Cam Túc, trong nhà có một mẹ già bệnh quanh năm nằm ở trên giường, cha là người đi làm nuôi gia đình, kinh tế tương đối khó khăn, nhưng thỏa mãn no ấm cũng không có vấn đề gì. Nghe nói sau khi nhận được tin con trai ông chết, cả nhà rất đau buồn, nhưng bởi vì giao thông bất tiện, cha già phải thu xếp tốt chuyện trong nhà, mấy ngày nữa mới có thể đến đây.

Phó Vĩ tốt nghiệp đại học nhân dân Bắc Kinh, chuyên ngành đại học trọng điểm, sau đó vào làm việc trong một công ty mạng. Cũng được xem là thanh niên tài giỏi đẹp trai. Trải qua điều tra, trong ngày thường hẳn cũng không có thù oán với ai, không có người yêu, cũng không có tranh chấp tình cảm. Điều tra những người gặp gỡ quan hệ với hắn, thì không phát hiện bất luận người nào có động cơ giết người.

Về phần thái độ đối nhân xử thế của hắn, cảnh sát lại hiểu thêm một chút. Căn cứ theo lời bạn cùng phòng đại học với hắn nói: “Đại Vĩ bình thường tốt vô cùng, là người ôn hòa không tranh chấp với người khác. Khuyết điểm là, có hơi háo sắc, khi học đại học cậu ấy cũng có chơi gái. Nhưng cũng chỉ một hai lần, trong đại học rất nhiều nam sinh làm như vậy. Đúng rồi, cậu ấy nói từng yêu trên mạng, sau đó cô gái ấy không còn liên lạc với cậu ấy nữa, mới chấm dứt.”

Người bạn cùng thuê chung nhà với hắn ở Bắc Kinh cũng nói như vậy: “Phó Vĩ cũng không có kẻ thù, hiện tại thu nhập ở công ty cũng không tệ, cũng không có áp lực kinh tế và tranh cãi. Anh ta mới quyết định mấy ngày trước kỳ nghỉ đông lần này sẽ đến thành cổ, chỉ có mấy người bạn chúng tôi biết. Anh ta còn nói, có lẽ có thể có một cuộc gặp mặt tươi đẹp, ai ngờ...”

...

Hành tung Phó Vĩ sau khi đến thành cổ mấy ngày nay, đều bị cấp dưới của Phuong Thanh điều tra hết sức rõ ràng. Ở khách sạn, không ra ngoài, đi uống rượu, đi dạo thành cổ. Những người phụ nữ hắn bắt chuyện ở quán bar, ông chủ nhà hàng hắn ăn cơm, đều bị hỏi thăm. Khiến người ta bất ngờ là Phó Vĩ chưa từng nảy sinh xung đột với bất kì người nào.

Ngay cả một cô một gái mấy ngày nay hắn từng chơi đùa, cũng bị mời về đồn công an. Cô gái đó trả lời rất cẩn thận: “Người thanh niên ấy... Tôi rất có ấn tượng với anh ta, anh ta bỏ tiền, tôi làm người dẫn đường cho anh ấy, đi chơi mấy ngày ở thành cổ.”

Cảnh sát cười cười, cũng không vạch trần lời cô ta nói.

“Không có gì đặc biệt. Chỉ là hơi háo sắc một chút, luôn động tay động chân. Còn hơi keo kiệt, khi tính tiền còn mặc cả với chúng tôi 50 đồng. Loại khách này chúng tôi cũng thấy nhiều rồi, ai giết anh ta vậy, thật đáng sợ...”

Khách sạn đại viện Diêu gia Phó Vĩ vào ở cũng bị liệt vào phạm vi điều tra. Bây giờ cũng không được xem là mùa đất khách du lịch, nhưng cũng không là mùa ít khách. Người trọ ở khách sạn không nhiều không ít, nhưng người ở chung tầng với hắn có khoảng hơn mười người, cũng đã điều tra qua, không liên quan gì đến anh ta.

Thậm chí ngay cả người phụ trách ghi sổ đăng ký ở quầy tiếp tân, cũng đều bị hỏi thăm. Cô ta là người địa phương, khoảng chừng hai mươi tuổi, đáng đáp không tệ, cô ta nói với cảnh sát:

“Người đó rất khôi hài, lúc nào cũng chơi đến nửa đêm mới trở về... Chủ động đến bắt chuyện? Đúng vậy, anh ta còn để lại số QQ cho tôi, rất chủ động, khi đó bác gái quét rác và nhân viên phục vụ khách sạn còn cười tôi nữa. Nhưng tôi không có ý định làm quen với anh ta.”

—

Đêm đã khuya, Phuong Thanh và cộng sự đi gặp đối tượng nói chuyện cuối cùng. Anh ta mệt mỏi xoa xoa mi tâm, hai người đều châm thuốc.

Tổ giám sát và điều khiển ở sát vách vẫn còn đang xem từng cuộn băng ghi hình. Ước chừng trông mắt sắp rớt ra ngoài nhưng vẫn chưa phát hiện manh mối.

“Tích” Điện thoại Phuong Thanh vang lên, là tin tức giải trí mới đăng:

Phuong Thanh đặt di động lại trên bàn.

“Đội trưởng Phuong, vụ án này thật rắc rối.” Người cộng sự hít một hơi thuốc lá rồi nói.

Phuong Thanh bưng ấm trà lớn, buồn bực uống từng ngụm lớn.

Còn phải nói.

Ngày thường, cảnh sát gặp phải những vụ án giết người, phần lớn là giết hàng xóm, yêu hận đan xen với tiểu tam ở bên ngoài, cùng lắm thì phạm tội giết người vì tiền mà tranh chấp bất hòa. Nhưng vụ án này, nhìn như đơn giản nhưng đã điều tra suốt hai mươi bốn giờ, một chút manh mối cũng không có.

Không có động cơ, không có người tình nghi. Người đó còn có thể tránh thoát máy theo dõi. Một trận mưa lớn đã yểm trợ cho hắn một cách tuyệt hảo

“Này, chúng ta không gặp phải ‘cái đó’ chứ?” Người cộng sự thấp giọng nói.

Phuong Thanh im lặng không nói.

Người cộng sự im lặng thở ra một hơi: “Nếu thật sự gặp phải ‘cái đó’ đúng là xui xẻo tám đời.”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Ám Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Chương 3: Vụ án giết người ở Thành cổ (tt)

Edit: Julia

Phuong Thanh suy nghĩ một chút đáp: “Hình như không giống.”

Cộng sự hỏi: “Tại sao?”

“Nếu như tâm lý biến thái, giết người ngẫu nhiên, nhưng mà hiện trường vụ án được dọn dẹp quá sạch sẽ. Rõ ràng kế hoạch đã được lập từ trước giống như người bình thường, có điều anh ta điên cuồng đâm thi thể như vậy, quả thật có hơi biến thái.”

Hai người đều không nói nữa, dù sao loại án giết người như thế này, họ chưa từng trải qua.

Mất thấy bóng đêm càng lúc càng tối, cảnh sát cũng không phải làm bằng sắt, Phuong Thanh cho mọi người nghỉ nửa buổi tối về ngủ, còn anh từ từ đi ra khỏi cục cảnh sát

Ánh trăng rất sáng. Những lúc trong lòng không bình tĩnh, Phuong Thanh thường thích đi tản bộ xung quanh thành cổ. Hơn nữa bây giờ vụ án vẫn chưa tra ra manh mối, anh vẫn theo đuổi nguyên tắc của lớp cảnh sát đi trước: Điều tra vụ án nếu gặp phải nút thắt thì nên đi đến hiện trường vụ án lần nữa, nói không chừng có thể tìm được thu hoạch mới.

Đi trong chốc lát, đi ngang qua khách sạn Điều gia. Lúc này, mới hơn 11 giờ, cửa chính khách sạn mở rộng, liếc nhìn thì không có người bên trong. Lòng Phuong Thanh vừa động, đi vào trong.

Nói đến khách sạn Điều gia, toàn bộ thành cổ không người nào không biết, không người nào không hiểu. Điều gia là vọng tộc ở địa phương. Chủ nhà hiện tại của nhà họ Điều Điều Viễn Qua, trên danh nghĩa cũng có mấy khách sạn, nhà hàng, công xưởng, cũng được xem là thổ hào (1). Đại viện nhà họ Điều nghe nói được lưu lại từ thời Minh Thanh. Mà người một nhà họ Điều nghe nói cũng sống trong căn nhà cũ gần đây.

Bốn góc sân nhà có bốn con thú bằng đá, hình dạng quái dị trông rất dọa người. Trong sân rất lớn, phía sau còn có một vườn hoa, bên trong có hồ cá, còn trồng không ít cây xanh. Phuong Thanh đi vào trong vườn hoa, nhìn thấy một người đàn ông trung niên đứng ở bên cạnh ao, đang cho cá ăn.

Phuong Thanh lập tức nhận ra, ông ta chính là ông chủ nhà họ Điều – Điều Viễn Qua. Trên người ông mặc quần áo kiểu Trung Quốc màu xám đậm, vóc người trung bình. Phuong Thanh đã từng xem qua tài liệu, ông ta khoảng 48 tuổi nhưng người thật lại được bảo dưỡng rất tốt, đáng đáp mới hơn 40 tuổi. tướng mạo đoan chính, khí chất nho nhã cõi mờ.

Phuong Thanh nhận ra ông, nhưng ông ta không nhận ra Phuong Thanh. Thấy có người đến, Điều Viễn Qua cười cười, nói: “Còn chưa ngủ?”

Tám phần coi anh thành khách ở trọ.

Phuong Thanh cũng cười, không đáp mà hỏi ngược lại: “Đúng vậy, không ngủ được, ông cũng ở trong khách sạn?”

Điều Viễn Qua nở nụ cười: “Tôi là ông chủ của nơi này.”

Phuong Thanh lộ ra vẻ mặt kinh ngạc: “Thất lễ! Thất lễ! Khách sạn này thật không tệ, ông chủ kinh doanh thật tốt.” Nói xong lại khen một vòng quanh khách sạn, nào là lắp đặt thiết bị có phong cách, cây cỏ các loại đều có phong vận. Điều Viễn Qua nghe vẫn khẽ mỉm cười.

“Chỉ có điều...” Phuong Thanh nhíu mày: “Nghe nói lâu một đằng trước có một vị khách, mấy ngày trước mới bị người ta giết. Việc làm ăn của khách sạn chắc cũng chịu ảnh hưởng? Nói thật, tôi nghe xong cũng cảm thấy sợ.”

Điều Viễn Qua nhướn mày đáp: “Đâu có ngờ lại xảy ra chuyện như vậy. Thành cổ chưa từng có. Cậu yên tâm, vụ án giết người xảy ra ở trên đường, không phải ở trong khách sạn chúng ta, chẳng qua là mấy người khách trọ ở đây. Sau khi sự việc phát sinh, tôi đã lệnh cho nhân viên tăng cường bảo an, túc trực 24 tiếng đồng hồ. Chỗ chúng ta ở, nếu so sánh, còn an toàn nhất... Người trẻ tuổi đó, mấy hôm trước lúc cậu ta quay về, tôi đang đi dạo có đụng phải cậu ta, nói chuyện mấy câu. Chàng trai tốt vô cùng, thật đáng tiếc.”

Phuong Thanh im lặng một hồi hỏi: “Ông chủ, bình thường đều ngủ trễ như vậy?”

Diêu Viễn Qua đáp: “Người lớn tuổi rồi giấc ngủ cũng ít. Buổi tối tôi thường cho cá ăn, hoặc đi tản bộ dọc theo khách sạn. Đã quen rồi.”

Từ khách ra nhà họ Diêu đi ra, Phuong Thanh lấy máy tính xách tay ra, ghi lại đoạn đối thoại vừa rồi. Đây cũng là cách làm việc mà lớp cảnh sát đi trước truyền lại: Trí nhớ tốt không bằng đầu bút. Có một vài lời khai, nội dung thăm hỏi khi đó nghĩ không có gì khác thường, nhưng sau đó liên hệ với manh mối khác, nói không chừng tìm ra phát hiện mới.

Nhưng Diêu Viễn Qua trước mắt chưa nhìn ra điểm khả nghi, cũng không tìm thấy động cơ giết người rõ ràng.

Khi Phuong Thanh đến hiện trường vụ án. Ở đó anh ta nhận được điện thoại của viên điều tra.

“Đội trưởng Phuong, nhân viên điều tra ở hiện trường báo lại, ở hiện trường cách thi thể bốn mét tìm được nửa dấu vân tay rõ ràng.”

Trong lòng Phuong Thanh vui mừng, nhưng lập tức nghe viên điều tra nói: “So sánh với kết quả, kết luận rất nhanh, vì đó là dấu vân tay của người bị hại.”

Cúp điện thoại, dưới ánh đèn u ám, Phuong Thanh nhìn chăm chăm chỗ thi thể đã trống không, lại ngẩng đầu lên nhìn về phía dấu vân tay trên tường mà viên điều tra nói. Từ vị trí cho thấy, người bị hại từ hướng đó trở về, đi ngang qua mặt tường này rồi mới bị hại. Phía trên tường có mái hiên ngăn nước mưa, thảo nào có thể giữ lại. Nhưng dấu vân tay này của người bị hại, không có tính tham khảo lớn.

Phuong Thanh ngẩng đầu, đưa mắt nhìn chung quanh. Nơi này cách đường lớn, không gần không xa. Nhưng tên hung thủ không thể vác cả người đầy máu chạy trên đường. Như vậy chắc chắn tên đó sẽ ẩn nấp ở trong nhà dân hay trong khách sạn nào đó. Nếu như là nhà dân, còn phải đề phòng không để cho hàng xóm nhìn thấy, nếu như là khách sạn, người khách có thể sao? Không cao lắm. Ai có thể để cho một người toàn thân đầy máu trở về khách sạn? Ngược lại, nhân viên làm việc có khả năng lớn hơn.

Suy nghĩ như vậy, hắn sẽ đi dọc theo hiện trường vụ án, tiếp tục đi về phía trước. Gặp giao lộ đầu tiên, hắn ta sẽ phát hiện ngọn đèn ở bên trái, phía bên phải không có đèn, tối hơn rất nhiều. Trong lòng anh nảy lên, tiếp tục đi về phía bên phải.

Đi khoảng chừng hơn chục mét thì tới ngã ba. Đã hơn mười hai giờ phía bên phải còn có tiệm cơm mở cửa, từng chậu nước bày ở bên ngoài, người làm thuê đang ở trước cửa rửa chén. Theo Phuong Thanh biết, những gia đình ở gần đây, cảnh sát cũng điều tra qua, cũng không phát hiện người chứng kiến. Cho nên Phuong Thanh đi về con đường phía bên trái không ai quẹo.

Đi như vậy chừng mười, hai mươi phút, Phuong Thanh bỗng nhiên dừng bước chân lại

Phía trước là trường tiểu học bị bỏ hoang. Cửa sắt cao cỡ một người bị khóa chặt, bên trong là cái sân không lớn, đen như mực. Nếu du khách đi qua, có lẽ sẽ không để ý. Mà người địa phương đều biết, trường tiểu học này đã bỏ hoang nhiều năm. Bởi vì thủ tục phá bỏ và dời đi nơi khác chưa xử lý toàn bộ, cho nên vẫn không nhúc nhích.

Phuong Thanh đi nhìn chung quanh một chút, cách đường lớn không xa nhưng đen như mực, có một cây đại thụ che khuất, không ai chú ý đến góc chết này. Trong lòng Phuong Thanh đột nhiên đập nhanh, từ trong túi móc ra một đôi bao tay đeo lên, khẽ lật người qua bức tường một cái nhanh chân nhanh tay nhảy vào.

Một góc cây già được trồng ở trong sân, nhà lầu thấp bé, khắp nơi đều là hỗn độn, chỉ có ánh trăng u ám chiếu rọi mờ mờ lung. Phuong Thanh ngẩng đầu lên, chỉ thấy xuyên qua cái sân có một lối đi, đó chính là cửa sau của trường tiểu học. Anh ta rón ra rón rén đến gần, mở khe cửa vừa nhìn, lại có chút ngoài ý muốn.

Thì ra cánh cửa thật sự không khóa, chỉ khép hờ. Ngoài cửa là hẻm nhỏ vắng lặng, không có một người, lướt qua mấy căn phòng lại nhìn thấy nóc nhà quen thuộc – Đại diện nhà họ Diêu, trong lòng Phuong Thanh nảy lên. Xem ra đường vòng lại, cũng cách không xa.

Trên chốt cửa dường như dính một màu khá đậm. Phuong Thanh từ trong túi lấy ra cây đèn pin, nhìn kỹ một chút hình như là vết máu.

Anh ta thu đèn pin lại, đi vào trong nhà.

“Kẹt” một tiếng, khẽ đẩy cửa ra. Vết tường loang lổ, đất đầy bụi. Bàn ghế chất đống trong góc phòng. Phuong Thanh mở đèn pin, cẩn thận điều tra từng chỗ. Trong góc tường có vết tích màu nâu đậm, còn nhỏ từng giọt xuống mặt đất, giống như vết máu, muốn không chú ý cũng khó.

Phuong Thanh dùng miệng ngậm đèn pin, ngồi chồm hóm xuống mặt đất. Trong lòng có chút đắc ý.

Cái này, cũng tìm được rồi.

Người đó cả người đầy máu, không có chỗ để đi. Sợ là đã tìm đến nơi này, thay quần áo xong, sau đó bỏ trốn. Cho nên cảnh sát không thể tìm ra ‘người máu’ ở trong máy theo dõi trên đường. Những dấu vết ở hiện trường, cho dù là dấu vân tay hay dấu chân, cũng cùng loại với manh mối đi tìm!

Đang cúi đầu chăm chú nhìn, trong màng tai cực yên tĩnh, đột nhiên nghe được một âm thanh. Giống như có người giẫm vào lá rụng trong sân phát ra âm thanh. Trong lòng Phuong Thanh rung mình, suy đoán liên tiếp, dường như có nhiều quân cờ nhảy vào trong đầu anh ta --- Người đó làm việc cẩn thận, kế hoạch chu đáo chặt chẽ, chuyện ngày đó xảy ra vội vàng, kẻ giết người tâm tình kích động, nóng lòng bỏ trốn. Ở chỗ này thay quần áo xong thì bỏ chạy. Sau đó nghĩ lại có lẽ sẽ nghĩ đến chỗ này vẫn còn lưu lại vết máu. Rất có thể vòng lại lần nữa, xử lý sạch sẽ.

Phuong Thanh đột nhiên tắt đèn pin, bên trong rơi vào bóng tối. Anh ta dán trên cạnh cửa, chờ người đó đến gần.

Không khí im lặng xuyên qua da, mang lại cảm giác lạnh lẽo. Phuong Thanh nhìn cánh cửa chầm chầm, đợi một hồi, quả nhiên nhìn thấy cánh cửa bị mở ra. Một người đàn ông cao gầy đi vào, mặc tây trang, tóc ngắn. Dưới ánh trăng, người vừa vào có khuôn mặt tuấn tú. Trên mặt không có bất kì biểu lộ gì, nhanh chóng tìm một vòng ở trong phòng, sau đó đi về phía vết máu trên mặt đất.

Anh ngồi chồm hổm xuống.

Phuong Thanh cách anh không đến nửa thước.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Phuong Thanh chế trụ vai của anh một phen.

“Đừng nhúc nhích!”

Người đàn ông lấy làm kinh hãi, trở tay muốn thoát khỏi, Phuong Thanh không ngờ anh lại có bản lĩnh như vậy, lại thêm đầu rất cao nên bị anh giầy thoát ra được.

Nhưng cũng chỉ có bản lĩnh thể thôi.

Phuong Thanh thuận thế lôi cánh tay anh, rồi dùng chiêu quật ngã vai tuyệt đẹp khiến anh ngã thẳng xuống đất. Người đàn ông kêu lên một tiếng đau đớn rồi lên tiếng: “Động tác tiêu chuẩn như vậy... Là cảnh sát?”

Phuong Thanh cười lạnh: “Anh là ai? Nửa đêm chạy đến đây làm gì?”

“Tôi...” Người đàn ông lại cười: “Xem ra đầu óc của anh xoay chuyển hơi chậm, rõ ràng hành động từ khi tôi vào cửa đến giờ lại không suy đoán ra tôi đến cũng làm việc giống như anh.”

Một câu nói dài như vậy khiến Phuong Thanh có chút choáng váng. Anh mơ hồ cảm thấy người đàn ông này có phần kỳ lạ, không nói lời vô ích nữa, anh ta lấy còng ra, ‘răng rắc’ một tiếng, còng đối phương lại, đẩy ra ngoài: “Về đồn cảnh sát trước rồi nói.”

Phuong Thanh mở đèn pin lên nhìn thấy người đàn ông nhìn cái còng chầm chầm, vẻ mặt không thể tin được, nhìn rất chăm chú, trong lòng Phuong Thanh khẽ động: Trước đây anh với người cộng sự suy đoán tội phạm có lẽ là một tên tâm lý biến thái. Xem ra có chút giống. Anh âm thầm xóc lại 200% tinh thần, cảnh giác nhìn tên nghi phạm đề phòng anh đột nhiên phát điên.

Phuong Thanh kêu vài đồng chí điều tra lái xe đến đón, đồng thời phong tỏa hiện trường. Cũng may, dọc đường đi, người đàn ông này rất yên lặng. Phuong Thanh lái xe, thi thoảng quay đầu liếc mắt nhìn anh, lại phát hiện ngón tay anh ta đang gõ nhẹ từng cái lên đùi, bộ dạng rất nhàn nhai.

Vì vậy, cảm giác cổ quái trong lòng Phuong Thanh càng mãnh liệt hơn.

Trở lại trong cục đã là hai giờ sáng. Mấy cảnh sát vẫn còn trực ban, nghe nói bắt được một tên tình nghi trở về, đều sôi trào. Phuong Thanh không có hành động thiếu suy nghĩ, cũng không nói toạc ra. Anh đưa người đàn ông kia vào phòng thẩm vấn, chỉ gọi người cộng sự với mình, rồi đóng cửa lại thẩm vấn.

Một ngọn đèn trắng sáng rực lên, chiếu sáng phòng thẩm vấn lạnh lẽo vừa cứng rắn, lại vừa nghiêm túc.

Phuong Thanh và người cộng sự liếc nhìn nhau một cái, người cộng sự ho nhẹ rồi ngồi xuống, bung tách trà nóng đưa cho người đàn ông.

Người đàn ông có lẽ vì bị còng tay quá lâu, nên sắc mặt hơi khó coi, nâng tách trà lên uống một ngụm rồi nói: “Lá trà lâu năm, có chút vị mốc rất khó uống. Đồn cảnh sát các người ngay cả cơ sở văn minh và kiến thiết cũng làm không tốt.”

“Đừng nói nhảm” Phuong Thanh găm nhẹ: “Tên họ?”

Ngón tay người đàn ông gõ trên tách trà một cái: “Bạc Cận Ngôn.”

“Tuổi?”

“28.”

“Quê quán?”

“Thành phố Đồng.”

“Nghề nghiệp?”

“Chuyên gia phòng nghiên cứu tâm lý tội phạm đặc biệt Bộ công an, kiêm giáo sư thỉnh giảng đại học công an.”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Âm Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Chương 4:

Edit: Julia

Phuong Thanh và đồng nghiệp đồng thời ngẩng đầu lên.

Người cộng sự hỏi: “Anh nói cái gì?”

Bạc Cận Ngôn lặp lại chức vị của mình một lần nữa. Không thể không nói, Phuong Thanh và người cộng sự đều phát hiện khoe môi anh đang mỉm cười. Có chút đắc ý, lại có vẻ được như ý.

Người cộng sự thiếu kiên nhẫn, nở nụ cười: “Anh nói anh là chuyên gia của Bộ công an? Hà.”

Phuong Thanh lại ngăn cậu ta lại, hai mắt nhìn thẳng Bạc Cận Ngôn: “Có chứng cứ gì chứng minh thân phận của anh? Nhưng tôi lại bắt được anh ở hiện trường vụ án.”

Về mặt Bạc Cận Ngôn thản nhiên: “Tất cả giấy tờ trên người tôi không phải đã bị các người lấy đi hết rồi sao? Kiểm tra chúng là nhiệm vụ của các anh, không phải của tôi.”

Người cộng sự từ dưới chân bàn lấy ra một cái rổ, lục soát những thứ trên người mà Bạc Cận Ngôn vừa nói. Thẻ căn cước, hiện ra vé máy bay ba ngày trước mới từ Bắc Kinh đến thành phố cổ. ví tiền, khăn giấy, bao tay, khẩu trang...

“Nếu anh quả thật là chuyên gia, không có mang giấy chứng nhận chuyên gia? Thậm chí ngay cả tấm danh thiếp cũng không có?” Người cộng sự hỏi.

Bạc Cận Ngôn xùy cười một tiếng: “Đi ra ngoài đơn giản, mang theo thứ vô dụng đó để làm gì?”

Phuong Thanh từ trong rổ lấy ra một cái giấy chứng nhận màu đỏ, mở ra nhìn một chút: “Vậy anh mang theo giấy hôn thú làm cái gì?”

Bạc Cận Ngôn lạnh nhạt không nói.

Nhưng thẩm vấn cuối cùng vẫn gián đoạn, Phuong Thanh mở còng tay cho Bạc Cận Ngôn đồng thời để người cộng sự đi xác nhận thân phận của anh nói: “Nếu anh thật sự là chuyên gia của Bộ công an, như vậy lúc này đã mạo phạm. Nhưng tôi phát hiện anh ở hiện trường vụ án, dẫn người về là đương nhiên, là trách nhiệm của tôi.”

Bạc Cận Ngôn gật đầu một cái: “Tôi có thể hiểu.” Anh xoa xoa cổ tay bị còng đỏ, về mặt thản nhiên, không tức giận chút xíu nào là thật.

Trong ngực Phuong Thanh nổi lên cảm giác cổ quái. Chỉ cảm thấy người này không giống như người bình thường, thời điểm không nên xuất hiện lại xuất hiện, nên tức giận lại không tức giận.

Cuối cùng Bạc Cận Ngôn bùng tách trà lên lần nữa, kiên nhẫn uống một hớp, còn nói: “Ồ, đúng rồi, vừa nãy tôi quên nói, thân phận chuyên gia của tôi là bảo mật, với quyền hạn các anh, hẳn là không tra được. Đi gọi cho cấp trên của anh, xin cấp trên của anh, thì có thể.”

Phuong Thanh và người cộng sự ngơ ngác nhìn nhau.

Hai mươi phút sau.

Phuong Thanh phải mời Bạc Cận Ngôn đến phòng làm việc nhỏ của mình ngồi, mà cục trưởng phân cục đang trên đường chạy tới.

“Giáo sư Bạc,... mời ngồi.”

Phuong Thanh không phải là lãnh đạo giỏi chung đụng với người khác, huống chi trước mặt còn có một pho tượng đại phật như vậy. Vì thế, sau khi hai người ngồi xuống, vẫn không lên tiếng.

Một lát sau, Bạc Cận Ngôn bỗng nhiên mở miệng: “Chiều theo quy tắc, tôi bị các anh dẫn về đồn cảnh sát... Có phải nên thông báo cho người nhà tôi đón không?”

Phuong Thanh liếc nhìn anh một cái: “Đúng vậy.”

Bạc Cận Ngôn cười, cầm lấy bút trên bàn viết xuống một số điện thoại: “Gọi cho số điện thoại này, bảo cô ấy đến đón tôi.”

Phuong Thanh: “Đây là...”

“Đương nhiên là chủ nhân khác của giấy hôn thú rồi, vợ của tôi.”

Nói đến đây, Phuong Thanh rút cuộc có hơi bần khoản. Anh xem chồng người ta như nghi phạm, nửa đêm dẫn về đồn cảnh sát. Tuy rằng đây cũng do cử chỉ khác thường của đôi phượng, nhưng Phuong Thanh hơi sợ đến lúc đó đối mặt với phụ nữ oán trách và tranh cãi âm ỉ. Vì vậy anh khách khí cười cười nói: “Giáo sư Bạc, anh tự gọi điện thoại cho cô ấy là được rồi.”

Ai ngờ Bạc Cận Ngôn trầm mặc một chút, gương mặt trắng nõn ấy lại hiện lên vẻ đồ ừng.

“Nếu như cô ấy nhận điện thoại của tôi, tôi cần gì phải nhờ một người đi đường giáp truyền lời?”

Phuong Thanh: “...”

...

Điện thoại kết nối rất nhanh, là một giọng phụ nữ trẻ vô cùng dịu dàng. Phuong Thanh vốn không muốn nói mình bắt lầm Bạc Cận Ngôn, nhưng Bạc Cận Ngôn vẫn kiên trì bắt anh nói ‘Nhất định phải nói rõ quá trình bắt gặp anh.’ Đồng thời đứng ở bên cạnh nhìn anh chăm chăm. Phuong Thanh không có cách nào chỉ có thể nói đầu đuôi gốc ngọn. Anh ta cũng có chút đau đầu, rõ ràng anh ta làm theo chỉ thị của cục trưởng, tiếp đãi ứng phó một chút, tên chuyên gia chẳng biết từ chỗ nào nhô ra, vì sao bỗng nhiên biến thành hòa giải viên quan hệ vợ chồng cho họ chứ?

Người phụ nữ nghe xong lời anh ta nói cũng rất giật mình, cũng lo lắng hỏi: “Anh ấy bây giờ đang ở trong đồn cảnh sát của các anh sao? Tôi lập tức tới ngay.”

Phuong Thanh vội vàng nói: “Được.”

Cúp điện thoại, đã thấy Bạc Cận Ngôn dù bận vẫn nhàn nhã ngồi xuống lần nữa, bắt chéo hai chân, trên mặt mang theo ý cười nhàn nhạt.

Phuong Thanh khoanh tay nhìn anh.

Không phải chuyên gia tội phạm tiếng tăm lẫy lừng, chuyên phỏng đoán tâm lý những tên tội phạm độc ác tàn nhẫn sao? Mặc dù người đàn ông có khuôn mặt thành thực, nhưng vì sao, vui buồn giận hờn đều hiện rõ trên mặt thế? Bây giờ cá nhân có thể nhìn ra, anh ta rất vui vẻ, rất vui vẻ.

Đúng lúc này, Phuong Thanh mới chú ý tới, liếc nhìn trong tay Bạc Cận Ngôn, chính là tư liệu vụ án đang điều tra.

Bạc Cận Ngôn nói tại sao phải điều tra vụ án này, ban nãy lúc nói chuyện với nhau, vài ba câu đã giải thích rõ. Bởi vì anh vừa rồi cũng ở khách sạn Điều gia, đồng thời nhìn thấy xác chết ở đầu đường: “Vi gần đây hơi buồn chán.” Nên mới bắt đầu điều tra vụ án này, mà anh tìm được trường tiểu học đó, cũng giống như quá trình suy luận của Phuong Thanh.

Mặc dù hơi mất hứng khi anh lật xem tài liệu của mình, nhưng lời nói tiếp theo của anh ta khiến Phuong Thanh kinh hãi.

Bạc Cận Ngôn lướt nhanh qua trang cuối cùng trong bản ghi chép, lặp lại câu tổng kết cuối cùng: “Các anh cho rằng hiện nay không có đầu mối giá trị để phá án? A...” Anh ngẩng đầu nhìn Phuong Thanh nở nụ cười: “Bên trong cuốn ghi chép này, đối với tôi mà nói, tràn đầy manh mối.”

....

Giản Dao vội vàng đi ra khỏi Điều gia đại viện, đi đến đường phố chính bắt một chiếc xe, chạy thẳng đến đồn cảnh sát.

Giản Dao có thể tưởng tượng ra, một người như Bạc Cận Ngôn, luôn làm theo ý mình, lại thích giả trang thành hung thủ hay người bị hại, chạy đến hiện trường để cảm nhận tất cả, dĩ nhiên dễ bị người khác hiểu lầm.

Về phần vì sao anh lại nửa đêm một mình rảnh rỗi buồn chán, chạy đến hiện trường? Giản Dao hơi có chút xấu hổ, chẳng lẽ vì tối nay cô còn giận anh?

Gió đêm xuyên thấu qua cửa sổ xe nhẹ nhàng thổi vào, Giản Dao nhìn đèn đuốc ở Thành cổ, nghĩ lại cuộc sống nửa năm qua của hai người.

Khi kết thúc vụ án Hoa tươi ‘ăn thịt người’ Bạc Cận Ngôn liền cầu hôn với cô. Cô nghĩ rằng kết hôn còn cần chuẩn bị một vài thứ, ai ngờ, mấy ngày sau trở về Bắc Kinh, Bạc Cận Ngôn đã dẫn cô đi đến cục dân chính lĩnh chứng nhận. Khi đó Giản Dao có hơi kinh ngạc, bởi vì cô còn chưa làm người phụ nữ chuẩn bị tâm lý đợi gả. Nhưng đứng ở cửa cục dân chính, nhìn thấy Bạc Cận Ngôn trông đợi nhìn cô, ánh mắt vui sướng, cả người anh dường như cũng vì chuyện này mà tỏa ra ánh sáng rực rỡ. Vì thế lòng của Giản Dao mềm nhũn hoàn toàn. Anh đề cho cô thấy được, đây chính là điều cô vẫn muốn.

“Em đồng ý.” Cô nhẹ giọng nói.

Sở dĩ đồng ý, vì ái mộ sự chính trực và tài ba của anh, bao dung sự tùy hứng cùng chân thật của anh. Bởi vì tam sinh hữu hạnh (vận may ba kiếp), trong một vận người mới có thể gặp được anh. Cho dù anh hai mươi tám tuổi, có thể vì mỗi ngày không được ăn cá yêu thích mà khẽ nhủu mày, nhưng ở trong mắt cô, anh vĩnh viễn sáng chói lấp lánh.

...

Thế nhưng cho dù là cá cũng có lúc phát cáu.

Sau vụ án ăn thịt người, đầu Giản Dao bị đau rất nhiều, nghỉ ngơi mấy tháng mới có thể lên lớp. Lúc đó Bạc Cận Ngôn mặc dù bận rộn một số việc sau khi vụ án kết thúc nhưng cũng hứa khi nào có thời gian rảnh sẽ dẫn cô ra ngoài chơi, trải qua thế giới ngọt ngào chỉ có hai người.

Nhưng ..

Tháng 1, Giản Dao đề nghị đi ra ngoài du lịch.

Bạc Cận Ngôn nói: “Oh, em yêu, Hồ Nam vừa mới xảy ra một vụ án giết người, anh đã đặt xong vé máy bay rồi, chúng ta sẽ bay trong đêm nay.”

Giản Dao: “Được.”

Tháng 2

Bạc Cận Ngôn nói: “Phía nước Mỹ mời anh sang làm báo cáo về vụ án Hoa tươì ‘ăn thịt người’. Có ý nghĩa quan trọng với việc phòng chống những vụ án cùng loại. Đồng thời anh có thể làm việc với những đồng sự trước kia, cùng nhau bàn về mỗi một chi tiết trong vụ án. Chỉ nghĩ thôi cũng khiến người khác không nhịn được.”

Giản Dao: “Được, anh đi đi.”

Tháng 3

Bạc Cận Ngôn nói: “Du lịch? Giản Dao, tháng này với anh với người bạn bên FBI làm việc đề xuất bản sách, anh phải ở lại chỗ này hết tháng để nhìn cho xong. Em phải biết rằng, người bàn luận và so tài với anh là nhà tâm lý học tội phạm đứng đầu thế giới, em không cảm thấy hưng phấn vì điều này sao?”

Giản Dao: “...”

Sau đó đến tháng thứ 4.

Mấy ngày trước Giản Dao cầm tư liệu đi tìm anh, nói: “Cận Ngôn, em rất thích Thành cổ này, hiện giờ là dịp thích hợp để đi.” Khi ấy, tên đó đã ôm cô lên đùi anh, vừa thích thú bưng bưng nghịch tóc của cô, trả lời như thế nào?

“Rất nhiều người đã làm nên những kiến trúc cổ kính, du khách mù quáng nên vẫn đến mua những sản phẩm lưu niệm chất lượng thấp”

Giản Dao: “...”

Kết quả anh còn mỉm cười, lửa cháy đổ thêm dầu: “Trên thực tế, anh có địa điểm du lịch tốt hơn để giới thiệu, tỉnh Hắc Long Giang ở biên giới Trung Nga vừa mới hình thành một tòa nhà giam được canh phòng trùng trùng điệp điệp, đẹp đẽ vô cùng. Đồng thời tiếp nhận đều là những trọng phạm. Nếu như chúng ta làm việc nhanh, còn có thể trở thành nhóm đầu tiên đến tham quan.”

Sáng sớm hôm sau, Giản Dao liền thu thập hành lý, âm thầm đến thành Cổ...

...

Trong thoáng chốc, xe dừng ở trước cửa đồn cảnh sát. Giản Dao xuống xe, đã sớm có cảnh sát đứng ở ngoài cửa chờ dẫn cô đi vào trong. Giản Dao nhớ tới mấy ngày trước Bạc Cận Ngôn đều bị cô chặn ở ngoài cửa, vài ngày nay cũng không có nhìn Bạc Cận Ngôn thật kỹ, trái tim bỗng nhiên đập thật nhanh.

Vừa rồi vội vội vàng vàng nhận điện thoại, bây giờ nghĩ lại, không biết khi anh bị cảnh sát xem là nghi phạm rồi bắt đi, không biết có chịu khổ hay không? Mặc dù nửa năm nay anh cũng có tập thể hình, và từng để cho cô sờ qua một ít cơ bắp trên cánh tay. Nhưng theo Giản Dao nhận xét, một ít cơ bắp này, đánh một tên cảnh sát còn đánh không lại, huống chi người ta còn là đội trưởng đội cảnh sát.

Nghĩ như vậy, liền đi tới trước cửa một căn phòng. Một người đàn ông cao lớn đi ra, thấy cô, nở nụ cười: “Là giáo sư Giản sao, tôi là đội trưởng đội cảnh sát số một của Thành cổ, Phương Thanh. Muộn như vậy, cực khổ rồi.”

Giản Dao vội vàng bắt tay với anh ta, cười nói: “Chào anh, tôi là cảnh sát Giản Dao của phòng tâm lý tội phạm Bộ công an, là vợ của Bạc Cận Ngôn. Rất vui được gặp mặt.”

Phương Thanh liếc mắt nhìn phía sau lưng: “Anh ấy ở bên trong.”

Giản Dao và anh cùng nhau ngẩng đầu nhìn lại, đây là một phòng làm việc không rộng, nửa đêm ba giờ sáng, bên trong đèn đuốc sáng trưng, như phủ thêm một tầng ánh sáng nước trong suốt. Cả người Bạc Cận Ngôn mặc âu phục phẳng phiu đang đứng ở trước tấm bảng trắng, hai tay chắp ở sau lưng, ngón tay còn đang gõ nhẹ theo thói quen. Anh ngẩng đầu lên, viết lên bảng trắng một đồng kết luận. Chữ viết thanh tú rắn rỏi, ánh mắt trong veo như nước.

Giản Dao xa xa nhìn dáng vẻ của anh, tức giận trong lòng đột nhiên tan thành mây khói.

Có lẽ...Khoảnh khắc khi anh đuổi theo đến Thành cổ thì biến mất. Chỉ là, không muốn bị mất mặt cứ tha thứ cho anh như vậy.

Cô lẳng lặng nhìn bóng dáng anh đứng một mình ở dưới ánh đèn, trong lòng bỗng nhiên nảy ra một ý niệm.

Biết đâu cả đời anh đều phải cô độc mà đứng ở vị trí đó. Cho đến khi những sợi tóc bạc từ từ lẫn với những sợi đen, eo thẳng đến mấy cũng sẽ có 1 ngày bị còng, nhưng đôi mắt ấy luôn trong veo như xưa

Nhận ra động tĩnh phía sau lưng, Bạc Cận Ngôn cũng quay đầu lại, ánh mắt đảo qua trên người Phương Thanh rồi dừng lại trên người Giản Dao. Khoảng cách cách nhau mười mấy thước, hai người ngưng mắt nhìn nhau.

Giản Dao nhẹ giọng gọi: “Cận Ngôn...”

Anh khẽ cười: “Bạc phu nhân, anh rất khỏe, anh không sao.”

(1) Hắc Long Giang: Là tỉnh nằm ở phía đông bắc TQ, có phía bắc và phía đông giáp với Nga.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Ám Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chương 5:

Edit Julia

Tâm lý tội phạm trò vui này, mỗi khi cảnh sát còn học ở trường cảnh sát, hoặc ít hoặc nhiều đều chọn qua môn học này. Trên thực tế, trong phá án, đôi khi sẽ dùng đến, đoán tâm lý tội phạm, hành vi, là thủ đoạn trợ giúp cho suy luận

Nhưng chuyên gia về mặt trò vui này, thì Phương Thanh chưa từng thấy.

Lại nghe một chút vậy. Phương Thanh và mấy người cảnh sát liếc nhìn nhau, hai bên trao đổi ánh mắt, Bạc Cận Ngôn nói với bộ dạng bình tĩnh, tiếp tục ngồi uống trà. Hình như cảnh tượng như mấy người cảnh sát bọn họ, anh đã từng gặp rất nhiều.

Gió nửa đêm yên tĩnh, trong thời gian chờ đợi, mọi thứ đều lộ ra hết sức im ắng, Phương Thanh chú ý, Giản Dao đã ngồi xuống bên cạnh Bạc Cận Ngôn, mở máy vi tính ra. Bạc Cận Ngôn hơi cúi đầu, nói với cô cái gì đó. Giản Dao gật đầu, dáng vẻ chăm chú lại lạnh nhạt, giống hệt Bạc Cận Ngôn. Dáng điệu hai người họ khi ở chung với nhau, khiến trong đầu Phương Thanh đột nhiên nghĩ đến một từ: Tài tử giai nhân.

Thật ra từ khi nào, Phương Thanh cũng từng chờ đợi một tình yêu như vậy, có một người phụ nữ dịu dàng động lòng người làm bạn với mình.

Thế nhưng, sau đây anh lại thích một người phụ nữ giống như một con ung.

Phương Thanh tự giễu cười cười.

Lúc này, Bạc Cận Ngôn lên tiếng nói: “Người đó là người địa phương, có thể đã từng có khoảng thời gian sống ở nơi này. Hơn nữa lại gây án một mình, khoảng trên hai mươi tuổi. Người đó là người nạn nhân Phó Vĩ quen biết, có lẽ ít nhất đã từng tiếp xúc ở thành cổ. Đêm xảy ra vụ án, người đó mặc chiếc áo khoác thật dày, sau đó lại vứt đi.

Người đó có hiểu biết về phản trình sát, đồng thời cũng nắm một số kỹ năng thực dụng của phản trình sát, tựa hồ rất quen thuộc với cách cảnh sát phá án. Có thể người đó đã từng quen biết cảnh sát trong vụ án khác. Ví dụ như người tình nghi, người có liên quan, đã từng tiếp nhận điều tra của cảnh sát. Người đó cư ngụ trong phạm vi mấy con phố gần chỗ gây án, hơn nữa còn trong tình trạng sống một mình. Người đó không có công việc, hoặc là làm những công việc thấp.

Người đó làm việc rất gan dạ, cẩn thận, kế hoạch chu đáo, chặt chẽ, nhưng lại áp lực về mặt tinh thần, có dấu hiệu tinh thần phân liệt, nhưng sẽ tự động kiềm chế một cách nghiêm ngặt khi đang làm việc trong cuộc sống, không muốn để người khác biết. Trong hoàn cảnh nhất định, có một sự kiện nào đó, hơn nữa là chuyện tạo ra ảnh hưởng lớn với cuộc đời của người đó, gây nên áp lực cho người đó trong thời gian dài.

Khi Phó Vĩ đến Thành cổ đã từng tiếp xúc với người đó – chính là một trong những người mà các người đã từng điều tra, quan trọng là người đáp ứng điều kiện tìm kiếm kể trên, chỉ cần kiểm tra nhân chứng, bằng chứng, chứng minh bọn họ không có mặt ở tại chỗ. Rất nhanh các anh sẽ có thu hoạch.”

Nhóm cảnh sát đều im lặng, Phương Thanh cũng đang trầm tư.

Trong suy luận của Bạc Cận Ngôn cũng có vài điểm tương đồng với phán đoán của anh. Nhưng càng nhiều hơn chính là, trực giác của một cảnh sát đi trước, cũng không chắc chắn như anh ta vậy.

Mà Bạc Cận Ngôn dùng nói một chút, dường như thái độ cũng không vì nhóm cảnh sát im lặng mà có bất kì biến hóa nào, không kiêu ngạo, không siểm nịnh, bắt đầu giải thích:

“Khi vụ án xảy ra, đêm khuya, mưa lớn. Phó Vĩ về đêm, chúng ta đều biết, hiện trường vụ án không có bất kì chỗ ẩn nấp nào. Cho nên hung thủ đứng ở đó chờ hấn. Một chiếc áo khoác dày, mới đủ giấu một con dao dài khoảng 20 đến 30cm

Bên ngoài cách chỗ Phó Vĩ bị giết khoảng 4m, để lại nửa dấu vân tay. Chỉ tay rõ ràng đều dùng sức, đồng thời xung quanh không hề có vết máu. Cho nên đây là dấu vết anh ta để lại khi còn sống. Ngày đó anh ta từng ghé qua quán bar, từng uống rượu. Mưa lớn như vậy, vì sao ở trong mưa cách một khoảng cách, hấn ta đột nhiên dừng lại, còn dùng tay chống ở trên tường? Bởi vì hấn nhìn thấy người quen, có lẽ ít nhất là người từng gặp ở thành cổ.

Không phải người xa lạ. Nếu như bạn nhìn thấy người xa lạ ở trong mưa, cho dù cảm thấy kỳ quái, cũng chỉ có thể qua loa thôi, không thể dừng lại vì hấn ta.

Cổ tay Phó Vĩ có dấu vết vật lộn, tay của hung thủ, da mặt phải lộ ra bên ngoài, mới có thể bị Phó Vĩ cào trầy.

Hung thủ hết sức quen thuộc với camera theo dõi phân bố ở mấy con phố, hướng đường đi, chốt mở cửa hàng, và trường học bỏ hoang. Điều này chứng minh người đó đã sống ở vùng bản địa được một khoảng thời gian. Không có đồng lõa, bởi vì nếu như có hai người, với người tỉ mỉ cẩn thận gan dạ giống như hung thủ, hoàn toàn có thể phương pháp gây án hoàn mỹ hơn, không cần phải chạy vào trong trường tiểu học để thay quần áo dính máu, đồng thời dẫn đến để lại vết tích.

Người đó rất độc ác đối với thi thể, gần như không kiềm chế được, đâm xuống hơn bốn mươi nhát, nhát nào cũng đâm đến tận xương, đồng thời không phải xuất phát từ che giấu thân phận và mục đích máu chó đặc thù với thi thể.

Ngươi lạnh mà tức giận, kiềm chế mà điên cuồng, biểu hiện mâu thuẫn như vậy, chắc chắn xuất phát từ áp lực kiềm nén sau thời gian dài, và tinh thần hết sức vận vẹo. Cuộc sống của người đó không được như ý. Người đó thô lỗ như vậy, giết người theo kiểu đơn giản, là xuất phát từ bản năng. Người như vậy ở trong cuộc sống sẽ không làm những việc đòi hỏi trí lực và năng lực phức tạp. Với tình trạng tinh thần của người đó cũng không làm được.

Sau khi người đó thay đổi quần áo ở trường tiểu học thì vội vàng rời khỏi. Không có dừng lại, bởi vì với tính thận trọng của người đó, nếu như dừng lại nhất định sẽ phát hiện vết máu và rửa sạch sẽ. Thế nhưng tôi vừa mới để người của các anh kiểm tra và đối chiếu Trong 1 tiếng sau khi tra xét vụ án, trên đường vẫn không xuất hiện kẻ tình nghi đến từ hướng trường tiểu học, đeo balo, tóc ướt, ngoại hình tầm trung, vội vàng rời đi. Cho nên người đó có thể cư ngụ trong phạm vi mấy con phố này. Bây giờ các anh có thể đặt câu hỏi.”

Một người cảnh sát nói: “Giáo sư Bạc, tôi nghĩ anh miêu tả người này có phần mâu thuẫn. Kế hoạch của người đó chu đáo chặt chẽ, là một cao thủ phạm án, như là người có học thức nhưng cũng rất thô lỗ, lại còn làm những công việc loại thấp...”

Bạc Cận Ngôn cười một tiếng: “Đúng vậy, mâu thuẫn, không có cách nào điều hòa mâu thuẫn, không phải là nguồn gốc phạm tội sao?”

Những lời này khiến cho nhóm cảnh sát im lặng. Một người cảnh sát khác hỏi: “Vì sao anh lại xác định khi đó người đó mặc áo khoác dày, nếu như muốn giấu dao, người đó có thể đeo túi trên lưng, hơn nữa không phải vừa lúc có thể đựng y phục để thay đổi sao?”

“Đặt ở trong túi? Sau đó chờ mục tiêu đi qua, rồi mở khóa kéo lấy dao ra đâm người sao? Đồng thời còn phải mạo hiểm để dây đeo balo trở thành công cụ để người bị hại phản kích lại nguy hiểm? Không, hung thủ chúng ta nào có ngu ngốc như vậy?”

Lời nói này khiến người cảnh sát kia đỏ mặt, hai mắt Bạc Cận Ngôn tỏa sáng, Giản Dao ở bên cạnh ho nhẹ một tiếng, ánh sáng trong mắt anh mới dừng lại, yên lặng một chút mới nói với người cảnh sát kia: “Tôi đang nói sự thật, không phải đang cười nhạo anh.”

“Người cảnh sát: “...”

Giản Dao: “...”

“Giáo sư Bạc, anh cho rằng hung thủ là đàn ông hay là phụ nữ?” Phương Thanh đột nhiên hỏi.

Mọi người vô cùng kinh ngạc, ngay cả Giản Dao cũng ngẩng đầu lên. Phụ nữ sao? Cô chưa hề nghĩ đến khả năng này.

Bạc Cận Ngôn lại nhìn Phương Thanh chăm chăm, lộ ra nụ cười: “Oh, anh hỏi đúng vấn đề, người đó là ‘đàn ông’ hay ‘phụ nữ’? Vụ án trước mắt không có để lộ ra bất kì khuynh hướng giới tính nào. Vì thế tôi nghĩ rằng người đó có thể là một người đàn ông có dáng người trung bình, hoặc là người phụ nữ có đầy đủ sức lực.”

Sau khi cuộc họp kết thúc, Bạc Cận Ngôn liền đưa Giản Dao đi. Để lại Phương Thanh và mấy người anh em ở trong phòng họp suy ngẫm.

“Sếp.” Có người hỏi: “Chúng ta phải dựa vào bức họa giáo sư này vẽ để đi tìm nghi phạm sao?”

Phương Thanh hít một hơi thuốc lá nói: “Đường lên núi, chưa bao giờ ngại nhiều. Cấp trên lệnh cho chúng ta phá án trong vòng một tuần, hãy mua đem hung khí, kết quả giám định dấu vết ở hiện trường đưa cho tôi. Sau đó tìm tung tích của hung khí, không được phép lơ lỏng theo dõi mấy quay. Lại dựa theo giáo sư Bạc nói, điều tra lại tất cả những người đối tượng tiếp xúc qua một lần nữa.”

“Sếp, chúng ta từ trước đến nay, không hoàn toàn dựa vào tâm lý tội phạm để phá án, ngộ nhỡ... Theo như lời anh ta nói, lỡ không tìm được nghi phạm thì làm sao bây giờ?”

Phương Thanh nở một nụ cười rồi nói: “Vậy coi như anh ta thả cái rắm về phía chúng ta.”

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao trở về khách sạn nhà họ Diêu. Bọn họ ở gian phòng trên lầu hai, vừa vào phòng, Giản Dao đã bị Bạc Cận Ngôn ôm lấy.

“Đừng lộn xộn.” Giản Dao chống cự: “Tay anh còn chưa rửa, vừa mới đi đến hiện trường đấy.”

Bạc Cận Ngôn lại không buông tay, thấp giọng nói ở bên tai cô: “Suyt...Nhỏ giọng một chút, đừng để hung thủ nghe được.”

Giản Dao sùng sốt.

“Phó Vĩ ở khách sạn Diêu gia, hành tung của hắn bị hung thủ nắm rõ ràng. Cho nên, không chừng hung thủ cũng ở trong khách sạn này.”

Giản Dao đột nhiên cảm thấy hắc tuyến: “Vậy anh không nói sớm, còn đi về ở với em?”

Bạc Cận Ngôn buông cô ra, đi đến bên giường, lười biếng nằm xuống: “Lẽ nào anh còn phải tránh né người tình nghi sao?”

Giản Dao: “...”

Không phải cái logic này a!

Được rồi, cô cũng bình tĩnh. Không phải ở cùng một chỗ với kẻ tình nghi vụ án mưu sát sao?. Cô đi tới, khẽ đá chân của anh: “Này, đi rửa tay, đổi giày thay quần áo rồi lại nằm xuống.”

Bạc Cận Ngôn nghe lời đứng lên, đi tới tủ quần áo, treo âu phục lên xong, lại khom lưng thay dép lê, cuối cùng đi tới bên cạnh cái bồn rửa mặt và rửa tay.

Giống như ở nhà vậy.

Trời cũng sắp sáng rồi, kéo rèm cửa, khóa chặt cửa, chỉ chừa lại một ngọn đèn nhu hòa phong cảnh cổ ở bên giường, không gian nhỏ hai bên vừa an toàn vừa thân mật. Đêm nay, Bạc Cận Ngôn càng nhiệt tình hơn so với thường ngày, tiến vào cô thật sâu, sau đó hai tay cô để ở trước lồng ngực anh, vô lực dựa vào là lúc anh cúi đầu, hôn từng cái lên má cô và thân thể của cô. Thực ra đến bây giờ Giản Dao vẫn chưa nói với Bạc Cận Ngôn, cử động như vậy, dù sao vẫn khiến cô rất cảm động. Bởi vì cô cảm giác được sự chân thành, sự quý trọng của anh, không che giấu chút nào.

Nếu như một người đàn ông hôn môi bạn một cách chân thành, chứng tỏ anh ta yêu thương bạn rất sâu sắc

Sau khi xong việc, Bạc Cận Ngôn lại theo thông lệ, hỏi cảm nhận của người trong cuộc: “Thỏa mãn không? Có hơn hẳn lần trước không?”

Giản Dao nhìn anh trong ánh sáng mê mẩn, cặp mắt ấy giống như ngôi sao dịu dàng: “Cận Ngôn, em nghĩ đây là thời điểm anh đàn ông nhất.”

Bạc Cận Ngôn suy tư một chút, rồi nở nụ cười sáng sủa: “Em đang khen anh hay là đang mắng anh?”

Giản Dao sùng sốt một chút cũng phản ứng kịp. Ý định ban đầu của cô là muốn khen ngợi anh có được không? Người này tăng trưởng EQ a!

Hai người miệt mài lại ngủ đến buổi chiều, chuyện vụ án không cần quan tâm đến, có tiến triển thì sẽ có hồi âm thôi. Đến lúc chạng vạng, hai người đi dạo ở thành cổ một chút, ăn mấy món ngon đặc sắc ở địa phương, sau đó trở về khách sạn.

Khi đèn rực rỡ mới lên, hai người đứng ở trong hành lang lầu hai, lẳng lặng nhìn ra xa. Ở đây có thể nhìn thấy xa xa là tường cổ thành, cũng có thể nhìn thấy đèn đuốc bên bờ sông, phong cảnh hết sức yên tĩnh, ấm áp. Đây cũng chính là điều Giản Dao chờ mong ở chuyến đi này – nếu như không xảy ra chuyện giết người tàn nhẫn đó thì càng hoàn mỹ hơn.

“Bên kia hình như chính là viện của ông chủ khách sạn.” Giản Dao chỉ một ngón tay về hướng ngoài đại viện. Thật ra, hai cái viện tương thông với nhau, một cái nhỏ hơn, giống như lục thụ thành âm (1) tứ hợp viện nho nhỏ, nhà nhỏ hai tầng, có khoảng hơn mười gian phòng đang sáng đèn. Nghe nói mọi người đều ở đây, ông chủ, bà chủ, di nhỏ, bà con...” Giản Dao cảm thán thờ dài: “Ồ trong nhà cũ như thế này cũng tốt vô cùng. Người một nhà không có xa nhau, mỗi viện độc lập, ngôi xóm, tường trắng, cây xanh, yên tĩnh...Nhịp điệu từ từ, có lẽ là năm tháng tĩnh hảo.”

Bạc Cận Ngôn nhìn cô: “Chỉ cần em thích căn nhà như vậy, sau này chúng ta...” Chợt dừng lại, Giản Dao cũng khẽ run lên.

Bởi vì trong sân đối diện, gian phòng vốn sáng đèn, tựa như đã giao hẹn sẵn, đột nhiên dập tắt toàn bộ. Xung quanh, trong nháy mắt vắng vẻ, đen kịt. Chỉ có bóng cây cô đơn trong sân, vẫn còn đang nhẹ nhàng lay động dưới ánh trăng.

Bạc Cận Ngôn nhủ mày một cái.

Giản Dao hỏi: “Làm sao vậy?”

Anh nói: “Không có gì.”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Ám Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Chương 6:

Edit: Julia

Phuong Thanh rất rầu rĩ.

Vụ án có thể nói đã thu được tiến triển, nhưng cũng có thể xem như không có.

Mặc dù hung thủ rất cẩn thận, nhưng nhân viên giám định đã lấy được dấu vân tay mờ hồ có lẫn trong vôi máu, mà máu thuộc về người bị hại Phó Vĩ. Còn dấu vân tay này, đủ để buộc tội hung thủ.

Nhưng bọn họ không tìm được hung thủ.

So sánh với dấu vân tay trong kho cảnh sát cũng không tìm được. Suy cho cùng, ở nước chúng ta, tỷ lệ dấu vân tay được cất giữ trong kho vẫn còn có hạn.

Mà động cơ phạm tội của hung thủ, liên quan gì đến Phó Vĩ, hiện tại vẫn không tìm được chút manh mối.

Nói thực ra, trước đó Phuong Thanh còn có loại trực giác, vụ án này sẽ trở thành huyền án (1) Có dấu vân tay thì như thế nào, bên trong tài liệu công an còn có nhiều vụ án có cả dấu vân tay và DNA mà vẫn chưa giải quyết được.

(1) là những vụ án chưa được giải quyết.

Nhưng mà có phác thảo của Bạc Cận Ngôn, tình hình lại không giống như vậy. Phuong Thanh quyết định chữa ngựa chết thành ngựa sống, cứ thử một lần xem sao!

Căn cứ theo thống kê, sau khi Phuong Thanh đến Thành cổ đã tiếp xúc với 128 người. Trong đó có khoảng hơn phân nửa số người chứng minh đêm đó mình vắng mặt. Lại dựa theo những điều kiện khác viết trong sườn bài, rõ ràng loại bỏ một nửa số người không phù hợp, chỉ còn lại khoảng 30 người. Bao gồm: Ông chủ và người làm thuê trong quán ăn, vài vị khách trong quán bar, tài xế taxi, nhân viên phục vụ trong khách sạn, và mấy vị khách khác...

Phuong Thanh để cho cấp dưới gọi những người này đến đồn cảnh sát hỏi cung lần nữa, vì tránh rút dây động rừng, không nói rõ, chỉ tìm cơ hội lấy dấu vân tay, sau đó so với từng cái một.

Từ khi mặt trời mọc đến khi mặt trời lặn đã tiến hành được hai phần ba, mà không có một dấu nào phù hợp.

Ban đêm, Phuong Thanh dẫn theo một nhóm cảnh sát để mở cuộc họp, mọi người đều thở ra khói, rõ ràng đều mệt mỏi, viên mất đồ bưng nhưng đều phấn khích lạ thường.

“Tiến hành so sánh dấu vân tay như thế nào rồi?” Phuong Thanh hỏi.

Một điều tra viên lắc đầu: “Cũng sắp xong hết rồi, nhưng không có cái nào phù hợp.”

“Bên phía Bạc Cận Ngôn có động tĩnh gì không?” Phuong Thanh lại hỏi.

Mọi người đều im lặng, một vị điều tra viên đáp: “Giản Dao có gọi điện đến, nói muốn mượn tài liệu về ông chủ khách sạn họ Diêu.”

Phuong Thanh: “Khách sạn Diêu gia?”

Điều tra viên gật đầu: “Ngoại trừ ông chủ Diêu Viễn Qua, thì trong nhà đều là phụ nữ. Vợ ông ta, em vợ, em họ còn có hai nữ quản đốc nhà hàng.”

Phuong Thanh nghe vậy rơi vào trầm tư.

Một vị cảnh sát lớn tuổi bên cạnh phì cười một tiếng: “Trước kia tôi từng quản lý một vụ kia có liên quan đến nhà họ Diêu cũng nghe không ít tin đồn...”

Mấy người cảnh sát lộ ra nụ cười khinh bỉ và hẹp hòi, cũng nghe qua những tin đồn đó.

Phương Thanh ngẩng đầu lên: “Khách sạn mà nạn nhân Phó Vĩ ở, trước mắt, những người anh ta từng tiếp xúc, chúng ta chỉ thống kê bao gồm nhân viên tiếp tân, người phục vụ, những người khách gian phòng xung quanh, ... Người nhà họ Diêu có khi nào từng tiếp xúc với hắn ta không?”

Vấn đề này, không có nhân viên điều tra nào trả lời được.

Phương Thanh còn nói: “Phó Vĩ người này, vừa nhìn trông rất bình thường. Nhưng tất cả mọi người bên cạnh đều phản ánh cùng một vấn đề, chính là rất háo sắc, phía sau nhà họ Diêu đều là phụ nữ, lại thông với vườn hoa trong khách sạn. Nếu như Phó Vĩ từng theo bọn họ, có lẽ cũng từng tiếp xúc với bọn họ, chuyện này có thể liên quan đến cái chết của hắn ta không?”

Hơn nữa, Phương Thanh còn muốn nói, cửa sau của trường tiểu học thật ra không cách xa khách sạn nhà họ Diêu.

Điều tra vụ án, có phương hướng mới, nhưng tất cả chỉ là suy đoán. Phương Thanh tự hỏi một hồi, mới quyết định đi tìm Bạc Cận Ngôn một chuyến.

Bạc Cận Ngôn lúc này đang nhận một cuộc điện thoại.

Là cấp dưới của anh, nhân viên làm việc trong phòng nghiên cứu tâm lý tội phạm. An Nham gọi đến. An Nham cũng giống như Bạc Cận Ngôn, cũng là một tên thiếu thương thức về nhân tình thế thái, còn là một IT trạch nam. Lúc này An Nham đang nhàn nhạt hỏi trong điện thoại: “Sếp, khi nào anh về?”

Bạc Cận Ngôn cũng lạnh nhạt giống như vậy, đáp: “Mấy ngày nữa.”

An Nham: “Son Tây vừa mới đồng thời xảy ra vụ án giết người cướp bóc liên hoàn, tội phạm không để lại bất cứ manh mối có giá trị nào, còn đẹp trai ngời ngời hơn mấy chục tên cảnh sát, tổ chúng ta có nhận hay không?”

Bạc Cận Ngôn nói: “Ừ.”

Hai người đang im lặng thì bên kia lại có một người nói chuyện, là bạn tốt Phó Từ Ngộ của Bạc Cận Ngôn. Anh ta là một bác sĩ nổi tiếng ti mi. Gần đây, Giản Dao đang lừa anh đến làm pháp y trong tổ nhỏ của Bạc Cận Ngôn. Chỉ nghe Phó Từ Ngộ cười vang nói: “An Nham, cậu thật là không thức thời, không hiểu rõ tình hình. Cậu ta đuổi theo Giản Dao như điên. Hiện giờ cậu ta dám trở về, không sợ Giản Dao bỏ cậu ta sao?”

An Nham: “Phốc...”

Bạc Cận Ngôn trực tiếp cúp điện thoại.

Giản Dao đang xem tài liệu ở trước bàn, ngẩng đầu nhìn thấy sắc mặt anh, ôn nhu hỏi: “Sao vậy?”

Bạc Cận Ngôn vô cùng bình tĩnh lắc đầu: “Hai tên đàn ông độc thân nhàm chán ầu trĩ đó mà.”

Giản Dao cười đến ánh mắt cong cong.

Bỏ bụng một ly trà xanh đến cho anh, đang làm bạn bên cạnh anh, cùng xem tư liệu của mấy chục hộ gia đình trong phạm vi mười mét. Lúc này Ánh chiều tà lững lờ trải xuống soi rõ khoảng sân đó.

Diêu Viễn Qua, tài liệu đã từng xem qua ở đồn cảnh sát, bao gồm những ghi chép đêm đó Phương Thanh nói chuyện với anh, không hề rườm rà nữa.

Bà xã Diêu Viễn Qua gọi là Minh Lan, 45 tuổi cũng là người vợ kết tóc của ông. Nhìn từ trong tấm hình, là một phụ nhân đẹp theo kiểu lạnh lùng, đoan trang. Minh Lan vốn là con gái nhà giàu có ở trong vùng, nhưng gia cảnh vẫn kém hơn Diêu Viễn Qua một chút. Sau khi gả cho ông, thì không làm việc ở bên ngoài, hiện nay đang thay Diêu Viễn Qua quản lý một quán rượu bên hồ. Hai người không có con cái.

Minh Nguyệt, em gái Minh Lan, năm nay 29 tuổi cũng ở nhà họ Diêu. Sau khi tốt nghiệp trung học thì làm thuê ở công xưởng nhà họ Diêu, gần đây không có việc làm. Xem ra Diêu Viễn Qua nuôi cô em vợ này. Minh Nguyệt không có kết hôn, nhưng lại có một đứa con trai, năm nay 5 tuổi. Không biết cha đứa bé là ai, từ trong hình nhìn thấy, tướng mạo của Minh Nguyệt lớn lên không bằng chị mình, nhưng đáng đáp thật thà, hiền lành, cũng xem như trắng trẻo.

Trương Cúc Phương là em họ của Diêu Viễn Qua, rất gầy, lớn lên cũng xinh đẹp, da trắng mắt hẹp dài, 30 tuổi, chưa lập gia đình. Từng là diễn viên đoàn kịch nói, am hiểu hát kinh kịch. Hiện nay ở nhà họ Diêu, có người nói thay anh họ quản lý sổ sách nhà xưởng, hơn phân nửa thời gian rảnh rỗi đều ở nhà.

Triệu Hà, Trần Mai đều là một tay Diêu Viễn Qua đề bạt giữ chức quản đốc trong nhà hàng, chức vụ không cao. Triệu Hà ngày thường có khuôn mặt êm dịu năm nay đã 35 tuổi. Trần Mai thì gầy teo, 32 tuổi, lớn lên cũng đẹp đẽ. Trình độ học vấn của hai người không cao, đều xuất thân từ nông thôn. Có người nói hai người chưa từng thành gia lập thất, bởi vì đại viện nhà họ Diêu cách nhà hàng tương đối gần, nên bọn họ cũng ở đó.

Còn dư lại, chính là năm người giúp việc trong sân. Đầu là bác gái bốn năm mươi tuổi, có khi cũng đến trong khách sạn ở phía trước, giúp đỡ quét dọn vệ sinh.

...

Tiếng bước chân truyền đến, Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đều ngẩng đầu lên, sắc mặt Phương Thanh thâm trầm, đi dọc theo hành lang đến.

“Giáo sư Bạc, có thể nói chuyện đôi câu không?”

Ba người vừa vào nhà, Phương Thanh đã đi thẳng vào vấn đề: “Dựa theo hình dung mà anh nói, chúng tôi đã điều tra gần trăm người, nhưng không có dấu vân tay trùng khớp.”

Bạc Cận Ngôn nói: “Vậy chứng tỏ, phạm vi các người điều tra vẫn chưa đầy đủ.”

Phương Thanh liếc mắt nhìn tư liệu trên bàn: “Anh hoài nghi người nhà họ Điều có liên quan đến vụ án này?”

Bạc Cận Ngôn chỉ đáp: “Bọn họ cũng chỉ ở trong phạm vi điều tra thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Âm Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Chương 7:

Edit: Julia

Hai người cũng im lặng một hồi, Giản Dao bung tách trà tới. Phương Thanh nói cảm ơn, từ từ uống một hớp rồi nói: “Giáo sư Bạc, thứ cho tôi nói thẳng, từ khi anh phác thảo ra bức chân dung tâm lý tội phạm, trong lòng tôi và các anh em vẫn luôn bất ổn. Chúng tôi phá án, từ trước đến nay đều tìm hiểu nguồn gốc, đi từng bước, gỡ ra mối quan hệ giữa tình nghi và người bị hại một cách rõ ràng. Động cơ của hắn, quá trình hắn gây án, tình cảm và logic của hắn... Hung khí dấu vết, thủ đoạn, thiếu một thứ cũng không được. Quá trình có thể rất vất vả, rất mệt mỏi, nhưng trong lòng cảnh sát chúng tôi có lòng kiên định

Thế nhưng, vụ án này, tôi thừa nhận nó rất khó. Cấp trên lại cho thời gian rất ngắn, Chúng tôi không tìm ra một chút liên hệ giữa hung thủ với người bị hại, không tìm ra động cơ phạm tội logic. Trình sát chúng tôi rơi vào tình huống khó khăn. Bức phác thảo anh cho chúng tôi, chúng tôi đã hiểu, mỗi một điều của nó đều hợp logic, khiến người ta cho dù có bị đẩy vào mây mù cũng có cảm giác nhìn thấy mặt trời.

Nhưng hình dung như thế đã thoát khỏi quá trình, thoát khỏi chứng minh thực tế. Chúng tôi đã từng học qua tâm lý tội phạm ở trường cảnh sát. Tôi biết có lẽ anh từ hành vi của tội phạm, trực tiếp đưa ra kết luận. Suy cho cùng, đó chỉ là một loại suy đoán. Mà bây giờ, nếu như tôi báo cáo những điều này với cấp trên. Ngộ nhớ... Tôi nói là ngộ nhớ, dựa theo phác thảo của anh nhưng lại không tìm được nghi phạm thì sao?

Giản Dao nghe vậy, ngẩng đầu nhìn Bạc Cận Ngôn. Mà anh im lặng trong giây lát, nhưng chỉ mỉm cười.

“Anh không phải là người đầu tiên nghi ngờ tâm lý tội phạm của tôi.” Anh nói: “Hàn Trầm thành phố Giang, một thần thám trong lĩnh vực điều tra theo cách truyền thống, chắc anh cũng có nghe nói, anh ta cũng từng thành kiến và nghi vấn tương tự --- nhân tiện chen thêm một câu. Anh ta tìm vợ mình, tìm suốt năm năm. Mà năm đó, tôi tìm Giản Dao về chỉ mất một tháng. Trở lại chuyện chính, tôi hiểu sự nghi vấn của anh, mặc dù anh không hiểu bản chất tâm lý tội phạm là ở đâu.”

Phương Thanh cũng không tức giận, cười cười tiếp tục nghe. Giản Dao lại nhìn Bạc Cận Ngôn bằng ánh mắt tán dương. Dù sao, hiện tại anh đối mặt với nghi vấn, cũng không cười lạnh, châm chọc, mà còn có thể nói cười một chút, có vẻ đã thành thực hơn rất nhiều?

Khụ khụ... Hình như cô có phần thiên vị anh.

“Tâm lý tội phạm và điều tra hình sự truyền thống, chưa bao giờ đối lập quan hệ, cũng không phân chia cao thấp. Chỉ có điều, trong mắt các người, chứng cứ là bằng chứng thực tế, mà trong mắt của tôi, căn cứ chính xác là hành vi. Đồng thời, trong cái sườn tôi viết, tôi chưa từng bỏ qua những bằng chứng hiện vật, cùng với logic phạm tội?”

Bạc Cận Ngôn nhấp một ngụm trà, nhân nhát nói: “Dưới tình hình chung, điều tra hình sự truyền thống cũng được. Nhưng có một vài vụ án, qua năm này tháng nọ, chúng ta không có dấu vết, mối liên hệ giữa người bị hại và hung thủ, bị người hoặc nhân tố hoặc trong thời điểm ngoài ý muốn bị chặn đứt. Có những vụ án giết người liên hoàn có năng lực, có tổ chức, cũng có những đặc điểm tương tự. Lẽ nào đầu mối bị chặn đứt thì để cho hung thủ nhón nhơ ngoài vòng pháp luật sao?

Khi điều tra hình sự truyền thống bắt lực, thì tâm lý tội phạm phải đứng ra thôi.”

Trong lòng Giản Dao chấn động mà Phương Thanh thì im lặng.

“Quả thật tôi có nhiều kết luận là suy đoán dựa trên tâm lý học. Tôi tạm thời gạt bỏ nguyên nhân và quá trình khiến vụ án mất phương hướng, lợi dụng

phân tích hành vi, trực tiếp xác định phạm vi nghi phạm. Các người thân ở trong đó, tôi chỉ đứng quan sát ở đằng xa. Chỉ cần có suy đoán, thì vấn đề sẽ có độ chuẩn xác. Vì thế thử chúng tôi gánh vác, mạo hiểm hơn so với các người. Trong và ngoài nước, không phải chưa từng xuất hiện, bởi vì khung sườn tâm lý tội phạm sai lầm dẫn đến không bắt được tội phạm. Nhưng, vì có mạo hiểm mà không dám gánh vác trách nhiệm sao? Vứt bỏ khả năng phá án cuối cùng sao?

Không, một học giả tâm lý tội phạm sẽ không buông tha, cho dù chỉ có một phần vạn cơ hội chúng tôi cũng cố đạt được, khiến cho người chết vô tội được nhắm mắt.”

Giản Dao và Phương Thanh đều im lặng không nói, Bạc Cận Ngôn vừa cười, vừa nói: “Huống chi, từ khi tôi vào nghề đến nay – Giản Dao, không sai. Lần thứ hai tôi tuyển An Nham, dùng từ ‘mới vào nghề’ – tôi cũng chưa từng có sai lầm”

(Ý Bạc giáo sư là lần đầu tuyển trợ lý là Giản Dao cũng không sai, lần thứ hai tuyển An Nham cũng không sai)

...

Phương Thanh hỏi: “Kế tiếp hai người có dự định gì không?”

Bạc Cận Ngôn liếc mắt nhìn sân nhà phía xa xa, nói bằng giọng ý vị thâm trường: “Chúng tôi định đến nhà họ Diêu xem một chút, nhưng không bằng con đường chính thức.”

Giản Dao tròn mắt: “Anh định tự tiện xông vào nhà riêng của dân à?”

Phương Thanh lại cười nói: “Các người là khách du lịch,

Giản Dao liếc nhìn Bạc Cận Ngôn. Đây là Phương Thanh nha, bộ dạng cảnh sát lưu manh giống hệt Hàn Trầm. Bạc Cận Ngôn đơn thuần thẳng thắn nhà cô, học được khi nào? Trong miệng nhìn không hơn bọn họ, sẽ thành cả ngày ở chung với nhóm cảnh sát cũng bị hù rồi sao?

Phương Thanh nói: “Tôi đã gặp Diêu Viễn Qua, cũng đã vặn hỏi không ít nhân viên trong khách sạn, tôi đi không tiện. Nhưng, tôi sẽ quan sát giúp các người.”

“Vậy lên đường thôi.” Bạc Cận Ngôn đứng lên, nắm tay Giản Dao: “Em yêu, anh dẫn em đi xem cảnh sắc trong nhà của kẻ tình nghi.”

Giản Dao bình tĩnh đặt tay trong lòng bàn tay anh.

Phương Thanh nhìn đáng vẻ của hai người bọn họ, cảm thấy buồn nôn muốn chết nhưng không khỏi có chút ước ao

Bạc Cận Ngôn với Giản Dao đi ở phía trước, Phương Thanh xa xa đi theo ở phía sau.

Giản Dao thấp giọng nói: “Em vẫn không hiểu. Bởi vì nhà họ Diêu cũng nằm trong phạm vi, anh đã muốn đến nhà người ta xem một chút? Nhưng lại không đến những nhà khác.”

Bạc Cận Ngôn lộ ra nụ cười: “Em quả nhiên là người hiểu anh nhất. Trên thực tế..” Anh liếc mắt nhìn Phương Thanh ở phía sau lưng, hạ giọng, xít lại gần bên tai cô: “Còn có một vài phát hiện, hôm qua anh chưa nói ở đồn cảnh sát.”

Giản Dao khó hiểu: “Vì sao không nói?”

Bạc Cận Ngôn nói: “Bởi vì chỉ là một vài cảm giác thôi. Phương Thanh bọn họ không có chú ý, trong ghi chép điều tra của anh, còn có một vài lưu ý rất nhỏ, Dựa vào phương thức bí ẩn nào đó, phát hiện ra mối liên hệ. Đó cũng chính là thứ mà cảnh sát muốn tìm kiếm. Anh gần như cảm thấy, thời gian từ vong và chân tướng bị che giấu, đang mỉm cười giễu cợt với anh.”

Ví dụ nghệ thuật như vậy, Giản Dao thật sự không hiểu: “Ồ...”

Bạc Cận Ngôn liếc nhìn cô một cái nói: “Anh không bao giờ nói cho người khác biết những ý nghĩ không xác định trong đầu mình, ngoại trừ em. Bởi vì anh đã xem em như một bộ phận trên thân thể anh.”

Giản Dao nở nụ cười: “Được.”

Bên ngoài sân nhà họ Diêu là một bức tường thấp, còn có hoa viên và hàng rào. Bởi vì trên cây cổ thụ ngoài sân treo một tấm biển: Sân nhà riêng tư, người không có phận sự, miễn vào. Bên cạnh có một con đường nhỏ thông với khách sạn. Vì thế, những người khách thông thường sẽ không đến chỗ này.

Ba người tránh khỏi chú ý của nhân viên phục vụ, rất nhanh đã đi đến bên ngoài sân. Vốn muốn trèo qua tường để vào trong, nhưng lại có một con chó mực lớn nằm ở đó, nhìn chăm chăm.

Không ngờ, lúc này Phương Thanh lại nảy ra chủ ý, chỉ thấy anh ta ra dấu với hai người Bạc Cận Ngôn, sau đó tự mình tới gần con chó, cũng không biết anh ta dự định bằng cách nào, mà con chó dữ yên tĩnh lại, bất động nằm úp sấp bên cạnh anh ta.

Bạc Cận Ngôn rất kinh ngạc, Giản Dao cũng thấy thật kì diệu, Phương Thanh cười một tiếng nói: “Chó nghiệp vụ hung dữ nhất trong đội cảnh sát đều do

tôi huấn luyện.”

Mãi đến lúc xoay người, bò vào trong vườn hoa nhà họ Diêu, Bạc Cận Ngôn vẫn nhẹ giọng khen ngợi: “Phương Thanh này, thật tài hoa.”

Giản Dao cảm thấy buồn cười, người ta sắc bén, cứng cỏi, quản lý cả đội điều tra, từng dùng một chiêu quảng ngã anh nằm trên mặt đất, không thấy anh khen người ta. Người ta đi trêu chọc chó, lại khiến anh nhìn không chớp mắt, khen ngợi không ngớt.

Đúng lúc này, hành lang phía trước có một người đi tới. Giản Dao và Bạc Cận Ngôn nhìn thấy mặt của người đó, đều ngẩn ra.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mất Khi Anh Đến Âm Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Chương 8:

Edit: Julia

Là một người giúp việc, khoảng bốn năm mươi tuổi, vóc người trung bình, cao cao gầy gầy. Mặc quần áo mộc mạc, cầm cây chổi trong tay đi qua, cũng không chú ý tới Bạc Cận Ngôn và Giản Dao ở phía sau cửa bán nguyệt.

Bọn họ chú ý tới bà, vì trên khuôn mặt trắng nõn có một vết thương mới.

Người điều tra vụ án, tư duy lúc nào cũng cẩn thận, nhạy bén. Cổ tay của Phó Vĩ có vết bầm, có vết tích tranh chấp. Tuy rằng hiện trường không thể kiểm tra ra có vết máu và DNA của hung thủ, nhưng rất có khả năng đã để lại vết thương ở nơi nào đó trên người hung thủ.

Người giúp việc đó trông có vẻ rất chất phác, quét lá rụng ở trong sân một hồi, rồi đi quét dọn hành lang bên ngoài phòng. Bạc Cận Ngôn và Giản Dao tạm thời đứng nhìn từ xa xa.

Đúng lúc này, một cánh cửa phòng đẩy ra, một người phụ nữ cao gầy, xinh đẹp, nhưng có khuôn mặt chua ngoa đi ra. Mặc trên người chiếc áo tơ lụa, và quần ống rộng, dáng vẻ rất thướt tha. Giản Dao nhận ra chính là Trương Cúc Phương, em họ ở nhà họ Diêu, từng là diễn viên trong đoàn kịch nói.

“Quét cái đầu bà đó!” Trương Cúc Phương đưa tay đâm vào cái ót của người giúp việc: “Lão nương đang ngủ, bà già dê tiện làm cái gì leng keng, thùng thùng! Bà cố tình không để cho tôi ngủ phải không!”

Người giúp việc cúi thấp đầu.

Trương Cúc Phương vẫn còn chưa hết giận, cầm đồ hốt rác đánh lên mặt người giúp việc.

Giản Dao hơi tròn to hai mắt. Thì ra vết thương trên mặt là bị như vậy. Nhưng Trương Cúc Phương cũng hơi quá đáng đi. Nhưng hiện tại, rõ ràng bọn họ không thể hiện thân, chỉ có thể tiếp tục lảng lạng nhìn. Trương Cúc Phương mắng một hồi thì đi vào đóng cửa lại. Xa xa nhìn lướt qua, các thiết bị trong phòng chị ta được lắp đặt hết sức tinh xảo, thời thượng, giường lớn sơn màu gỗ, chỗ rẽ sofa, trên mặc áo làm theo kiểu Âu Châu có treo vài bộ quần áo đàn ông, ở cửa còn để mấy đôi dép lê bằng da.

Lúc này, có một người hầu băng qua đi vào trong sân, cầm trong tay rất nhiều rau. Là một người phụ nữ ngoài bốn mươi tuổi, liếc mắt nhìn người giúp việc bị đánh ban nãy, hai người cũng không nói chuyện, dường như đây là chuyện thường ngày. Mặc dù tướng mạo và tuổi tác hai người không giống nhau, nhưng đều giống nhau ở cảm giác trầm lắng, hiền lành.

“Két” một tiếng. Cửa sổ phòng bên cạnh Trương Cúc Phương mở ra, Một người phụ nữ thanh tú có khuôn mặt hơi gầy thò đầu ra, chính là Trần Mai, quản đốc ở nhà hàng – Trần Mai. Bà giống như đang mắng người, hoặc tự lầm bầm: “Ba ngày, hai bên lại nghe có tiếng mắng chửi, xong chưa vậy? Có bản lĩnh thì làm chút chuyện cho cái nhà này đi. Không dùng được, vợ vẫn thì đừng nên ồn ào! Bảo đi bưng cơm đến cho tôi, tại sao còn chưa tới? Nói chị, chị có nghe thấy không? Sao người khác sai chị được, tôi sai chị không được?”

Người giúp việc ban nãy bị Trương Cúc Phương đánh, đáp khề: “Được.”

Sau đó quay đầu chạy về phía phòng bếp ở ngoài nhà. Ngược lại, Trương Cúc Phương dường như không dám đối chọi với Trần Mai, chỉ nghe tiếng vang ‘loảng xoảng’ thật lớn, vật gì đó trong phòng chị ta bị ném xuống đất.

Bạc Cận Ngôn nhíu mày một cái, nhẹ giọng nói: “Ngu xuẩn, kiêu ngạo, dơ bẩn.”

Giản Dao không lên tiếng, cô ngược mắt nhìn. Trời tối mênh mênh mông mông, cây liễu im ắng rũ xuống. Trong sân cỏ xưa này, dường như bốc lên mùi cũ kỹ, mục nát nào đó. So với bên ngoài, giống như hai thế giới.

Chỉ có điều, vẫn có người sống cuộc sống như vậy, không phải sao?

Bên trong sân yên tĩnh trở lại, trời cũng đã tối. Bạc Cận Ngôn và Giản Dao im lặng đi qua. Nhà lớn đầu tiên, nghe nói chính là phòng ngủ của Điều phu nhân danh chính ngôn thuận. Lúc này đèn tắt tối thui, công việc chủ yếu của Minh Lan là quản lý quán bar, lúc này chắc là không có ở nhà. Nhìn xuyên qua cửa sổ, tất cả đồ dùng bên trong đều làm bằng gỗ lim kiểu xưa, thảm trải sàn, bên trong nhà lớn dường như còn hai gian phòng, là một buồng trong thoải mái rộng rãi, mặt sau có một cái sân rộng, hai gian phòng nhỏ dường như dùng để chứa đồ.

Những phòng khác, chính là phòng của Minh Nguyệt và Triệu Hà, ngọn đèn gian phòng sơ sài trong góc sáng trưng, bày mấy chiếc giường cao thấp, có lẽ là phòng của người hầu.

Bạc Cận Ngôn dẫn Giản Dao đi chuyển vào trong. Sớm muộn gì cũng bị người khác bắt gặp. Nhưng dường như sân nhỏ này có một không khí hết sức trầm lắng, bọn họ đã dừng gần mười phút nhưng cũng không ai phát hiện.

Cho đến khi bọn họ đi tới hồ cá ở sân sau, nhìn thấy có người giúp việc, người đó đang đứng ở phía sau cây, một người khác là người phụ nữ có dáng người đầy đặn đang đứng ở bên cạnh bà. Chính là một đốc công khác làm việc trong nhà hàng – Triệu Hà.

Gương mặt của Triệu Hà thoát nhìn hiền lành hơn Trần Mai nhiều, khuôn mặt tròn trịa, đôi mắt lộ ra vẻ bất đắc dĩ: “Cô ta lại đánh chị? Hay Trần Mai? Hay Phu nhân?”

Người giúp việc cúi đầu nói: “Tứ phu nhân, tôi không sao.”

Triệu Hà thở dài, nói: “Nếu như thực sự không chịu nổi nữa, thì đi đi.”

Người giúp việc im lặng.

Triệu Hà còn nói: “Buổi tối làm xong việc thì đến phòng tôi, chỗ tôi còn ít thuốc trị thương.”

Người giúp việc im lặng một hồi nói: “Vậy sao được...Ngộ nhờ ông chủ nhìn thấy...”

Triệu Hà nói: “Đêm nay ông chủ không đến phòng tôi, yên tâm, ông ấy sẽ không đánh chị.”

Người giúp việc cúi đầu, đi ra bằng con đường khác. Triệu Hà vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy Bạc Cận Ngôn và Giản Dao, chị ta lui về phía sau một bước, vừa cảnh giác vừa kinh ngạc hỏi: “Các người là ai?”

Bạc Cận Ngôn cười một cái: “Chúng tôi ở tòa nhà phía trước.” Giản Dao vội vàng nói: “Thật ngại quá, chúng tôi lạc đường, chị cũng là khách trong khách sạn sao?”

Sắc mặt Triệu Hà hơi trì hoãn, chỉ chỉ con đường phía trước nói: “Các người đi nhầm, ở đây không phải là khách sạn, là nhà riêng của chúng tôi. Đi nhanh đi, cửa có chó, khi đi ra nên cẩn thận một chút.”

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đều nói cảm ơn. Triệu Hà vẫn chưa yên tâm, dứt khoát tự mình đưa bọn họ đến cổng, quả nhiên nhìn thấy con chó mực lớn bộ dạng như muốn sủa, nhưng bị Triệu Hà trấn an, chị ta mỉm cười, nhìn bọn họ rời đi.

Khi đó, Phương Thanh đang đứng ở trên lầu hai khách sạn, trong phòng Giản Dao và Bạc Cận Ngôn, dùng kính viễn vọng nhìn chăm chăm. Một viên điều tra chạy đến bên cạnh hỏi: “Sếp, thật sự để bọn họ tự mình hành động, chúng ta không cần đi trợ giúp sao?”

Phương Thanh đáp: “Không có gì, mấy người đàn bà, chẳng lẽ bọn họ không giải quyết được sao? Nhìn xem, đã về rồi đấy.”

Viên điều tra lại nói: “Trước đó, những đối tượng mà giáo sư Bạc chỉ định đều kiểm qua dấu vân tay hết rồi, làm xong hết rồi.”

Phương Thanh quay đầu nhìn anh ta.

“Không có cái nào phù hợp.”

—

Trời đã tối hẳn, Phương Thanh dẫn Bạc Cận Ngôn và Giản Dao ăn lẩu ở quán nhỏ ven đường.

Rót đầy một ly bia, Phương Thanh liếc nhìn Bạc Cận Ngôn: “Uống một chút?” Bạc Cận Ngôn mắt tự nhiên lác đàu: “Tôi chỉ uống rượu đỏ thôi.”

Phương Thanh lại cười, nói trong tiệm có một tấm bảng rượu đỏ. Kết quả Bạc Cận Ngôn nói: “Tôi quyết định uống nước.”

Phương Thanh: “...”

Giản Dao cười cầm cái ly lên: “Đội trưởng Phương, tôi uống với anh.”

Phương Thanh kinh ngạc nhú mày, khoe miệng Bạc Cận Ngôn lộ ra nụ cười kiêu ngạo nhàn nhạt.

Rượu qua ba tuần, nồi lẩu nóng hầm hập, mọi người dường như có hào hứng.

Phuong Thanh nói: “Nghe nói mấy năm trước, Diêu Viễn Qua có để ý một cô sinh viên đại học, còn tổ chức tiệc rượu trong gia tộc. Nhưng cuối cùng cô bé kia cũng chạy mất!”

Ánh mắt Bạc Cận Ngôn lạnh lẽo: “Vì sao những người phụ nữ đó lại cam chịu trong một gia đình quái dị, không có tôn nghiêm như thế?”

Phuong Thanh cười lạnh nhưng không lên tiếng. Giản Dao biết Bạc Cận Ngôn ở nước ngoài, có một số chuyện không có cách nào hiểu được. Thật ra, trước đây cô xem tư liệu, một người đàn ông có tiền, có địa vị, nuôi rất nhiều phụ nữ ở trong nhà. Không ngờ lại có thật.

Giản Dao nói: “Những người khác cũng chính là tình nhân, tiểu tam, không lộ diện. Vợ lớn cũng không nhận được. ‘Cái nhà’ bọn họ cũng giống như tấm màn sau cùng bị kéo sạch, công khai chung sống hòa bình. Có lẽ bởi vì ham muốn, Diêu Viễn Qua, người đàn ông có tiền, có quyền, có địa vị, có thể mang đến cho bọn họ những thứ mà một người đàn ông bình thường có phần đầu cả đời cũng không được. Chọn lọc hai bên, bọn họ lấy thứ bọn họ muốn, Chỉ là, cuộc sống như thế...”

Phuong Thanh nói: “Những người dân thường như chúng ta, để ý, cũng không hiểu được.”

Bạc Cận Ngôn bùng ly nước nhựa, nhưng lại kiêu ngạo giống như đang nhấp rượu đỏ, khẽ hớp một miếng, sau đó ngón tay gõ lên bàn một cái, nói: “Diêu Viễn Qua là một người tự cao, kiêu ngạo, là một người đàn ông cực giàu, muốn khống chế và muốn chiếm làm của riêng. Mạnh mẽ, khôn khéo, quyết đoán. Ông ta xem phụ nữ như vật sở hữu của mình, khống chế bọn họ rất nghiêm ngặt nhưng cũng rất thành công.”

“Biến thái!” Phuong Thanh mắng: “Trước đây, không phải chúng tôi chưa từng nghe tin đồn. Nhưng Diêu Viễn Qua chỉ lĩnh giấy chứng nhận kết hôn với người vợ lớn, những người phụ nữ khác đều tự nguyện, cho nên cảnh sát muốn giúp bọn họ cũng không được.”

Bạc Cận Ngôn như có điều suy nghĩ: “Những người phụ nữ đó thật sự thích thú, sống bình yên, an ổn với nhau sao?”

Trả lời anh là Giản Dao. Cô lắc đầu nói: “Không, sẽ không đâu. Trên thế giới này thật sự không có người phụ nữ nào đồng ý chia sẻ người đàn ông với người khác. Bọn họ thoạt nhìn sống yên ổn, không có chuyện gì, nhưng trong lòng thế nào cũng có oán hận, đè nén, đau khổ.”

Bạc Cận Ngôn gật đầu với cô, ánh mắt lộ ra ý cười vô cùng nhạt

Giản Dao chợt khẽ run, nhìn về phía Phuong Thanh, anh ta cũng có vẻ mặt suy nghĩ.

Đúng vậy, đau đớn, áp lực, oán hận, tình yêu và ham muốn bất thường. Hơn nữa từ năm nay qua tháng khác, không có cách nào trốn chạy. Ngày hôm nay, bọn họ thấy Trương Cúc Phuong, Triệu Hà, Trần Mai còn như vậy. Vẫn chưa nhìn thấy hai chị em Minh Lan đi theo Diêu Viễn Qua thời gian dài.

Trong đầu Giản Dao chợt hiện lên những suy luận trong phác thảo của Bạc Cận Ngôn:

Là người trong vùng, rất quen thuộc với cảnh vật xung quanh.

Có thể đã từng tiếp xúc với Phó Vĩ.

Trong nhà họ Diêu không có máy theo dõi, vụ án xảy ra đêm đó, muốn che mắt người khác để ra vào không phải là một việc khó. Ước chừng bọn họ rất khó có bằng chứng mình không ở hiện trường.

Tinh thần bị kiềm nén đến cực độ, có dấu hiệu tinh thần phân liệt, nhưng đang làm việc trong cuộc sống, không muốn để người khác biết. Chắc chắn có một chuyện nào đó tạo thành ảnh hưởng to lớn với cuộc đời người đó, gây ra áp lực trong thời gian dài.

Có thể là phụ nữ, chỉ cần có đủ sức lực

Không có cách nào tham gia vào công việc có trình độ cao. Trong năm người vợ của Diêu Viễn Qua, một người rảnh rỗi ở nhà, một người nhiều lắm thì quản lý sổ sách, hai người làm đốc công trong nhà hàng, trình độ không cao. Cho dù là vợ cả Minh Lan, nói là bà chủ quán bar, nhưng thay chồng của mình đi làm, lại có một đồng đàn em làm việc, việc chân chính bà ta có thể làm, được bao nhiêu?

Nhìn như vậy, bọn họ đều rất phù hợp với sườn bài phác họa. Hơn nữa so với những người điều tra trước đó, càng phù hợp hơn. Hung thủ giết chết Phó Vĩ có thể ẩn nấp ở trong đây? Cô ta và Phó Vĩ, rốt cuộc đã giấu giếm gì mà không muốn cho người khác biết?

Nhưng, phụ nữ nhà họ Diêu với hung án, dường như cách nhau muôn núi nghìn sông?

Phuong Thanh nói: “Bây giờ không có bất kì chứng cứ nào, mời bọn họ đến quá tùy tiện. Tôi sẽ nghĩ biện pháp lấy dấu vân tay của bọn họ, để so sánh trước.”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Âm Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Chương 9:

Edit: Julia

Minh Lan lái chiếc audi của mình đậu ở gara phía sau nhà. Bà xốc túi, ngẩng đầu lên, chỉ thấy phòng Trương Cúc Phương vẫn còn sáng đèn, mơ hồ còn nghe tiếng cười nói.

Minh Lan giẫm lên giày cao gót, duyên dáng đi qua, đi đến phòng mình. Trong nhà rất yên tĩnh, những năm qua, mỗi ngày đều giống như một. Phòng bên cạnh là của em gái Minh Nguyệt, loáng thoáng truyền đến thanh âm đang dạy con trai học bài. Triệu Hà có lẽ đã ngủ rồi, nhưng ngại quyền uy (1) của chồng bà, nên không dám tắt đèn, trong phòng yên tĩnh.

(1) Người có quyền cao nhất.

Duy chỉ có trong phòng Trần Mai vẫn có tiếng nhạc truyền đến. Đó cũng là một người không an phận. Nhưng Minh Lan không hối hận khi để cho chồng bà cưới người đó về, Nếu không, làm gì có người đối chọi với Trương Cúc Phương.

Minh Lan uống nước xong, người hầu chị Đồng bụng com đồ ăn nóng hồi lên. Thật ra nói về tuổi tác, chị Đồng cũng không lớn hơn Minh Lan mấy tuổi. Nhưng lại chăm sóc kém hơn nhiều.

Minh Lan đang ăn com ở dưới đèn. Ngẩng đầu lên lại nhìn thấy bóng dáng lưng khom của chị Đồng, thì chán ghét nói: “Cút xuống đi, hôm nay lại chọc bà ba tức giận sao? Mỗi người đều không khiến tôi bớt lo.”

Nói xong đưa tay véo chị Đồng một cái, véo rất mạnh, chị Đồng rên rỉ một tiếng, Minh Lan lại duỗi tay sờ mặt bà: “Trông mặt cũng không già, xem như là chị làm lâu rồi nhì. Không phải tham số lương chỗ chúng tôi đó chứ? 1 tháng mấy ngàn, chị ko có học vấn cũng lớn tuổi rồi, đi đâu có thể kiếm được đây?”

Người hầu cúi đầu, lui ra bên ngoài: “Phu nhân, tôi đi trước.”

Minh Lan cười một tiếng, cũng không để ý tới bà.

Đêm nay, thật là dài.

Minh Lan nằm ở trên giường, nghe âm nhạc thịnh hành đương thời, sau đó ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ, nơi đó là mặt cỏ vắng vẻ, phòng nhỏ độc lập. Một vầng trăng treo ở trên trời, bốn phía hết sức tịch mịch.

Minh Lan đột nhiên cảm thấy lòng buồn bực. Đó gần như là một loại áp lực lại kích thích cảm giác. Bà đột nhiên cảm thấy muốn khóc, lại cảm thấy trong đầu hỗn loạn. Năm nay bà 45 tuổi, mắt kính mới hai năm, nghĩ đến đây, bà lại phiền não. Một lát sau, bà bỗng nhiên giận cá chém thớt lên người Trương Cúc Phương.

Vì vậy, không nhanh không chậm đi ra khỏi phòng, đi tới trước phòng Trương Cúc Phương, cách cánh cửa có thể nghe thấy tiếng cười của cô ta với Diêu Viễn Qua.

Minh Lan gõ cửa, khước miệng mang theo ý cười: “Viễn Qua, quán bar có một số việc, muốn nói với anh.”

Diêu Viễn Qua nói được, nghe động tĩnh liền ngồi dậy. Một lát sau, mở cửa ra, Trương Cúc Phương không dám công khai làm trái ý bà. Chỉ cười nhạt nhìn bà. Minh Lan làm như không thấy, theo Diêu Viễn Qua về phòng của mình.

Đêm nay, Diêu Viễn Qua ngủ ở phòng của Trần Mai. Mặc dù đã gần năm mươi tuổi, nhưng thân thể ông cường tráng, được bảo dưỡng thích hợp, chỉ cần hứng thú đến, ở trên giường cũng có thể trị chết những người phụ nữ này. Chờ phòng Trần Mai tắt đèn, theo quy định mà Diêu Viễn Qua đặt ra, mấy phòng khác mới cùng nhau tắt đèn. Diêu Viễn Qua nghĩ vậy rất tốt, mới có kiểu dáng của một gia đình lớn.

Những buổi tối như thế này, ước chừng có thể ngủ ngon nhất chính là nhị phu nhân Minh Nguyệt nằm trên giường có cái khung thật to, nhẹ giọng, dịu dàng kể chuyện cổ tích cho con trai.

Năm ấy cô ta 20 tuổi gả cho Diêu Viễn Qua, vẫn còn độ tuổi ngây thơ, tính cách lại đơn thuần. Khi tình hình trong nhà không tốt, nhà máy lúc nào cũng thua lỗ. Cô ta đến nhà máy của anh rề làm việc, thường xuyên qua lại, gặp rất nhiều lần. Tim cô ta đã đập thình thịch trước vị anh rề thành thực, chừng chạc.

Nhưng mới đầu không hề nảy sinh bất cứ ý niệm không an phận nào. Về sau, chị cô ta nói với cô, cha mẹ cũng thờ dài nói với cô ta: “Gia sản bây giờ của Viễn Qua, dù sao cũng không có ai hơn được nó, chị con không sinh con được, bằng cấp con không cao, tướng mạo lại không bằng chị con, không biết sau này có thể gả cho một người có thể dựa dẫm hay không, chị bằng...”

Chị cũng ở trên bàn rượu, nở một nụ cười nói: “Em gái ngọc, sao chị có thể tức giận chứ?”

Sau đó có một lần, cô ta nhìn thấy trên cánh tay chị vết thương bị đánh đến đỏ tím, cũng không dám hỏi nhiều.

Cô ta dường như sống rất tốt, không cần phải ra ngoài làm việc, Viễn Qua cho tiền rất nhiều, nhà máy cũng được ông tiếp quản, cứu sống. Kế tiếp, tất cả mọi thứ trong nhà, không phải vì con trai cô ta sao?

Chỉ là, không nghĩ tới, sau đó lại có rất nhiều người tới, không phải chỉ có một người.

Tiền Diêu Viễn Qua kiểm càng ngày càng nhiều. Ở trong nhà ngày càng uy nghiêm. Lúc đầu chỉ nghe nói mỗi ngày đều ở chỗ Trương Cúc Phương, nhưng sau đó đứt khoát để chị ta dòi vào trong nhà.

Ngày đó, Minh Nguyệt khóc một trận. Nhưng có thể làm thế nào, người đàn ông này là tất cả trong cái nhà này, cô ta không dám cũng không thể cãi lại.

Tiếp đó, lại là Triệu Hà và Trần Mai, hai người phụ nữ xuất thân nông thôn, làm thuê cho ông ta.

Thật ra, nếu như suy nghĩ lại, những người phụ nữ như các cô, không có gì khác biệt. Từng hai bàn tay trắng, mà ông cho bọn bà tất cả những gì mong muốn: Tiền, an ổn, gia đình, người chồng có thể dựa vào. Mà yêu cầu duy nhất ông đối với bọn cô chỉ là chia sẻ mà thôi.

Sau đó, Diêu Viễn Qua cũng không cưới người khác.

Dù có chơi đùa như thế nào cũng không giữ lâu bên người. Chắc có lẽ đã già rồi.

Minh Nguyệt mặc dù mới 30 mấy tuổi, nhưng cô ta không tranh cũng không muốn quan tâm đến cái gì cả, cô ta chỉ mong con trai lớn lên khỏe mạnh, mà chuyện giữa ông với các bà ấy, cô cũng không muốn để ý nữa.

Chẳng qua là khi cô ta ngẩng đầu nhìn bầu trời ở trong sân. U ám giống như cái miệng giếng, có đôi khi cô ta sẽ khóc thành tiếng trong đêm khuya, cô ta rõ cuộc cũng biết mình không chạy thoát. Trong góc phòng hẻo lánh giữa cái hình thái xã hội phồn hoa như nhà họ Diêu, giăng ra một cái lưới màu đen, mà bà chỉ là một trong những con mồi trong lưới mà thôi.

....

Sáng ngày mới hôm sau, cảnh sát đến gõ cửa. Một người giúp việc ra mở cửa, cảnh sát mặc thường phục dẫn theo mấy nhân viên y tế mặc áo trắng, cười rất hòa nhã: “Xin chào, chúng tôi ở phân cục Thành cổ. Có liên quan đến vụ án giết người xảy ra mấy hôm trước, cần các người phối hợp điều tra.”

Sau đó Trần Mai nhẹ nhàng đánh thức Diêu Viễn Qua: “Ông xã, cảnh sát tới.”

Diêu Viễn Qua nằm ở bên trong cái giường lớn, mở mắt ra nói: “Tối làm gì?”

“Nói là có liên quan đến vị khách bị chết mấy ngày trước.”

Diêu Viễn Qua im lặng một hồi, ngồi dậy: “Nói là chuyện gì sao?”

Trần Mai gật đầu, lộ ra nét mặt kì quái: “Nói người chết ấy, có thể bị mắc bệnh truyền nhiễm, nên cần người trong khách sạn đều kiểm tra một chút, để giải trừ độc.”

“Bọn họ muốn vào trong nhà sao?”

Trần Mai cười, lắc đầu: “Không, người chúng ta đến phòng khách là được rồi.”

“Được.” Diêu Viễn Qua gật đầu: “Em đi ứng phó trước, bảo bọn họ cứ làm theo lời dặn của cảnh sát. Lát nữa anh sẽ tới.”

Phương pháp điều tra công khai không tuân thủ quy tắc như thế, khắp Thành cổ chỉ có mình lưu manh Phương Thanh mới có thể làm được. Điềm vào đơn, kiểm tra nhiệt độ, nghe tim phổi, phun sương mù trừ độc cho hai tay. Bao gồm Diêu Viễn Qua cũng rất phối hợp, cảnh sát làm nhiệm vụ hết sức tận tâm, nhiệt tình, Diêu Viễn Qua đối xử với mọi người từ trước đến nay luôn nho nhã, ôn hòa, mọi người cười, cầm tay, cũng để lại dấu vân tay.

Mà năm người giúp việc trong nhà, có ba người đi mua thức ăn, để tránh lộ vẻ vội vã, nên đã hẹn chờ bọn họ trở lại, sẽ quay lại ‘khử độc’

Phương Thanh sai người, nắm chắc thời gian đối chiếu dấu vân tay, đồng thời thúc giục những cảnh sát phụ trách tìm hung khí, dấu chân, và bên phía Phó Vũ, tiếp tục đi sâu vào điều tra.

...

Bạc Cẩn Ngôn và Giản Dao có nhiệm vụ trợ giúp nhau phá án. Ngược lại lúc nhàn rỗi, Giản Dao thuận miệng hỏi anh: “Có nắm chắc không?” Hỏi xong cô liền lập tức đổi ý.

Quả nhiên, Bạc Cẩn Ngôn cười nhạt: “Bà xã, vấn đề này rất khó trả lời, dù sao anh cũng không rõ ‘cảm giác không nắm chắc’ là loại cảm giác như thế nào?”

Giản Dao: “...Xem như em không có hỏi.”

Buổi chiều thời tiết rất tốt, Bạc Cẩn Ngôn còn dẫn cô ra ngoài dạo chơi một vòng. Trời cao, mây mờ mờ, Thần cổ lâu đời. Hai người đi dọc theo tường thành, đi nửa vòng lớn. Khi cả người toàn mồ hôi thì ghé vào quán nhỏ trên tường thành để ăn thức ăn nhẹ ngon miệng.

Sau đó đi bên hồ, tìm bãi cỏ lau lay động, thuê cần câu câu cá. Bạc Cẩn Ngôn chỉ ngồi dưới bóng cây đọc sách, bộ dạng rõ giống người trí thức phong độ. Giản Dao nhìn mặt nước chăm chăm, vừa thấy dây câu hơi nhúc nhích, tay vội vã kéo lên. Chỉ thấy một con cá nổi lên khỏi mặt nước, cô đưa tay muốn bắt lấy, Bạc Cẩn Ngôn ở bên cạnh vỗ tay khen ngợi: “Giản Dao của anh, thật sự rất giỏi.”

Giản Dao trừng mắt nhìn anh: “Đừng có đứng xem, mau nắm lấy con cá.”

Bạc Cẩn Ngôn đưa tay muốn bắt lấy, nhưng đây không phải việc thần thám am hiểu. Con cá rất trơn, cứ vùng vẫy tại chỗ, Giản Dao cũng vội vã bỏ cần câu xuống, nhào tới giúp một tay. Bên bờ ruộng vốn chật hẹp, Giản Dao nhất thời đứng không vững, suýt nữa rơi xuống nước, Bạc Cẩn Ngôn nhanh tay lẹ mắt, ôm cô cô, còn cô ôm lấy con cá.

Giản Dao thở phào nhẹ nhõm. Anh lại không buông tay, mà chỉ ‘ồ’ một tiếng, dưới ánh mặt trời chiều, tựa đầu lên vai cô.

“Làm sao vậy?” Giản Dao dịu dàng hỏi.

“Giản Dao, lúc này, anh cảm thấy rất hạnh phúc.” Anh thấp giọng khẽ nói.

Lòng Giản Dao run lên, nhẹ giọng đáp: “Em cũng vậy.”

“Có đôi khi anh nghĩ thời gian trôi quá nhanh, nhưng cũng có lúc lại thấy trôi quá chậm.” Anh nói: “Có nhiều khi anh không hiểu, tình cảm con người, nông sâu, lên xuống, đây là quy luật rất tự nhiên, anh ở chung với Phó Tử Ngộ lâu sẽ cảm thấy rất phiền. Nhưng vì cái gì, hai năm qua, mỗi một khoảnh khắc ở chung với em, đều khiến anh cảm thấy cảm xúc trong lòng mình dâng trào?”

Giản Dao nhìn khuôn mặt tuấn tú của anh dưới ánh mặt trời, đáp: “Bởi vì...”

Thần thám không gì không biết, nhưng vẫn không hiểu bí ẩn của tình yêu.

Cô vớt con cá xuống đất bùn, ngẩng đầu hôn lên môi anh.

Bởi vì, anh là Bạc Cẩn Ngôn độc nhất vô nhị trên đời này. Chỉ có anh, cả đời sẽ giống như đứa bé, yêu anh là yêu thôi.

Em rất may mắn, là tình yêu của anh.

Hai người trở lại khách sạn đã là buổi tối. Có không ít phòng đã tắt đèn, người phục vụ ở đại sảnh đã mệt nhọc, làm ổ ở một góc để bấm điện thoại đi động.

Vừa đi vào sân trong, Giản Dao đã nhận được điện thoại của Phương Thanh. Giọng nói của anh ta không có bất kỳ cảm xúc nào: “Đã có kết quả so sánh dấu vân tay rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Ám Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Chương 10:

Edit: Julia

“Tất cả đều không phù hợp.” Phương Thanh nói.

Giản Dao ngẩn ra, nhìn về phía Bạc Cẩn Ngôn, nhưng thần sắc của anh nhàn nhạt, không nói.

Lúc này, Phương Thanh cũng không nói thêm gì chỉ nói: “Giản Dao, người nhà nạn nhân Phó Vĩ đến, tâm trạng rất không ổn định. Cô là chuyên gia tâm lý tội phạm, vừa là phụ nữ, có thể qua giúp đỡ chúng tôi an ủi họ một chút không?”

Giản Dao lập tức nói cũng được, cúp điện thoại, Bạc Cẩn Ngôn gật đầu với cô, Giản Dao suy nghĩ một chút, còn nói: “Một mình ở đây tốt nhé, đừng có đi lung tung.”

Bạc Cẩn Ngôn thần nhiên cười, chỉ chỉ gò má mình, Giản Dao nhón chân lên hôn anh một cái, anh mới đáp: “Thế nhưng, anh chưa bao giờ đi lung tung.”

Giản Dao ‘...’ Được rồi, tùy ý anh đi!

Giản Dao rất nhanh ra cửa, đón xe đi, Bạc Cận Ngôn một mình từ từ thong thả đi lên lầu. Tối nay, bầu trời sao sáng ngời, thời tiết ấm lạnh, anh đi tới lầu hai, ngẩng đầu nhìn sân chính bên kia. Cơ hồ bị cây ngăn cản, nên không nhìn thấy đầu mối gì cả.

Dưới tình hình chung, Bạc Cận Ngôn rất nghe lời Giản Dao. Sau khi trở về phòng, đóng kín cửa, một mình ở trên giường ngủ ngon.

Mà đầu của anh lại nhanh chóng vận dụng.

Gia đình quá tệ, một chồng nhiều vợ, áp lực và oán hận lâu dài.

Tự cao, chiếm hữu, tập hợp thành nghiện? Có xu thế không chế tốt những đối tượng yếu, tăng thêm do tiền bạc và địa vị mang tới.

...

“Phó Vĩ có hơi háo sắc, hồi học đại học từng chơi gái, từng yêu online...”

“Nghĩ đông... Còn nói có thể có một cuộc gặp mặt tốt.”

“Hắn để lại số QQ cho tôi, khi đó bà bác quét rác và mấy nhân viên phục vụ khác còn cười tôi...”

...

Thi thể bị đâm hơn bốn mươi nhát, nhát nào nhát nấy đều thấy xương. Khuôn mặt cũng bị đâm đến nát vụn, hết sức điên cuồng.

Bình tĩnh mà tức giận, khắc chế mà điên cuồng, xuất phát từ áp lực trong thời gian dài sau khi đến đỉnh điểm thì tinh thần trở nên vận vẹo.

...

Vết thương mới xuất hiện trên mặt bà bác quét rác.

Trương Cúc Phương lại cầm chổi tiếp tục đánh.

Im lặng, trong viện giống như một cái giếng chết. Các người hầu đối lập, không nói chuyện với nhau.

Triệu Hà đứng ở hồ cá nói: “Yên tâm, tối nay ông chủ không đến phòng tôi, ông ấy sẽ không đánh chị.”

...

“Ồ!” Bạc Cận Ngôn ngẩng đầu lên, đi chân trần xuống giường, đi tới bên cửa sổ, cầm lấy ống nhòm Phương Thanh để lại ở chỗ này.

Trong sân nhà vắng lặng, lại tắt đèn.

Anh nhìn một hồi, di chuyển ống nhòm, đến chỗ khác.

Nhà bếp.

Nhà bếp khách sạn dùng chung với nhà bếp trong sân nhà họ Diêu. Lúc này đã gần mười hai giờ, chỗ ấy đã sớm tắt đèn, Là một gian phòng độc lập rất lớn, ở phía sau của khách sạn.

Bạc Cận Ngôn cảm giác được máu trong cơ thể đang sôi trào. Mỗi lần tiếp xúc với chân tướng anh đều có cảm giác như vậy, anh lấy từ trong túi xách ra một thứ, cũng lấy từ chỗ Phương Thanh tới – Một lọ luminol

Vừa mới đẩy cửa phòng ra, anh chợt sửng sốt. Bởi vì mới có bóng người loáng thoáng xuất hiện ở bên ngoài gian bếp. Anh lập tức cầm lấy ống nhòm, nhưng nhìn đến nơi đó lại không có ai, Bạc Cận Ngôn mới nhớ tới hôm nay cảnh sát đã đến nhà họ Diêu để khử độc nhưng thực chất là lấy dấu vân tay. Tâm lý người đó nhạy bén, hơn nữa còn hiểu điều tra ngược lại, nói không chừng đã bị kinh động, sẽ áp dụng hành động.

Bạc Cận Ngôn lập tức bước nhanh chạy xuống lầu.

Sắp tới bên ngoài phòng bếp, bên trong đen như mực, chỉ thấy đường viền ở bàn quầy. Ánh trăng nhàn nhạt chiếu sáng. Mà xung quanh chỉ có mấy cái cây an tĩnh.

Bạc Cận Ngôn nhìn một vòng nhưng lại không thấy ai, có lẽ vừa rồi có người đi qua.

Anh đẩy một cánh cửa, không khóa, chỉ có một cái chốt cửa. Bạc Cận Ngôn nghiêng người vào trong rồi khép hờ.

Ngẩng đầu nhìn chung quanh, không gian hơn hai mươi thước, bàn dài, tủ chén, bồn nước, ngay ngắn mà bình thường. Ánh mắt Bạc Cận Ngôn rơi vào bên cạnh cái bồn, chỗ đó có hai cây dao dài, và hơn mười cây dao nhỏ. Có dao thái rau, dao cắt trái cây, dao chặt xương. Dời tầm mắt lên, bên tường còn có vài bộ đồng phục làm việc, có lẽ lấy từ nhà máy nhà họ Diêu đến, để cho đầu bếp mặc.

Bạc Cận Ngôn cầm lấy luminol, hết sức cẩn thận lựa chọn một vài chỗ chi tiết mà rắc dung dịch lên.

Yên lặng mấy giây, Bạc Cận Ngôn ngẩng đầu lên, nở nụ cười.

...

Cha Phó Vĩ tên là Phó Đại Phàm, đã hơn 50 tuổi. Lần này ông đến một mình, bởi vì vợ ông nằm liệt giường nhiều năm, vì thế không thể đến được. Cứ như vậy, ông phải thu xếp ổn thỏa chuyện trong nhà, đến đây, đã là mấy ngày kể từ ngày Phó Vĩ mất.

Ông là kỹ sư nhà máy ở địa phương, làm cả đời. Lúc này ông mặc chiếc áo khoác cũ, quần tây, giày da cũ, ngồi ở trong phòng tiếp khách của đội cảnh sát, hai mắt đỏ bừng vừa dữ tợn lại vừa tiêu tụy.

Giản Dao nhìn thấy hình ảnh cha già, cũng cảm thấy xót xa trong lòng, mặc dù ôn hòa an ủi nhưng ai có thể thấu hiểu và bù đắp lên nỗi đau nỗi đau người cha già mất con?

Phó Đại Phàm cầm hai tay vào sâu trong tóc, vừa rồi ông cuối cùng cũng nhìn thấy thi thể của con trai, bây giờ vẫn còn đang run rẩy. Ông không nghĩ ra, con trai ông, tại sao nói mất liền mất?

Ông ngâm đắng nuốt cay nuôi con trai lớn lên, đưa con nghịch ngợm, thông minh khiến ông kiêu hãnh lại khiến ông nhớ nhung. Ông biết con trai mình cũng không hoàn toàn ngoan ngoãn. Mặc dù điều kiện kinh tế trong nhà bình thường, nhưng từ bé ông cũng không bạc đãi nó, thậm chí còn cưng chiều nó hơn so với người khác.

Sau khi con trai lớn lên, không còn thân thiết với cha mẹ nữa. Khi học đại học, nghỉ đông và nghỉ hè cũng ít khi về, ít khi gọi điện thoại, ngoại trừ khi xin tiền sinh hoạt. Đi làm rồi, mỗi lần gọi điện về cũng không nói được lâu. Nhưng đó là con trai ông yêu thương rất nhiều, là cốt nhục duy nhất trên đời này. Chỉ cần con trai được hạnh phúc, cha mẹ cũng sẵn lòng dùng mọi thứ để đánh đổi.

Nhưng, thằng bé đã chết, hơn nữa còn chết rất đau khổ và thê thảm, chỉ còn lại một đống xương trắng máu và thịt trả lại cho cha mẹ.

Phó Đại Phàm rơi xuống từng giọt nước mắt.

Giản Dao nhẹ giọng nói: “Chú à, chú chú ý giữ gìn sức khỏe thân thể. Chúng tôi nhất định sẽ bắt được hung thủ.”

Phó Đại Phàm phát ra tiếng gào thét nước nôi, chột ngắc đầu nhìn cô: “Hung thủ? Nghe nói hung thủ là một tên bệnh tâm thần, tôi đều nghe mọi người nói, mỗi người ở trên đường đều nói. Nhưng cảnh sát các người, làm sao có thể để cho tên bệnh tâm thần xuất hiện giết người? Tại sao ngay cả một tên bệnh tâm thần cũng không bắt được? Tại sao?”

Ông lập tức nhào lên, Giản Dao theo bản năng lùi về phía sau hai bước. Hai người cảnh sát bên cạnh lập tức bắt đầu ngăn cản, ôm lấy người cha tâm tình kích động. Cảnh sát ra hiệu cho cô nên lánh mặt một chút, Cô liếc mắt nhìn Phó Đại Phàm vừa đau đớn vừa tuyệt vọng, xoa người rời đi.

Ban đêm, cây lặng gió dừng.

Giản Dao đứng ở trong hành lang đồn cảnh sát, nhìn núi và thành vắng vẻ.

Cô nghĩ tới cha mình, mặc dù cô sắp không nhớ nổi mặt ông rồi.

Khi đó, cô mới năm sáu tuổi, chỉ nhớ mơ mơ hồ hồ rằng cánh tay cha cô rất mạnh mẽ, huy hiệu cảnh sát màu bạc tỏa sáng, cảnh phục thẳng thớm. Ông ôm cô cười cười, ông thường về nhà lúc nửa đêm thậm chí hùng dũng mới về, vẫn không quên đi tới bên giường cô và em gái, cúi đầu hôn lên. Có lúc, cô sẽ bị đánh thức, đưa tay đòi ‘ba ba’ sau đó liền nhìn thấy người đàn ông kiên nghị ấy, cười dịu dàng.

Vành mắt Giản Dao lập tức đỏ lên.

Máu đầy mắt, thi thể đứt đoạn, rên rỉ thống khổ, dường như chỉ là thoáng qua, hiện lên trước mắt cô. Cuối cùng, cha cô trầm thấp dặn dò: “Giản Dao, bố cho con một nhiệm vụ -- Dẫn em gái con trốn vào bên trong, không được phép ra ngoài, không được phép lên tiếng.”

...

Thế sự vô thường, thế gian luôn có tội ác.

Luôn luôn có những người, canh giữ ở ranh giới của người bình thường.

Phụ thân cũng vậy, Cận Ngôn cũng vậy. Cô cũng thế.

Giản Dao cúi đầu, lấy điện thoại ra, gọi cho Cận Ngôn.

Điện thoại chỉ vang lên một tiếng, đã có người nhận.

“Alo.”

“Hello, em yêu.” Thanh âm Bạc Cận Ngôn ép đến rất thấp.

Giản Dao ngẩn ra, khóe miệng cong lên. Mỗi khi anh hưng phấn sẽ không kiềm được gọi cô là ‘em yêu’ vậy chứng tỏ vụ án kia đã có manh mối rồi sao?

Người này... Từ khi lĩnh giấy kết hôn, tuy rằng vẫn thiếu lãng mạn như trước, nhưng mỗi một cử chỉ lời nói, rất thích dùng thân phận người đã kết hôn, nhất là khi ở chung với Phó Từ Ngộ và An Nham, bất chợt sẽ nhàn nhạt nói một câu: “Tôi đã kết hôn rồi, chuyện này không nên hỏi tôi, đi hỏi Bạc phu nhân đi.”

Phó Từ Ngộ và An Nham: “...”

Người ta chỉ muốn hỏi anh buổi tối đi đâu ăn cơm, có cần thiết phải lập tức biểu hiện như người đàn ông trình tiết mãnh liệt vậy không?

...

Giản Dao cười hỏi: “Thế thì xin hỏi Bạc tiên sinh đã phát hiện ra cái gì đấy?”

Nếu như Giản Dao biết kế tiếp Bạc Cận Ngôn sẽ đối mặt với hiểm cảnh như thế nào, cô sẽ không cười được.

Bạc Cận Ngôn thấy, là một ánh sáng nhạt phát ra trong thế giới u ám.

Ngoài cửa sổ, gió thổi cây lay động, không khí u ám. Trong phòng bếp, tối lại càng tối. Chỉ có hai nơi phát ra ánh sáng nhàn nhạt.

Sử dụng Luminol (1) phải rất cẩn thận, bởi vì nếu gặp máu sẽ xảy ra phản ứng hóa học, đồng thời sẽ làm ảnh hưởng đến một ít thành phần chủ yếu khi kiểm tra đo lường. Cho nên, Bạc Cận Ngôn chỉ lựa chọn một chỗ.

Chú thích: Luminol ($C_8H_7N_3O_2$) là một chất hóa học linh hoạt có thể phát quang, với ánh sáng xanh nổi bật, khi trộn với tác nhân oxy hóa thích hợp. Đây là tinh thể rắn là một màu trắng hơi vàng có thể hòa tan trong dung môi hữu cơ, nhưng không tan trong nước.

Một chỗ là một cây dao. Được cắm ở trên kệ dao, dùng để chặt xương.

Các đầu bếp ở trong nhà bếp dĩ nhiên sẽ dùng dao để chặt thịt, chặt xương, thân dao sẽ dính máu. Máu động vật cho dù rửa sạch nhưng cũng sẽ còn sót lại, gặp luminol sẽ xảy ra phản ứng hóa học. Thế nhưng chặt xương chặt thịt không nhất thiết là đồ tể. Bạc Cận Ngôn tin tưởng không có dao của người đầu bếp nào, không giống như cây dao bây giờ anh nhìn thấy, toàn bộ thân dao, mép dao, tất cả đều tỏa ra ánh sáng li ti. Thậm chí ngay cả tay cầm bằng gỗ, toàn thân đều là ánh sáng màu lam.

Giống như đã từng ngâm ở trong máu, người cầm dao sau khi rửa qua tay, thì cả cây dao đều bị máu bắn ra ở động mạch chủ nhuộm đỏ, sau đó lại rút ra.

Anh mới nhô lên một nửa cây dao thôi, nửa còn lại giữ cho nhân viên giám định.

Mặc dù kết quả luminol không thể xem như bằng chứng trực tiếp, phải tiến hành thêm một bước giám định mới có thể đưa ra kết luận. Nhưng Bạc Cận Ngôn gần như đã có kết luận – chính là nó!

Bạc Cận Ngôn lặng lẽ nhìn nó một hồi lâu.

Hầu như chỉ có một chút ánh sáng lẻ loi, có lẽ vì làm việc trong phòng bếp vô ý rửa không sạch sẽ, chỉ có một bộ quần áo, phía trước chỗ đó, tất cả đều là màu lam, hình dạng rất đáng sợ. Có lẽ đã ngâm trong máu rất lâu, vì thế nên mới giặt không sạch.

“Oh.” Bạc Cận Ngôn nhẹ nhàng thở dài.

“...Tại sao anh lại ở trong nhà bếp?” Giản Dao nghi vấn hỏi.

Bạc Cận Ngôn đáp: “Bởi vì anh nghĩ hung thủ trong phác họa của anh không sai, hung thủ sẽ ở trong phạm vi đã định. Sherklock Homes từng nói: Loại bỏ những đáp án không có khả năng, kết quả còn lại cho dù khó tin cũng chính là chân tướng sự thật. Cho nên, những người khác không phải, còn dư lại, nhất định chính là...”

Những người phụ nữ nhà họ Điều đều bị áp lực tinh thần trong thời gian dài, nhưng ở trong ngôi nhà này, còn có một người chịu áp lực nặng hơn. Bọn họ bị ức hiếp, bị mắng nhiếc, đối đãi bằng vũ lực, không thể không nhịn. Phụ nữ nhà họ Điều phải tự mình chịu đựng áp lực quái dị, đều phát tiết ở trên những người này. Tình trạng của bọn họ càng tệ hơn.

Nhân viên làm việc ghi chép trong khách sạn cũng đã chứng thực, những người giúp việc trong nhà sau cũng đến khách sạn để giúp một tay, cho nên mới có cơ hội tiếp xúc với Phó Từ Ngộ. Mà cái gì đã ‘tác động’ động cơ giết người của người đó, anh nghĩ là có liên quan đến việc Phó Từ Ngộ nói năng tùy tiện, đụng chạm đến chỗ đau của cô ta.

Văn bản giám định có nhắc đến, hung khí dài khoảng 20cm, bề rộng khoảng 10cm, loại dao này không ít, nhưng dao thường dùng để thái thịt thái rau cũng nằm trong phạm vi này. Một người giúp việc làm công việc bếp núc và quét dọn trong thời gian dài, nếu như muốn giết người, rất có thể sẽ nghĩ đến dùng loại hung khí nào chứ? Đây là công cụ cô ta quen thuộc thuận tay cũng nắm chắc nhất.”

“Lẽ nào cô ta còn giấu hung khí ở trong nhà bếp sao?” Giản Dao giật mình hỏi, cô cũng không biết Bạc Cận Ngôn đã tìm được.

Bạc Cận Ngôn im lặng một chút, cười lạnh nói: “Người bình thường sẽ không, có thể sẽ giấu kín hoặc vứt bỏ hung khí. Nhưng thứ nhất, nhà bếp đột nhiên thiếu mất một cây dao chặt xương, lại xảy ra vụ án giết người, tất nhiên sẽ khiến người khác chú ý. Cô ta là một người thông minh biết chỗ nguy hiểm nhất là chỗ an toàn nhất. Thứ hai...” Anh ngược nhìn lên cây dao và bộ quần áo dính máu: “Nếu đây thật sự là tất cả thù hận của cô ta, để cây dao ở lại trong nhà bếp tiếp tục sử dụng, không phải có thể khiến cô ta thoải mái hơn sao?”

Giản Dao sùng sốt.

Đã từng ngâm trong máu, dao cắt thịt sắc bén, tiếp tục làm cơm cho người họ Diêu ăn, cho người trong khách sạn ăn...

Cô chợt thấy sợ run lên, từng cơn buồn nôn kéo đến.

Nhưng Bạc Cận Ngôn còn đang ở đầu kia an ủi: “Mấy ngày nay em ở trong khách sạn, ăn theo khẩu vị của anh, sẽ không ăn xương.”

Giản Dao: “...Em đương nhiên không có! Em lập tức báo cho đội trưởng Phương đến đây.”

“Được!” Bạc Cận Ngôn nói: “Anh ở đây...”

Thanh âm của anh hơi ngừng, sau đó là tiếng hít thở không liên tục.

Giản Dao ngẩn ra: “Cận Ngôn? Cận Ngôn!”

Không có trả lời, sau đó một tiếng tạp âm thét chói tai, sau đó là tiếng điện thoại rơi xuống đất. Kế tiếp như thế nào, cũng không có người nghe thấy.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Ám Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Chương 11:

Edit: Julia

Bạc Cận Ngôn giấy dựa.

Ánh trắng sáng nhạt, chiếu vào trên song cửa phòng bếp cũ kỹ, lắc lư lay động. Người đó quả nhiên vừa nhạy cảm vừa tàn nhẫn, đột nhiên xuất hiện, cánh tay không quá to nhưng sức lực lại không thua đàn ông. Bạc Cận Ngôn bất ngờ không kịp đề phòng nên bị người đó đánh lên.

Bà không có phát ra thanh âm, chỉ gắt gao ôm lấy Bạc Cận Ngôn, siết anh là muốn siết chết anh. Điện thoại trong tay Bạc Cận Ngôn rơi xuống đất, khóe miệng hiện lên nụ cười lạnh, trở tay, khuỷu tay đánh vào khuôn mặt bà.

Bà bị đánh đau như thế, chỉ rên lên một tiếng nhưng cũng không buông tay, ngược lại lại càng siết chặt hơn, không có kỹ thuật đánh nhau, rõ ràng cũng không có quá nhiều kinh nghiệm, chỉ dựa vào tính mềm dai và ý chí giết người. Nhưng vóc người Bạc Cận Ngôn cao hơn bà, lại tinh táo hơn, tuy rằng sức mạnh không đủ nhưng bổ sung trí lực. Vừa thấy không thoát được bà, cũng không hoảng hốt, điều chỉnh hơi thở một chút, rồi hất một cái, đã đẩy bà trúng vào cái bàn dài phía sau.

Lần này bà bị trúng rất đau, ngay cả Bạc Cận Ngôn cũng cảm thấy đau. Nhưng bà ngã xuống lại giống con trâu nhỏ vẫn không chịu buông tay, đổi thành hai tay bóp cổ anh, Bạc Cận Ngôn vừa tức vừa cười, vừa quay đầu nhìn thấy tóc mai hoa râm của bà thì hơi ngần ra.

“Tại sao?” Bạc Cận Ngôn dùng lưng ở phía sau ép bà vào tường, khàn giọng hỏi: “Vì sao lại có tuyệt vọng... Và oán hận sâu như vậy?”

Bà không có trả lời.

Bạc Cận Ngôn hung hăng đánh một quyền vào bụng bà, cuối cùng thoát khỏi bà. Mà bà cúi đầu đụng vào người anh. Bạc Cận Ngôn vốn còn mấy phần bản lĩnh nhưng mà gặp phải đối thủ liều mạng như bà, nhất thời cũng không chiếm được lợi thế.

Trong phòng u ám, hai người im lặng giằng co.

“Bà bị tổn thương gì?” Bạc Cận Ngôn thấp giọng nói: “Cha mẹ, chồng hay con cái?”

Bà phát ra tiếng khóc.

Bạc Cận Ngôn nhẹ nhàng ‘Oh’ một tiếng.

“Là loại tổn thương gì?” Lần này anh nắm lấy cánh tay bà đánh tới trong bóng đêm một cách chính xác: “Ngược đãi? Lừa dối? Hiếp dâm hay giết hại?”

“Cậu không biết gì cả..” Bà run giọng nói: “Các người không biết gì cả.”

“Không, ngược lại, cái gì tôi cũng biết.”

Bạc Cận Ngôn nói: “Tôi là Bạc Cận Ngôn, tất cả tội ác tôi gặp được, tôi sẽ không bỏ qua, nguyện vọng lớn nhất cuộc đời tôi, chính là khiến chân tướng được phơi bày, oan khiên, tội phạm phải bị đền tội.”

“Bà..” Anh vừa mới mở miệng, bà chợt đẩy cái tủ bên cạnh về phía anh, rồi mở cửa xông ra ngoài.

Bạc Cận Ngôn đẩy đồng hồ hỗn độn trên người rồi cất bước đuổi theo. Nhưng trong hành lang có hai người nhân viên phục vụ nghẹn ngào hỏi: “Chị Đồng, làm sao vậy?”

Chị Đồng im lặng, lại tiếp tục lừa gạt. Bạc Cận Ngôn bị hai người phục vụ ngăn lại, khi đuổi đến thì chỉ thấy đường nhỏ âm trầm, bóng chị Đồng lóe lên rồi biến mất. Mà cuối đường chính là sân trong của nhà họ Diêu.

...

Đám người Phương Thanh, Giản Dao 20 phút sau mới chạy đến khách sạn nhà họ Diêu. Ngọn đèn chiếc xe cảnh sát luôn lấp lóe, ở dưới bầu trời yên tĩnh.

Một đội cảnh sát dưới sự chỉ huy của Phương Thanh nhanh chóng tiến vào khách sạn, Giản Dao cũng mang theo súng, không nghĩ tới khách sạn vốn nên yên tĩnh, nay đèn đuốc sáng trưng, rất nhiều người khách đi ra, đứng ở trên hành lang ban công, thì thầm với nhau, đưa mắt nhìn về phía xa xa. Thấy cảnh sát xông vào, trong nháy mắt càng chấn động.

Trong lòng Giản Dao dâng lên linh cảm không rõ ràng.

Có người thấp giọng nghị luận:

“Có người chết, nghe nói có người chết. Cảnh sát tới thật nhanh.”

“Nghe nói là bị kẻ giết người hôm trước giết.”

“Nhanh chóng thu dọn đồ đạc, khách sạn này còn ai dám ở.”

...

Phương Thanh chỉ huy đội ở phía trước, nhanh chóng cau mày, trao đổi ánh mắt với Giản Dao, sắc mặt Giản Dao càng thêm trắng bệch, không nói gì cả, chỉ nhìn về phía trước.

Cũng không khó tìm đến nơi khó tìm thứ hai ở nơi nào. Bởi vì giờ phút này, người ở trong nhà họ Diêu đều ở bên ngoài sân, cũng không ít người vây quanh. Ngọn đèn bên trong sáng trưng, rất nhiều bóng người, mơ hồ còn có tiếng khóc truyền đến.

...

Nằm trước mặt là thi thể ‘Tứ phu nhân’ nhà họ Diêu. Ngày đó, là người duy nhất để lại ấn tượng tốt với Giản Dao, thoạt nhìn là một người tâm tư hiền lành với ánh mắt lương thiện.

Nhóm cảnh sát vào phòng Triệu Hà, dưới ánh đèn sáng ngời, Diêu Viễn Qua chỉ mặc đồ ngủ, sắc mặt tái mét, đứng đó, trên người vẫn còn có chút vết máu. Vợ lớn Minh Lan đứng bên người ông, một tay nắm lấy tay ông, tay còn lại che mặt. Mà những ‘cô vợ bé’ khác của nhà họ Diêu, đều đứng ở cạnh cửa, sắc mặt mỗi người đều khó coi.

Giản Dao vừa vào cửa, liền nhìn thấy Triệu Hà nằm ở vị trí cách cửa không xa, trên lưng có một lỗ máu. Một cây dao nhuộm đầy máu rơi xuống ở một bên, trên mặt đất toàn là máu.

“Xảy ra chuyện gì?” Phương Thanh dò, mạch đập Triệu Hà quả thực đã không còn hơi thở, đã chết, Phương Thanh trầm giọng hỏi.

“Chị...Chị Đồng xông vào giết cô ấy.” Diêu Viễn Qua nói.

“Bạc Cận Ngôn đâu?” Giản Dao vội vàng hỏi.

“Giản Dao, anh ở đây.” Một giọng nói từ phía sau lưng truyền đến, Giản Dao vội vàng quay đầu, nhìn thấy Bạc Cận Ngôn lướt qua mọi người. Mồ hôi đã ẩm ướt trên trán, trên áo sơ mi cũng dính máu, nhưng cặp mắt đen ấy vẫn thâm sâu và trong trẻo như trước.

Lòng Giản Dao bỗng buông lỏng, có rất nhiều lời muốn hỏi. Nhưng nhìn thấy trên cổ anh có vết bầm dọ người, thì tất cả những lời ấy đều bị ngăn ở cổ họng. Anh lại rất bình tĩnh, nắm chặt tay cô, thấp giọng nói: “Bạc phu nhân, anh không sao, đừng lo lắng.”

Mỗi lần đều nói câu như vậy, nhưng lần này Giản Dao muốn cười cũng không cười nổi.

“Phạm nhân đã chạy lên núi, hướng Tây Nam.” Bạc Cận Ngôn dứt khoát nói với đối phương: “Bà ấy rất quen thuộc với con đường ấy, tôi không có cách nào đuổi theo.”

Phương Thanh lập tức nói với cấp dưới: “Đuổi theo!”

Một đội cảnh sát trong phút chốc đã lên đường, chẳng qua là trời tối như bưng, phía sau núi lớn liền nhau giống như quái thú đang ngủ đông, một đêm này, không biết có thể đuổi kịp hay không?

Hiện trường bận rộn thành một đoàn.

Phương Thanh dẫn theo hai người cảnh sát từng trải, ngồi chồm hổm tiếp tục khám nghiệm tử thi. Giám định viên đã chạy đến bắt đầu công việc, Diêu Viễn Qua được mời đến bên cạnh để ổn định tâm trạng, chuẩn bị thẩm tra. Những người khác bị ngăn ở bên ngoài dây cảnh giới, các cô đều như nhau, đều phải tiếp nhận sự điều tra của cảnh sát.

Triệu Hà nằm trên mặt đất, chết rất dứt khoát. Một đao trí mạng, bị đâm thẳng ở giữa nội tạng. Trước khi Bạc Cận Ngôn đuổi đến, trong khoảng thời gian ngắn đã xảy ra chuyện gì, chỉ có đương sự biết.

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao nhìn về phía Diêu Viễn Qua, sắc mặt ông ta hơi tái cũng hơi đỏ, bộ dạng cũng không phải hết sức hoảng sợ, gật đầu về phía cảnh sát trước mặt, trong mắt lộ vẻ bị ai và cảm phần.

...

“...Trời tối, không có đèn, lại không quen đường. Khi tôi đuổi tới bên ngoài sân nhà họ Diêu thì bà ta đã bỏ xa tôi một khoảng rồi.” Bạc Cận Ngôn hộp một hộp trà nóng, rồi nói.

Phương Thanh gật đầu: “Thấy rõ chị ta chạy ra từ gian phòng nào không?”

“Không thấy rõ, lúc tôi đến, bà ta đã chạy vào phòng rồi.”

Bạc Cận Ngôn nhớ lại cảnh tượng lúc đó.

Đêm khuya vắng người, khi anh đuổi tới bên ngoài sân thì cây và phòng che khuất tầm nhìn của anh. Mà chị Đồng đã không biết tung tích, anh quyết định gõ cửa phòng, một lúc cũng không có người mở cửa. Con chó dữ lại nhìn anh sủa, khi đó anh có chút hoài niệm sự tồn tại của Phương Thanh, khi anh nghĩ ra cách né con chó và tiến vào trong, chỉ thấy có phòng sáng đèn, có phòng tối om.

Chị Đồng chắc chắn chạy về phòng mình, khoanh tay ngồi chờ chết. Đầu tiên, Bạc Cận Ngôn đi về phía nhà chính – phòng ngủ của Diêu Viễn Qua, với phòng ngủ của Minh Lan, nếu như chị Đồng chó cùng rứt giậu muốn tùy ý trả thù thì khả năng lớn nhất chính là đến tìm hai vị chủ nhà này. Ai ngờ nhìn thấy cửa phòng ngủ Diêu Viễn Qua khép hờ, Bên trong tối như mực, trong lòng anh rừng rậm, cẩn thận đến gần, đẩy cửa ra, bên trong không có một bóng người.

Đúng lúc này, tiếng phụ nữ kêu thảm thiết truyền đến từ phòng Triệu Hà. Bạc Cận Ngôn chợt quay đầu lại, chỉ thấy ‘đồng’ một tiếng cánh cửa bị phá ra, một người lão đạo ngã từ trong phòng ra, khuôn mặt đầy máu, nhìn thân hình chính là chị Đồng.

Bạc Cận Ngôn chạy đuổi theo.

Khi đuổi tới trước cửa, Bạc Cận Ngôn nhìn thoáng qua bên trong. Triệu Hà nằm úp sấp trên mặt đất, giống như bọn cảnh sát đã nhìn thấy, mà Diêu Viễn Qua đứng ở bên cạnh thì thể, sắc mặt đỏ bừng. Bạc Cận Ngôn khế sờ Triệu Hà một cái nhưng đã không còn hơi thở, gằm nhẹ với Diêu Viễn Qua: “Mau gọi cảnh sát, mau gọi xe cứu thương!” Sau đó đuổi theo hướng chị Đồng bỏ chạy.

Đuổi theo đến sân nhà họ Diêu, đuổi đến hẻm nhỏ quanh co, tiếc rằng chân núi tối om, bóng dáng chị Đồng chợt lóe, lẩn vào trong rừng cây, không thấy tung tích. Chờ Bạc Cận Ngôn đuổi vào trong, thì có rất nhiều đường nhỏ lên núi, cỏ dại cao cỡ người, làm sao còn đuổi kịp?

...

Bạc Cận Ngôn ngẩng đầu nói: “Chúng ta trở về điểm xuất phát ban đầu – tra rõ bí mật của bà ấy, sẽ biết vì sao bà ấy lại giết người.”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Âm Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Chương 12:

Edit : Julia

Bên trong phòng thẩm vấn, nét mặt Diêu Viễn Qua đã bình tĩnh lại, khôi phục lại phong thái trầm ổn thường ngày.

“Khoảng hơn 11 giờ, tôi ở trong phòng của Tiểu Triệu, nói một vài chuyện với cô ấy. Chị Đồng đột nhiên xông vào, Triệu Hà hỏi chị ấy có chuyện gì, chị Đồng như nổi điên, đánh về phía Triệu Hà.”

Phương Thanh hỏi: “Khi ấy ông có phản ứng gì?”

“Tôi?” Diêu Viễn Qua đáp: “Tôi muốn ngăn cản, nhưng chị Đồng không nghe, sức lực của chị ấy quá mạnh, thoáng cái đã đẩy Triệu Hà ngã trên mặt đất. Tôi cũng sợ chị ta, muốn mở miệng gọi người đến giúp đỡ. Kết quả chị ta cầm cây dao gọt trái cây ở trên bàn, đâm Tiểu Triệu...”

Phương Thanh gật đầu.

“Sau đó, nghe được tiếng vị cảnh sát đó chạy tới, chị ấy bỏ chạy. Toàn bộ quá trình là như thế.”

Phương Thanh suy nghĩ một chút, lại hỏi: “Lúc chị ta đâm Triệu Hà, thì ông đang đứng ở đâu?”

Diêu Viễn Qua suy nghĩ một chút rồi đáp: “Tôi không nhớ, hình như là đứng cách bên cạnh mấy bước.”

“Sau khi chị ta vào, có nói gì không?”

Diêu Viễn Qua nhíu mày một cái: “...Chị ta nói: Những người như các người sẽ chết không yên lành. Chị ta nói muốn giết chết tất cả những kẻ có tiền.”

Cách tám kính thủy tinh màu đậm, Bạc Cận Ngôn, Giản Dao và mấy vị cảnh sát khác vẫn đang theo dõi toàn bộ quá trình. Một người cảnh sát cười lạnh nói: “Vợ bé chị đâm trước mặt mình, ông ta còn né ra mấy bước, chỉ bị thương nhẹ, cũng thật không tiếc.”

Kế tiếp, Minh Lan, Minh Nguyệt và một nhóm phụ nữ, bao gồm hai người giúp việc trong sân, đều tiếp nhận cảnh sát hỏi cung. Khẩu cung của bọn họ đều thống nhất, đêm đó Diêu Viễn Qua đến phòng Triệu Hà, các cô đều định đi ngủ. Nhưng nghe tiếng kêu thảm thiết, mới cùng chạy đến.

...

Vội vàng như thế đến lúc hùng đông.

Giản Dao đứng ở trong hành lang, nhìn ánh sáng trắng ở phía chân trời. Mà ở dưới lầu, có không ít dân chúng đang tụ tập bên ngoài đồn cảnh sát. Có thể tưởng tượng, lúc bình minh, một vụ án khác lại một lần nữa gây chấn động toàn bộ Thành cổ. Một tội phạm giết người, chạy trốn vào phía sau núi ở Thành cổ, chuyện này khiến cho người dân khiếp sợ biết bao nhiêu?

Thế nhưng, khiến người khác khủng hoảng đến tột cùng là kẻ giết người hay là lòng người?

Bạc Cận Ngôn đi ra từ phía sau cánh cửa mở. Áo sơ mi trắng, mi thanh mắt sáng. Chỉ ngoại trừ một vết thương tím bầm ở trên cổ. Mà anh như không có cảm giác, chỉ vào vết thương khiến người ta sợ hãi, đáng vẻ vẫn lạnh nhạt và kiêu ngạo như bình thường.

“Bạc phu nhân không cần đi ngủ một giấc sao?” Anh nói: “Thiếu ngủ sẽ không tốt với làn da mềm mại của em đâu, còn dư lại là chuyện của cảnh sát.”

Giản Dao nhìn anh: “Em làm gì còn tâm tư mà ngủ? Anh mau đi khám bác sĩ một chút đi.”

Bạc Cận Ngôn sờ cái cổ mình: “Rất đáng sợ sao?” Chợt như có điều suy nghĩ nở nụ cười: “Có phải rất có ... vị đàn ông không?”

“...Lập tức! Đi khám bác sĩ!”

Phòng cứu thương ở dưới lầu.

Trong phòng yên tĩnh sạch sẽ, bác sĩ đang bôi thuốc lên cổ Bạc Cận Ngôn, lại dặn anh mấy ngày nay chỉ có thể ăn thức ăn lỏng, trả lại cánh tay cho anh, rồi bôi thuốc lên vết thương bên hông, rồi đi ra phòng ngoài. Lúc này mặt trời đã lên, trong phòng sáng trưng ấm áp, Bạc Cận Ngôn tựa ở trên giường khám bệnh, hơi khép mắt nghỉ ngơi. Giản Dao ở bên cạnh nhìn anh một lát rồi đưa tay nhẹ nhàng sờ cổ anh.

Anh mở mắt nhìn cô.

“Đau không?” Cô nhẹ giọng hỏi, Nhìn dáng vẻ bình tĩnh tự nhiên của anh, lại nhìn vết thương đáng sợ ấy, còn nhớ đến khi ấy giọng anh ở trong điện thoại đột nhiên khàn khàn đứt quãng, lòng bỗng nhói đau, nghĩ đến mà sợ.

“Có một chút.” Anh đáp.

Giản Dao đột nhiên bộc phát tính tình, quay đầu đi, không để ý đến anh, mới đầu anh có hơi ngẩn ra, nhưng sau đó lại lôi kéo tay cô. Không có phản ứng, qua mấy giây lại kéo thêm lần nữa.

“Bạc phu nhân?” Anh nhẹ giọng nói: “Em tức giận?”

Cái này còn để anh nói sao?

Giản Dao quay đầu nhìn anh chăm chăm: “Em đã nói bao nhiêu lần rồi, nếu như gặp nguy hiểm đừng nên tiến về phía trước! Chính anh cũng đã nói, hoạt động thể lực giao cho cảnh sát! Nhưng vì cái gì, mỗi lần anh đều lao vào một cách liều lĩnh như thế?”

Anh nhìn cô bằng cặp mắt đen tuyền, im lặng một hồi nói: “Khi đó anh phán đoán, bà ấy có thể sẽ đi hủy bỏ chứng cứ và hung khí, chờ cảnh sát đến đã không còn kịp.”

“Thế nhưng...” Cô nói không nên lời.

Anh vẫn nhìn cô chăm chú, sau đó đưa tay sờ sờ tóc cô, đem cô ôm vào lòng, ôm lấy tất cả. Qua một hồi, chờ tâm tình cô bình phục, anh đặc biệt dịu dàng và đặc biệt lý trí nói: “Giản Dao, anh nghĩ rằng em nên tin tưởng vào khả năng ứng biến và phán đoán của anh, chúng vẫn ở trình độ rất cao. Có lẽ trong quá trình phá án, sẽ thường xuyên gặp nguy hiểm. Nhưng mà không phải mỗi lần anh đều bình yên vô sự trở về bên cạnh em sao? Đây là lời anh hứa, cũng là tự tin của anh. Xin em yên tâm, sau này anh cũng không có chuyện gì.”

“Ừ.” Giản Dao chôn ở trong ngực anh, ngón tay anh vẫn còn đang nhẹ nhàng gãi ở trên lưng cô, thậm chí còn đặc biệt có tiết tấu. Một lúc sau, cô không nhịn được cười.

....

Đến đây, vụ án đã thu được tiến triển lớn, kẻ tình nghi tập trung trên người giúp việc nhà họ Diêu Đồng Mẫn năm nay 49 tuổi.

Lãnh đạo cục thành phố cũng chạy đến, và đội cảnh sát đều tập trung ở trong phòng họp. Lãnh đạo cục thành phố hỏi: “Giáo sư Bạc Cận Ngôn đâu?”

Phương Thanh đáp: “Trong lúc truy kích nghi phạm, đã bị thương nhẹ, đã đến phòng cứu thương rồi ạ. Bị thương ngoài da thôi, không có gì, không cần để ý đâu ạ.”

Lãnh đạo cục thành phố hơi ngẩn ra, gật đầu: “Bắt đầu đi. Tiểu Phương, cậu báo cáo trước.”

Phương Thanh đi tới trước bàn, ngẩng nhìn bốn phía, mở miệng nói: “Kẻ tình nghi ban đầu tập trung trên người Đồng Mẫn. Thời gian gấp gáp, chúng tôi chỉ lấy được một vài tư liệu – Căn cứ vào tư liệu đăng ký cho thấy, chị ta vốn là người trấn Thanh Thủy. Vì muốn kiếm sống nên mới vào Thành cô làm thuê. Ở Thành cô được hai năm. Hiện nay chị ta không có liên lạc với người trong nhà, số điện thoại để lại cũng vô ích, đã phái người đi điều tra.”

Trên màn ảnh phía trước, xuất hiện ảnh chụp của Đồng Mẫn. Nói là người không đến 50 tuổi, nhưng mái tóc đã đầy muối tiêu, dung nhan càng già nua, chỉ có cặp mắt ấy, rất có thần. Nhìn xuyên qua màn ảnh, dường như đã nhìn chăm chăm vào bạn.

Phía dưới, mọi người đều thấp giọng thảo luận. Dù sao, phụ nữ mang tội giết người, hơn nữa còn lớn tuổi như vậy, thật đúng là lần đầu tiên nhìn thấy.

“Đã tìm được hung khí và áo khoác của Đồng Mẫn, được treo ở trong nhà bếp, qua giám định giống với vết máu của Phó Vĩ. Mặt khác, đã lấy được dấu vân tay trên đồng quần áo dính máu hung thủ đã thay để lại ở trường tiểu học, qua kiểm tra, phù hợp với dấu vân tay của Đồng Mẫn. Đồng Mẫn chính là hung thủ giết Phó Vĩ, xác định không sai. Ngoài ra, căn cứ vào tình hình chứng ta nắm giữ, chị ta là tình nghi lớn nhất trong vụ án Triệu Hà.”

“Vĩ sao?” Lãnh đạo cục hỏi: “Vĩ sao chị ta muốn giết người? Chị ta gây án như thế nào?”

Trên màn hình xuất hiện những ảnh chụp vụ án Phó Vĩ, bao gồm vết máu, dấu vân tay, thi thể

Phương Thanh nói: “Giáo sư Bạc đã giải thích điểm này – Đồng Mẫn ở nhà họ Diêu chịu ngược đãi trong thời gian dài, tinh thần không được bình thường. Đồng thời chúng tôi hoài nghi trước khi chị ta đến nhà họ Diêu đã bị chuyện khác làm tổn thương tinh thần. Nếu không với tính cách của một người, trong vòng hai năm, không thể thay đổi nhiều như vậy.

Khi chị ta quét dọn vệ sinh ở trong khách sạn, đã gặp Phó Vĩ. Trên người Phó Vĩ có thứ gì đó kích thích chị ta. Trước mắt chúng tôi hoài nghi là tính trêu hoa ghẹo nguyệt của Phó Vĩ, Đồng Mẫn mặc dù tinh thần phân liệt nhưng lại là người hết sức thông minh. Vì vậy đã lập ra một kế hoạch chu toàn, giết chết Phó Vĩ một cách tàn nhẫn.

Bởi vì chúng tôi đi vào nhà họ Diêu, thu thập dấu vân tay của nghi phạm. Có lẽ chị ta bị chuyện này kinh động, nên muốn đi lấy cây dao chặt xương ở nhà bếp. Kết quả bị giáo sư Bạc phát hiện cho nên bỏ trốn.”

“Tại sao chị ta lại muốn giết chết Triệu Hà không có liên quan gì?” Có người lại hỏi.

Phương Thanh đáp: “Theo khẩu cung của nhân chứng duy nhất có mặt tại hiện trường Diêu Viễn Qua, khi ấy tinh thần Đồng Mẫn mất kiểm chế, xông

vào giết chết Triệu Hà.”

Mọi người im lặng một hồi, có người thở dài.

“Phuong Thanh, nhất định phải mau chóng bắt được Đồng Mẫn.” Lãnh đạo cục lớn tiếng nói: “Không thể để cho một người mang tội giết người tiếp tục điên cuồng như vậy, chạy trốn ở bên ngoài! Nhân dân Thành cổ làm sao sống yên ổn! Hạn cho cậu trong vòng 3 ngày, nhất định phải bắt người trở về!”

Sau khi cuộc họp kết thúc, nhóm cảnh sát đi ra khỏi phòng họp, sắc mặt đều rất ngưng trọng. Cuối cùng cũng phong tỏa được đối tượng tình nghi, vụ án đầy mây mù ra có thể nhìn thấy ánh mặt trời, đương nhiên khiến người khác vui mừng. Nhưng rừng núi mênh mông chót vót gồ ghề, muốn tìm một người, còn là một tội phạm bị buộc đến đường cùng, nói thì dễ mà làm mới khó làm sao?

Phuong Thanh trở về vị trí của mình, đúng lúc này, điện thoại đột nhiên vang lên. Anh cầm lấy, vừa nhìn liền sững sờ.

Đây là điện thoại của Kim Hiểu Triết đã lâu vẫn không liên lạc, gọi đến.

Thế nhưng, lúc này đang truy bắt tội phạm trốn chạy, phải nói như thế nào? Phuong Thanh không do dự quá nhiều, nhét điện thoại vào trong túi, xong rồi nói.

Một người cảnh sát bên cạnh đột nhiên “Oh” một tiếng: “Máy tính tôi đâu rồi?”

Tất cả mọi người đều nhìn về phía anh ta.

Anh ta tìm ở trên mặt bàn một hồi, bắt đầu nóng nảy: “Ai lấy vậy? Trước khi đi họp vẫn còn ở trên bàn mà, tại sao lại không thấy tăm hơi? Toàn bộ quá trình vụ án đều lưu ở trong đó.”

Phuong Thanh ngăn ra hỏi: “Khi chúng tôi họp, ở bên ngoài còn có những ai?”

Một người cảnh sát suy nghĩ rồi đáp: “Ngoại trừ người của nhà họ Diêu, thì có cha của Phó Vĩ.”

Phuong Thanh biến sắc: “Hiện tại bọn họ ở đâu?”

“Đã tiễn người nhà họ Diêu về trước... Còn cha của Phó Vĩ... Ừa, Phó Đại Phàm đâu? Vừa nãy còn nói đến tìm chúng tôi đây? Tại sao lại đột nhiên không thấy?”

“Hóng rồi, xảy ra chuyện rồi.” Phuong Thanh lập tức nói: “Đến nhà họ Diêu.”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Ám Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Chương 13:

Edit: Julia

Giản Dao vừa mới lên lầu, đã nhìn thấy Phuong Thanh điều động một tổ người nhanh chóng lên đường. Sau khi hỏi rõ nguyên nhân, Giản Dao nói: “Chúng ta cùng đi.” Bạc Cận Ngôn gật đầu.

Trên xe cảnh sát chạy băng băng, về mặt Giản Dao vẫn luôn hồi hộp. Bạc Cận Ngôn tùy mặt gửi lời hỏi: “Em đang lo lắng cho người cha kia?”

“Ừ.” Giản Dao đáp: “Ông ta không có con trai. Em không hy vọng ông ấy nhất nhất thời xúc động mà xảy ra chuyện không may.”

“Nhớ tới cha em?” Bạc Cận Ngôn lại hỏi.

Giản Dao tựa đầu lên vai anh, không nói lời nào. Bạc Cận Ngôn nhẹ nhàng vuốt ve tóc cô, suy nghĩ một chút nói: “Nhưng em còn có anh.”

Giản Dao cười một tiếng: “Anh không phải cha em.”

“Ý của em là..” Trong ánh mắt anh có ánh sáng trong veo: “Sau này anh sẽ là người cha tốt.”

Giản Dao chớp chớp mắt nhìn anh, nhưng không nói lời nào.

Nhà họ Diêu quả nhiên đã loạn hết cả lên.

Không nói khách sạn đã ngừng kinh doanh, khi Phuong Thanh dẫn đoàn người tiến vào thì nhóm nhân viên phục vụ cũng luống cuống cả lên.

Nhà phía sau đã xảy ra chuyện.

Hóa ra sau khi Phó Đại Phàm xem máy tính xách tay của cảnh sát, thì cả người giống như điên dại, vừa đau buồn vì con trai vận may không tốt, gặp người bị bệnh thần kinh như thế nên bị giết chết một cách thảm thiết. Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng, ánh mắt lại chăm chú vào đoạn miêu tả về nhà họ Diêu.

Nếu như, không phải nhà họ Diêu ngược đãi Đồng Mẫn, đến mức Đồng Mẫn ngày càng bị áp lực điên cuồng, sao có thể dẫn đến giết người?

Nếu như Diêu Viễn Qua không cưới nhiều vợ như vậy, những người phụ nữ này không chiếm được cung chiều, không trút giận lên người giúp việc, sao con trai ông lại bị liên lụy?

Tai bay vạ gió a!

Chờ bắt được Đồng Mẫn thì có ích gì? Phó Đại Phàm cũng có một ít kiến thức văn hóa, biết nhiều người bị bệnh tâm thần, sau khi bị bắt sẽ không bị xử, chỉ bị nhốt vào bệnh viện tâm thần, vậy thù con ông tìm ai báo đây?

...

Nếu như không phải những kẻ có tiền này, hồ thiên hồ địa (1), không coi người làm ra gì, không phải bọn họ...

(1) chỉ những vi kiêu ngạo vô lý.

Phó Đại Phàm im lặng rời khỏi đồn cảnh sát, vẫn theo đuôi xe nhà họ Diêu. Phía trước, chính là chiếc Audi 6 của Minh Lan, đen bóng chói mắt.

Phó Đại Phàm ở trên taxi vẫn liên tục khóc và khóc, khóc đến tài xế cũng im lặng, không nói gì. Chờ đến cửa khách sạn nhà họ Diêu, thấy những người đó đều vào trong, ông cất con dao gọt trái cây mới mua mấy ngày trước, cũng đi theo vào.

Cũng bởi vì xảy ra vụ án, nhà họ Diêu đã bị cảnh sát phong tỏa, nhưng trong khách sạn vẫn lộn xộn, người nhà họ Diêu lại nhiều.

Đúng lúc, Phó Đại Phàm bắt gặp đứa con trai 5 tuổi duy nhất của Diêu Viễn Qua, không người chăm sóc, mập mạp, đang trốn trong góc khách sạn ngồi khóc. Phó Đại Phàm nhìn thấy đứa bé này, thì vành mắt nóng lên.

...

Vườn hoa phía sau nhà họ Diêu, hoa cỏ mọc thành từng bụi, hành lang quanh co, gấp khúc.

Tiếng kêu khóc, tiếng bước chân, tiếng cầu xin, tiếng rống giận, pha trộn.

Nhóm cảnh sát đã vào trong vườn hoa, đẩy lùi những người phụ nữ nhà họ Diêu, chỉ chừa lại Diêu Viễn Qua và Minh Nguyệt, mẹ ruột của đứa bé. Mà Phó Đại Phàm đang dùng dao bắt giữ đứa bé, đã bị ép đến trong góc vườn hoa, lùi lại từng bước. Mặt ông phồng đến đỏ bừng, tay nắm dao vẫn còn đang run run. Ánh mắt lộ ra hết sức điên cuồng lại trống rỗng vô cùng.

“Thả con tôi ra.” Diêu Viễn Qua giận dữ hét: “Ông bị điên rồi! Con trai ông bị giết, mắc mớ gì đến chúng tôi? Ông dám động đến nó một chút thử xem!”

Minh Nguyệt ôm cổ ông kêu khóc: “Đừng nói nữa! Ông đừng nói nữa! Ông anh này, có chuyện gì cũng có thể thương lượng, thả con tôi ra trước có được không? Nó chỉ mới là đứa trẻ 5 tuổi thôi.”

Đứa bé đã bị sợ đến choáng váng, khóc đến nước mắt nước mũi đầy mặt.

Phó Đại Phàm run giọng nói: “Không liên quan đến các người? Nếu như các người... Nếu như không vì các người, sao con tôi lại bị giết? Con trai kẻ có tiền thì ngon, đừng một chút người cũng không nỡ! Con trai tôi chết rồi, ông phải đền cho tôi một đứa con trai!”

Diêu Viễn Qua cực kỳ tức giận: “Người điên!” Minh Nguyệt khóc ngã trên mặt đất, hai người bị cảnh sát ngăn lại.

Phương Thanh nháy mắt với cảnh sát bên cạnh, tự mình từ từ rời khỏi vòng vây, rời khỏi vườn hoa, đi vòng qua phía sau tường.

Giản Dao tiến lên một bước nói: “Chú Phó! Chú Phó! Chú hãy nghe tôi nói, đừng xúc động, chú làm như vậy là phạm pháp. Chúng tôi nhất định sẽ bắt được người giết Phó Vi. Nếu như Phó Vi ở trên trời có linh thiên cũng không muốn nhìn thấy nửa đời sau của cha mình phải sống ở trong tù. Hơn nữa còn có di, nếu như chú vào tù, ai sẽ chăm sóc cho di? Lẽ nào Phó Vi lại mong muốn cha mẹ mình cô đơn không chỗ nương tựa lúc tuổi già sao? Nào, chú hãy bỏ con dao xuống, chúng tôi biết chú nhất thời xúc động. Bỏ con dao xuống trước rồi nói.”

Lời nói này đã đâm trúng tim Phó Đại Phàm, ông có hơi sững sờ. Ai ngờ khi ngẩng đầu lên lại chạm phải ánh mắt Diêu Viễn Qua, ánh mắt ấy âm trầm đến đáng sợ. Phó Đại Phàm chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh bốc lên đầu, ông nghẹn ngào nói: “Tôi không quan tâm nhiều như vậy, vào thì vào thôi! Con trai tôi mất rồi, mẹ Phó Vi vốn không sống nổi, để cho bà ấy cùng chết! Cả nhà cùng chết! Có đứa bé này chôn cùng!”

Trong lòng Giản Dao quỳnh lên, nhưng nhất thời cũng không có cách nào. Đúng lúc này, Bạc Cận Ngôn lạnh lùng mở miệng: “Ông cho rằng như vậy thì anh hùng sao? Cũng báo thù thay con trai ông sao? Hung thủ giết con trai ông, vẫn đang chạy trốn ở bên ngoài. Ông thân là đàn ông, lại tìm một đứa bé 5 tuổi để báo thù, có gì khác với hành vi của hung thủ? Vì thế, ông muốn khiến đứa bé này trở thành Phó Vi thứ hai sao?”

Ánh mắt Phó Đại Phàm chấn động, tay cũng mềm nhũn, buông xuống nửa tắc. Lúc này, Phương Thanh đang đánh bọc từ bên ngoài, anh lộ đầu từ bức tường phía sau lưng Phó Đại Phàm. Anh chờ đúng thời cơ, nhảy xuống, không có chút tiếng động, lập tức dùng ngã Phó Đại Phàm, vịn tay, nắm tay, đoạt dao, còng tay, động tác liền mạch lưu loát. Đáng người Phó Đại Phàm cao lớn như vậy nhưng ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có, đã bị bắt giữ.

Giản Dao nhanh chóng tiến lên ôm lấy đứa bé. Minh Nguyệt bật khóc nhận lấy con. Phương Thanh một tay bắt Phó Đại Phàm từ dưới đất lại, ép lên tường, đồng thời cũng không biết nói gì với ông, chỉ nói: “Theo chúng tôi về đồn cảnh sát.”

Nước mắt Phó Đại Phàm rơi xuống.

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao lặng lẽ đứng ở bên ngoài.

Đúng lúc này, Diêu Viễn Qua đột nhiên xông lại, túm lấy cổ áo Phó Đại Phàm, đánh ông một quyền: “Mẹ kiếp! Mày dám hại con tao ! Mẹ kiếp! Mày không muốn sống, mày có tin mày không đi ra khỏi Thành cổ không? Bố mày sẽ giết chết cái thứ hèn nhát như mày! Dám đụng đến con trai tao, mẹ kiếp! Đụng đến con tao!”

“Dừng tay!” Phương Thanh và Bạc Cận Ngôn cùng lên tiếng, nhưng không ngăn được cú đấm thứ nhất, Phó Đại Phàm bị đánh đến máu mũi chảy ròng ròng. Chờ Diêu Viễn Qua còn muốn đánh đấm thứ hai, thì Phương Thanh đã bắt cánh tay ông ta lại, hét: “Diêu Viễn Qua, ông dám đánh người trước mặt cảnh sát?”

Diêu Viễn Qua ngẩng đầu lên, tức giận nhìn anh ta chăm chăm: “Cảnh sát, haha, cảnh sát là cái quái gì?”

Minh Lan nhanh chóng xông lại, kéo tay ông. Dưới ánh nhìn tập trung của nhóm cảnh sát và mọi người, Diêu Viễn Qua dường như mới phát hiện sự thất lễ của mình, cũng không nói gì, xoay người rời đi.

Suýt nữa xảy ra vụ thảm kịch thứ ba, cuối cùng cũng được ngăn lại.

Nhóm cảnh sát áp giải Phó Đại Phàm đi về. Mà Bạc Cận Ngôn với Phương Thanh liếc nhìn nhau một cái, cũng đều nhìn thấy thứ gì đó trong ánh mắt đối phương.

...

Giản Dao và Bạc Cận Ngôn trở về đồn cảnh sát. Bởi vì khách sạn bị đóng cửa nên phân cục sắp xếp cho họ ở trong phòng tiếp khách gần đây.

Trong phòng khách được trang trí đơn giản, hai tay Bạc Cận Ngôn chống đỡ ở trên giường, như đang có điều suy nghĩ. Giản Dao sắp xếp xong hành lý của hai người thì thở dài. Ai ngờ, muốn đến du lịch thật thoải mái lại thành ra như vậy chứ? Trần đầy máu tanh và buồn phiền.

“Chờ bắt được Đồng Mẫn, vụ án sẽ được phá phải không?” Giản Dao cảm thán: “Chúng ta có thể quay trở về Bắc Kinh rồi.”

Bạc Cận Ngôn liếc nhìn cô một cái, không lên tiếng.

Giản Dao cúi đầu, đứng ở phía trước cửa sổ: “Anh luôn cảm thấy vụ án này, có chỗ nào đó khiến người khác khó chịu?”

Bạc Cận Ngôn cười, đứng dậy, ôm cô từ phía sau, theo thói quen đặt cằm ở trên hõm vai mềm mại của cô, chà xát: “Không hồ là...Bạc phu nhân.”

Giản Dao ngẩn ra: “Ý của anh là?”

Bạc Cận Ngôn cùng cô lặng lẽ nhìn ngoài cửa sổ nói: “Lời Đồng Mẫn nói đêm đó, khiến anh cảm thấy vụ án này còn có điều bí ẩn, không chỉ về bệnh trạng tinh thần của tội phạm đơn giản như vậy. Hướng chỉ vụ án tối hôm qua còn có ba điểm đáng ngờ rõ ràng.”

Giản Dao suy nghĩ một chút rồi đáp: “Em chỉ nghĩ đến một.”

Bạc Cận Ngôn mỉm cười

Giản Dao dùng mặt nhẹ nhàng đụng anh một cái: “Dạy mãi không sửa! Không cho cười!”

Lúc này, có người gõ cửa, Giản Dao lên tiếng: “Ai vậy?”

Bạc Cận Ngôn nói: “Còn có thể là ai? Nhất định là Phương Thanh, đến tìm chúng ta để trao đổi về vụ án.”

Giản Dao mở cửa, liếc nhìn người đến rồi liếc nhìn Bạc Cận Ngôn ở sau lưng. Thật đúng là, sắp thành Bạc bán tiên rồi.

Phương Thanh vừa vào cửa, mở đầu nói: “Có hai tình huống mới, một là trên chuôi dao giết chết Triệu Hà tối hôm qua không có bất kỳ dấu vân tay nào, hai là thẻ căn cước của Đồng Mẫn là giả.”

Chương 15: Chương 14:

Edit: Julia

Không có bất kì dấu vân tay nào?

Giản Dao hơi ngơ ngẩn.

Phương Thanh ngồi xuống, tự mình rót một cốc nước lớn, uống một hộp rồi nói: “Cho dù khi đó Đồng Mẫn đeo găng tay, không để lại dấu vân tay. Cây dao trái cây để trong phòng, ít nhất cũng phải có dấu vân tay của Triệu Hà, nhưng không có, dấu vân tay bị người ta lau sạch, có cơ hội lau dấu vân tay chỉ có hai người.”

“Đồng Mẫn... Và Diêu Viễn Qua.” Giản Dao thấp giọng nói.

“Khi tôi gặp ở trong nhà bếp, trên tay Đồng Mẫn không có đeo găng tay.” Bạc Cận Ngôn liếc mắt nhìn Giản Dao: “Chúng tôi mới vừa nói có 3 điểm đáng nghi.”

Phương Thanh cũng nhìn anh.

Bạc Cận Ngôn đang muốn mở miệng nói, hai mắt Phương Thanh đã sáng lên: “Đầu tiên là vị trí ngã xuống không đúng, theo lời khai của Diêu Viễn Qua, Đồng Mẫn – Tạm thời gọi là Đồng Mẫn – chị ta vừa vào nhà đã lao về phía Triệu Hà, còn cầm cây dao gọt trái cây lên. Nhưng Triệu Hà lại ngã ở gần cửa, hơn nữa cây dao ở phía sau lưng, hoàn toàn giống như không có phòng bị khi bị giết hại.

Về mặt Bạc Cận Ngôn nhận xét: “Ừ...”

Giản Dao nở nụ cười, cũng nói: “Thứ hai, lời khai của Diêu Viễn Qua có chỗ sơ hở. Không có phần đầu cũng không có phần cuối, ông ta bắt đầu kể chỉ tiết hết sức cụ thể, hơn nữa có một vài điểm mơ hồ. Ông ta rất có khả năng đang nói dối. Hơn nữa ông ta nhắc đến Đồng Mẫn cũng có chút kỳ lạ.”

Bạc Cận Ngôn nhìn cô bằng ánh mắt ôn nhu tán thưởng.

Phương Thanh đột nhiên cảm thấy hai người cộng sự này thật đáng ghét.

Thấy hai người bọn họ không nói, lúc này Bạc Cận Ngôn mới cười nhạt nói: “Thứ ba, ... Khi chúng ta đến nhà họ, lại nhìn thấy Triệu Hà đồng cảm với Đồng Mẫn, có lẽ là ám áp duy nhất với Đồng Mẫn khi sống ở nhà họ Diêu. Mà buổi tối, khi tôi chạy đến trong nhà, phát hiện cửa phòng Diêu Viễn Qua còn mở. Theo lời khai của tất cả mọi người, đêm đó ông ta ngủ ở phòng Triệu Hà, ông ta luôn đòi hỏi nề nếp nghiêm chỉnh, cùng nhau tắt đèn, đóng cửa. Vì thế cánh cửa này nếu không phải ông ta mở người khác sẽ không dám mở. Cánh cửa này là Đồng Mẫn mở, khi bà ấy trở lại trong nhà, người thứ nhất bà muốn tìm là Diêu Viễn Qua. Bà muốn giết ông ta. Cô Bạc, em nói đúng, Diêu Viễn Qua nói dối.”

“Nhưng, vì sao ông ta...” Giản Dao trầm ngâm.

Phương Thanh lại nói: “Trên dao không có dấu vân tay, hiện trường chỉ có hai người tình nghi, nhưng không thể chứng minh Diêu Viễn Qua là hung thủ. Hơn nữa, theo tình hình trước mắt, Đồng Mẫn vẫn là tình nghi lớn nhất.”

“Nếu như hung thủ thật sự là Diêu Viễn Qua, vì sao ông ta lại giết người phụ nữ của mình?” Ánh mắt Giản Dao sáng lên: “Đêm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Chỉ cần biết bí mật của Đồng Mẫn thì có thể biết được cái nhà đó cất giấu bí mật gì?” Bạc Cận Ngôn ý vị thâm trường nói.

Ba người đều im lặng một hồi, gió thổi rèm cửa sô nhẹ nhàng phát phơ, tất cả đều yên ả như vậy, nhưng dưới lớp bình yên, lại ẩn chứa sóng to gió lớn không nhìn thấy.

“Tôi lập tức phái người đi thăm dò thân phận thực sự của Đồng Mẫn, điều tra tất cả về bà ấy.” Phương Thanh mạnh mẽ đứng lên.

“Không, không cần phiền phức như vậy” Bạc Cận Ngôn cười một tiếng: “Bạc phu nhân, mở máy tính lên, bây giờ chúng ta sẽ điều tra về bà ấy.”

Phương Thanh và Giản Dao đều sững sờ một chút. Phương Thanh nói: “Làm sao điều tra? Không lẽ anh nhờ baidu, tôi từng so ảnh chụp Đồng Mẫn, nhưng không có hồ sơ.”

Bạc Cận Ngôn đứng lên, chậm rãi bước đi thong thả ở trong phòng, ngón tay thon dài nhẹ nhàng gõ ở phía sau lưng. Dáng vẻ có chút ngạo mạn giống như ‘Những người bình thường như các người, suy cho cùng vẫn không hiểu thế giới của thiên tài’.

Anh nói: “Đồng Mẫn đã gần 50 tuổi, một người phụ nữ độc thân, thông minh như vậy, lại giấu họ giấu tên, chịu đựng hành hạ ở nhà họ Diêu trong thời gian dài, làm công việc của người giúp việc, là vì cái gì?”

Vì tiền? Vốn không cần thiết phải phạm tội giết người. Hơn nữa, Diêu Viễn Qua quản lý tiền bạc rất nghiêm, làm người giúp việc ở nhà họ Diêu tuyệt đối không phải là con đường kiếm tiền tốt. Bà không trực tiếp bắt cóc con trai Diêu Viễn Qua đòi tiền chuộc, điều này cũng không khó với bà ấy. Nhưng bà lại không làm.

Vì tình? Những người phụ nữ Diêu Viễn Qua nhắm đến đều khoảng 20 đến 30 tuổi, Đồng Mẫn dĩ nhiên không phải món ăn của ông ta, sắc đẹp lại không bằng mấy bà vợ ông ta, thậm chí còn lớn tuổi hơn người vợ cả. Nếu như trước đây có tranh chấp tình cảm, một là Diêu Viễn Qua không thể không phát hiện, hai là bà ta ẩn nấp trong nhà họ Diêu lâu như vậy, có thể ra tay thẳng.

Bà ta lẩn trốn trong nhà họ Diêu lâu như vậy, tất nhiên là vì điều tra một chuyện, một người phụ nữ có tuổi, có thể chịu khổ như vậy, không phải vì tiền, vì tình cảm vậy khả năng lớn nhất có thể vì cái gì?”

Hai mắt Phương Thanh càng sâu thẳm, Giản Dao thì thầm nói nhỏ: “Là vì?”

Bạc Cận Ngôn gật đầu một cái: “Không hề khác với Phó Đại Phàm hôm qua suýt phạm tội giết người. Là vì con cái.”

“Chúng ta phải làm sao để tra rõ thân phận của bà ta?” Phương Thanh trầm giọng hỏi.

Bạc Cận Ngôn cúi đầu, mở máy vi tính ra, vào hệ thống công an bộ, rồi đưa cho Phương Thanh nói: “Bà thay tên đổi họ là muốn che giấu thân phận, lừa gạt người ở nhà họ Diêu. Nếu như ngay cả tướng mạo của bà, người nhà họ Diêu cũng không biết thì bà cũng không cần thay đổi hết tên họ. Người mất đi càng nhiều, người cô độc bất lực, lúc nào cũng muốn giữ lại nhiều thứ thuộc về mình. Có thể bà không họ Đồng, bởi vì người ta lúc nào cũng tương đối nhạy cảm với cái họ, nhưng cái tên thì có thể vẫn là một chữ Mẫn.

Nếu như chấp niệm lớn nhất của bà là con cái, thì chắc chắn sẽ có chút kỉ niệm gửi gắm. Chữ ‘Đồng’ có thể là họ con bà. Có thể là một cái tên của con.

Trên thẻ căn cước (1) ghi ngày sinh là 12/8/1967. Nếu như tìm người làm thẻ căn cước, thì năm có thể là giả nhưng ngày tháng có thể là thật, năm thậm chí cũng có thể là thật.

Trước đó tôi từng nói, bà ấy bộc lộ một vài kỹ năng đối kháng trinh sát, hơn nữa còn rất thành thạo. Có thể đã từng quen biết với cảnh sát trong vụ án nào đó, ví dụ như làm nhân chứng, kẻ tình nghi, hoặc cũng có thể... Người thân của người bị hại.

Hãy tìm trong hệ thống người gặp tai nạn có chữ Đồng, người bị hại hoặc là người mất tích, người trong gia đình có liên quan, mẹ tên chữ: ‘Mẫn’ sinh ngày 12/8/1967. Người đó chính là ‘Đồng Mẫn’ chúng ta muốn tìm.

Giản Dao há miệng cuối cùng cũng không lên tiếng, chỉ nhìn ánh mắt rét lạnh của anh. Phương Thanh im lặng một lúc, rồi cúi đầu tìm kiếm trong máy tính, hai tay mười ngón gõ rất nhanh trên bàn phím.

Bạc Cận Ngôn bình tĩnh nâng tách trà lên, uống một ngụm nhỏ.

Một lát sau, Phương Thanh ngẩng đầu lên: “Không có tìm được họ Đồng phù hợp với điều kiện, có thể tên có chữ Đồng.”

Giản Dao ngẩn ra, Bạc Cận Ngôn lại nhìn anh ta, không nói lời nào.

“Thế nhưng...” Thần sắc Phương Thanh trở nên ngưng trọng, đẩy máy tính về phía bọn họ: “Tôi tìm được cái này.”

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao cúi đầu nhìn, đó là tài liệu hồ sơ mất tích...

...

Họ và tên: Đồng Sinh.

Giới tính: Nữ

Ngày tháng năm sinh: 5/4/1987

Ngày mất tích: 9/10/2010

Địa điểm mất tích: Không rõ.

Nguyên nhân mất tích: Không rõ.

...

Họ và tên: Tạ Mẫn

Giới tính: Nữ.

Ngày tháng năm sinh: 12/8/1967

Quan hệ với người bị hại: Mẹ con.

...

“Tạ Mẫn, nữ, 49 tuổi, người Trương Đàm, Hồ Nam, nguyên là giáo viên tiểu học trấn trên.” Bên trong phòng họp, Phương Thanh nghiêm nghị nói với nhóm cảnh sát: “Trải qua điều tra, bà ấy chính là Tạ Mẫn chúng ta muốn tìm, chồng vì bệnh qua đời năm 2005, con gái học đại học ở tỉnh A, bà sống một mình ở Hồ Nam. Năm 2010, sau khi con gái mất tích, bà đi công tác, sau đó không rõ tung tích.

Vụ án Đồng Sinh năm đó do cảnh sát tỉnh A phụ trách. Theo chúng tôi biết từ biên bản vụ án, Đồng Sinh khi ấy từng đến Thành cổ du lịch, nhưng sau đó lại có dấu vết chứng tỏ cô ấy rời khỏi Thành cổ, đi đến thành phố khác du lịch. Nhưng cảnh sát tỉnh A đã tìm kiếm ở nơi đó, không thu hoạch được gì. Chỉ có thể kết luận vụ án này là vụ án mất tích, đến nay vẫn chưa phá.

Hiện nay chưa rõ vì sao Tạ Mẫn lại tới tìm Diêu Viễn Qua, nhà họ Diêu có liên quan đến vụ án Đồng Sinh hay không, vẫn chưa biết. Nhưng khi chúng ta ở trên núi lưng bắt Tạ Mẫn, nhất định phải nắm chắc tình hình, nắm chính xác tâm lý của nghi phạm.

Tiểu Trương, cậu dẫn theo hai người, theo tôi ngầm điều tra Diêu Viễn Qua. Vụ án Triệu Hà, ông ta cũng có tình nghi rất lớn.”

...

Buổi trưa giống như vậy, trong nhà họ Diêu, cũng im lặng trong bầu không khí áp lực.

Người giúp việc làm xong bữa trưa, dọn ở trong phòng ăn. Bên trong nhà hay bên ngoài sân đều rối loạn, món ăn cũng có vẻ vội vàng, lộn xộn hơn, nhưng không ai để ý.

Cuối cùng cũng đứng giờ, ngồi vào bàn ăn. Nhưng không ai nói chuyện, sắc mặt mấy người phụ nữ đều u ám. Vẫn có chiếc ghế nằm ở cuối bàn dành cho Triệu Hà, nhưng đã được lấy xuống.

Sắc mặt Minh Lan trầm tĩnh, cúi đầu, động tác chậm rãi gấp thức ăn, uống canh. Ngày hôm nay ngay cả bà cũng không nói được lời nào, chớ nói chi nhìn sắc mặt của những người phụ nữ khác.

Sắc mặt Diêu Viễn Qua bình tĩnh, ăn mặc cũng chỉnh tề như trước, dường như không nhìn ra tối qua ông ấy mới vừa trải qua một vụ mưu sát. Ông ta ăn một chén cơm nhỏ, đề đưa xuống hỏi: “Bảo cho người nhà Triệu Hà chưa?”

Minh Lan đáp: “Bảo rồi.”

Diêu Viễn Qua nhàn nhạt nói: “Xử lý cho tốt, đừng để cho bọn họ đến nhà ầm ĩ.”

“Được.”

Minh Nguyệt cắn môi, run giọng hỏi: “Chị Đồng tại sao lại giết Triệu Hà? Bình thường Triệu Hà đối xử tốt nhất với chị ấy, chị ấy điên rồi sao?”

“Có thể là điên rồi!” Diêu Viễn Qua lạnh nhạt nói: “Còn chưa nói tới cô, trông chừng con trai cho tốt!. Tôi chỉ có một đứa con trai, hôm nay suýt nữa đã bị người ta hại! Sau này nếu như còn xảy ra những chuyện như vậy, người làm mẹ như cô, đừng mong được sống để chịu!”

Minh Nguyệt lúng túng dạ hai tiếng, không nói.

“Đừng vậy!” Trương Cúc Phương nhân cơ hội nói: “Ngay cả con trai cũng không trông được, Minh Nguyệt, lần này cô thật qua loa, trách nhiệm lớn như vậy, cô gánh nổi không?”

“Em im đi!” Diêu Viễn Qua quát, Trương Cúc Phương biến sắc. Giống như là bị chọc giận, Diêu Viễn Qua lạnh lùng nói: “Sau này chuyện của Triệu Hà, người ở trong nhà không ai được nhắc đến nữa! Còn tên hung thủ kia! Mẹ kiếp! Đều là thứ gì đâu không, mẹ nó!”

Ông nằng nằng, đứng dậy trở về phòng. Chỉ còn lại đám phụ nữ ngồi một bàn, cũng không dám thở mạnh, sắc mặt lo lắng.

Thật ra thì có cái gì khác biệt đâu!

Ai được yêu nhiều một chút, ai cung chiều ít một chút. Ai giành được nhiều tài sản, ai được chia phòng ít hơn. Thì có cái gì khác biệt?!

Từ khi bước vào cái nhà này, bọn cô có thể là yêu ông, cũng có lẽ là hận ông.

Nhưng nhiều nhất chính là, khuôn mặt cay nghiệt, lòng dạ ác độc, tàn bạo... mơ hồ khiến cho bọn cô... sợ hãi!

...

Mặt trời rất cao, mặt trời chậm rãi. Mặt trời trong núi rất chói chang. Trong rừng cây rậm rạp, khô nóng đến mức khiến người ta không có cách nào lẩn trốn.

Đồng Mẫn – Có lẽ hiện tại nên gọi là Tạ Mẫn, trên người bà vẫn còn vết máu khô khốc, mặt mũi đầy bùn, người phụ nữ 50 tuổi, người phụ nữ đã từng trải qua cuộc sống bình thường, an ổn ở trong trấn nhỏ, nay đang tựa ở dưới một gốc cây đại thụ, thở hổn hển.

Bà chạy một mạch, đang bỏ trốn, nhưng không biết trốn được bao lâu.

Bà ngẩng đầu lên, hít mắt nhìn ánh mặt trời chói mắt. Phía xa xa dưới sườn núi, hình như lại có động tĩnh, là cảnh sát đã lục soát tìm tới sao?

Bà cắn răng, nhìn bên cạnh vũng bùn có một vũng cỏ nhỏ, cúi người xuống uống vài hớp. Cúi đầu rồi đứng dậy, chạy vào chỗ sâu nhất trong rừng.

Chạy, nhất định phải chạy, vì hiện giờ bà không thể nào bị bắt được.

Bà nhớ một giờ trước, mình suýt nữa đã mở di động ra.

Bà nhớ, buổi tối, người đàn ông đó đã nói.

...Tôi là Bạc Cận Ngôn. Nguyên vọng cuộc đời tôi chính là khiến sự thật được phơi bày, tội phạm phải đền tội.

Bà muốn gọi 110, muốn tìm anh ta. Nhưng khi ngón tay nhấn nút mở nguồn lại hoảng sợ tắt đi.

Không được, bà phải đợi khi tìm được con gái sẽ điện số điện thoại này.

Ánh mặt trời ngày càng chói mắt, Tạ Mẫn chạy băng băng ở trong rừng, chỉ chốc lát sau, liền ngất xỉu.

Những giọt máu ấy, những tiếng kêu rên, đôi mắt hoảng sợ của người chết, dường như lẫn quẩn ở trong đầu bà, bây giờ bà đã chết lặng rồi, nhưng những hình ảnh đó vẫn xuất hiện liên tục, mang đến cảm giác trống trải và cũng mang đến khoái cảm.

Ánh mắt bà mở to, viền mắt đau đớn mơ hồ, mà trước mắt lại hiện lên cảnh tượng tối hôm qua.

Bạc Cận Ngôn đến gần, bà chạy thục mạng trong đêm. Gian phòng trống rỗng, đèn sáng, nam nữ ôm nhau.

...

Cuối cùng, Triệu Hà quỳ gối trên mặt đất, hấp hối nắm chặt tay bà, dùng giọng nói yếu ớt cố lắm mới có thể nghe được: “Chị đi tìm núi...” Rồi tắt thở.

Nhưng ngọn núi trước mắt lớn như vậy, đi đâu mới có thể tìm Đồng Sinh của bà?

Lòng Tạ Mẫn giống như chứa một cánh đồng hoang vu sắp bị thiêu đốt gần hết, mờ mịt chạy vào chỗ sâu nhất trong rừng.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Ám Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Chương 15:

Edit: Julia

Ánh mặt trời buổi chiều, rất âm áp. Người trên đường cũng không nhiều lắm, vài công nhân làm vệ sinh đang tụ tập ngồi dưới gốc cây nghỉ ngơi, nói chuyện phiếm.

Một cô gái trẻ tuổi đi tới, lễ phép cười một tiếng: “Ngại quá, xin cho hỏi chị Trương Tổ Phân là chị nào ạ?”

Mấy người công nhân vệ sinh đều nhìn cô, một người trong số đó đứng lên: “Là tôi, cô có chuyện gì không?”

Giản Dao dừng một chút cười nói: “Đi à, chúng ta qua bên này nói chuyện. Trời hơi nóng, tôi mua cho mọi người mấy chai nước trước.”

Cô đến bên quầy sách báo bên cạnh, mua một túi nước, đưa tới cho bọn họ. Những người này không biết trong hồ lô cô có cái gì, đều ngại ngại. Nhưng Giản Dao chỉ nhu hòa cười, mời Trương Tổ Phân đi tới bên cạnh, cùng cô ta uống một chai nước nói:

“Đi à, có chuyện này tôi muốn hỏi đi, có phải mấy năm trước đi từng giúp việc cho nhà họ Diêu không?”

Trương Tổ Phân nhấp miệng một cái, nói: “Cô gái, cô hỏi chuyện này để làm gì?”

Giản Dao đáp: “Mấy ngày trước không phải nhà họ Diêu mới có hai người chết sao? Tôi nghe mấy người giúp việc nói đi cũng từng làm ở nhà họ Diêu nên muốn tìm hiểu một chút tình hình.”

Thật ra, tư liệu về Trương Tổ Phân và người giúp việc khác là do cảnh sát lấy được từ đường dây khác. Trước khi có bất kì bằng chứng nào điều tra Diêu Viễn Qua, không thể kinh động đến bất cứ ai. Ngộ nhờ vụ án Đồng Sinh có liên quan đến ông ta, ngộ nhờ một người giúp việc năm đó biết chuyện, đúng lúc lại là đồng lõa có liên quan mật thiết với Diêu Viễn Qua thì sao?

Trương Tổ Phân hơi hiểu được: “Cô là...phóng viên?”

Giản Dao cười mà không nói.

“Đúng vậy, tôi ở đó gần một năm, nhưng sau đó lại không làm nổi.” Trương Tổ Phân nói

“Tại sao vậy?”

Trương Tổ Phân trầm mặc một chút rồi nói: “Nơi đó không phải dành cho người kiếm sống. Mặc dù quét rác kiếm ít tiền một chút thể nhưng thanh thân hơn.”

...

“Nhà họ Diêu, có chỗ nào được coi là người.”

Giản Dao im lặng, chốc lát sau hỏi: “Bọn họ ngược đãi người giúp việc, các người không muốn báo cảnh sát sao?”

“Có lợi ích gì? Nhà họ Diêu có tiền có thế, ngộ nhờ báo cảnh sát, trở về bọn họ tìm người trả thù thì làm sao bây giờ? Với lại, chỉ là một ít vết thương nhỏ thôi, quên đi!”

Giản Dao lấy ra một tấm hình, đưa cho cô ta: “Cô gái này, cô có từng nhìn thấy cô ấy không?”

Trương Tổ Phân cẩn thận nhìn một chút, lắc đầu: “Chưa từng nhìn thấy.”

“Vậy...” Giản Dao lại hỏi một vấn đề to gan hơn: “Diêu Viễn Qua có từng đưa cô gái trẻ tuổi nào về nhà không?”

“Không có, chuyện này hình như không thấy.”

Giản Dao xoay người đi trên phố, liền nhìn thấy Bạc Cận Ngôn đeo kính râm, một mình đứng ở dưới mái hiên, hai tay cầm ở trong túi quần, nhìn phương hướng của cô.

Đừng nói, giữa dáng vẻ cao ngất ấy có vài phần đẹp trai, giữa đẹp trai lại có mấy phần lạnh lùng, có vẻ đẹp trai không giống như ngày thường.

Cô nhẹ nhàng lắc đầu ra hiệu với anh.

Bọn họ và Phương Thanh chia làm hai tổ, chia nhau đi điều tra những người có thể biết chuyện năm đó. Nhưng đến nay vẫn không có thu hoạch gì, không có ai nhìn thấy Đồng Sinh.

Bạc Cận Ngôn ôm vai cô, hai người cùng nhau đi về.

Giản Dao nói: “Em phát hiện, anh đeo kính rất đẹp.”

Bạc Cận Ngôn cười nhạt: “Dĩ nhiên rồi.”

Khoe miệng Giản Dao cong lên, ngẩng đầu nhìn anh, lại bị ánh mặt trời chói chang phía sau lưng anh chiếu vào, cô nghiêng đầu, nhìn xuống mặt đất.

Bạc Cận Ngôn lập tức ôm gáy cô: “Em không có đeo kính?”

“Không có thói quen đó.” Giản Dao đáp: “Trước đây ở chung với Huân Nhiên, Giản Huyền, mỗi ngày đều chạy dưới ánh mặt trời, cũng không cảm thấy có chuyện gì. Không có gì.”

Anh nhìn cô, thích thú “Chắc...” một tiếng.

Trước mắt bỗng nhiên tối sầm, anh đã tháo mắt kính mình xuống đeo lên mặt cô.

“Để làm gì vậy?” Anh lấy kính râm xuống, lộ ra khuôn mặt tuấn tú sáng ngời trước mặt mọi người.

“Bảo vệ đôi mắt anh yêu thích.” Anh nói.

Giản Dao cũng lười từ chối, bận rộn suốt đêm, lại thêm một buổi sáng nữa, đầu cô khẽ tựa trên bả vai anh.

Hai bên đường phố Thành cổ, lúc nào cũng có nhiều quán nhỏ. Giản Dao nhìn loanh quanh không có mục đích, bỗng nhiên ánh mắt bị hấp dẫn.

Đó là một quán nhỏ không có hình dáng gì đặc biệt, bày một cái tủ ở trước cửa, bên trong có rất nhiều đồ trang sức, trâm cài tóc. Đồ làm bằng vàng đồng, hình dạng đa số là cánh hoa, có cái được khảm ngọc, khéo léo, tỉ mỉ đến bất ngờ. Cô nhìn vài lần mới dời tầm mắt.

Lại bị anh phát hiện, dừng bước, nói: “Em thích.” Giọng khẳng định.

“Không cần đâu.” Cô kéo tay anh: “Còn phải điều tra vụ án đấy, hơn nữa em cũng không có dịp để đeo.”

“Oh.” Anh nở nụ cười: “Anh điều tra vụ án, chưa từng thiếu chút thời gian này.” Sau đó lôi kéo cô đến trước ngăn tủ, ông chủ tiệm đang rảnh rỗi, nhàn nhạt liếc mắt nhìn bọn họ, cũng không vội vàng chào hỏi, tùy bọn họ chọn lựa.

Giản Dao nhìn từng cái, đúng lúc này một bàn tay khớp xương rõ ràng đưa đến, cầm trên tay cây trâm cài tóc trên đầu khắc con cá chép, còn có hoa hợp hoan màu hồng cánh sen, tua đồng đưa tới trước mặt cô.

Giản Dao nhận lấy.

Thích... Rất thích. Quá đẹp. Hơn nữa còn có con cá nữa đấy.

Nhìn nét mặt cô, anh dường như cũng biết cảm giác của cô, cười cười, móc bóp ra trả tiền.

Giản Dao cầm trâm cài tóc nhưng không biết để chỗ nào, khi cô ra ngoài làm nhiệm vụ không mang theo bất kỳ đồ trang sức gì. Bạc Cận Ngôn cảm lấy, bỏ vào trong túi quần mình, sau đó nói bên tai cô rằng: “Về nhà sẽ đưa cho em đeo cho chồng em ngắm. Ngắm lại đã cảm thấy xinh đẹp vô cùng rồi.”

Ông chủ tiệm mỉm cười, nhìn chăm chú, mặt Giản Dao đỏ rần: “Ừ.” Người này nói chuyện tình cảm chưa bao giờ chú ý thời gian.

Ngẩng đầu lên, nhìn trời xanh rộng lớn bao la, mây trắng lững lờ trôi. Cuộc sống điều tra nặng nề, nhàm chán, ngậm trong máu tươi, bởi vì có anh cũng trở nên sinh động, đẹp đẽ hơn.

...

Cùng lúc đó, Phươg Thanh cũng dẫn theo một người cảnh sát, xuyên qua Thành cổ, điều tra manh mối mấy năm trước.

Người đàn ông trước mắt ngồi xổm ở trước cửa tiệm cơm nhỏ, híp mắt: “Lão Diêu đó, sau khi phát đạt rồi, lại ít khi liên lạc với những ông bạn già như chúng tôi.”

“Triệu Hà theo ông ấy từ năm năm trước?” Người cảnh sát hỏi: “Có nghe nói bọn họ có kẻ thù không?”

“Không có.” Người đàn ông đáp: “Bà tư của ông ta bị giết thật? Chắc.. Thật đúng là, đàn ông không thể quá tham lam, một mình cưới năm bà.”

“Không phải là sáu sao?” Phươg Thanh ở bên cạnh đột nhiên mở miệng: “Nghe nói mấy năm trước, ông ta với một cô gái trẻ mời tiệc rượu, sau đó, cô gái đó bỏ trốn.”

Người đàn ông liếc mắt nhìn Phươg Thanh: “Cậu ta là ai vậy?”

Người cảnh sát cười đáp: “Người đồng nghiệp trong cục của tôi, lão Trương, chuyện của cô gái đó, ông còn nhớ rõ không?” Lại châm điếu thuốc cho ông.

Người đàn ông gọi là lão Trương híp mắt một cái rồi đáp: “Cô gái đó à, khoảng 6,7 năm rồi. Lớn lên tướng mạo cũng xinh đẹp, nhưng không thích nói chuyện nhiều. Đầu gỗ. Khi ấy lão ấy mời chúng tôi đến uống rượu, chỉ có mấy người thôi, và dặn rằng đừng để lộ ra ngoài. Chắc chắn, một đồng phụ nữ xinh đẹp đều thuộc về lão ấy. Sau đó, không bao lâu, thì không thấy cô bé đó nữa, tất cả mọi người đều kể lại, nói là bỏ trốn mất rồi.”

“6,7 năm?” Phươg Thanh lại chen vào: “Không phải năm năm trước?”

Lão Trương suy nghĩ một chút, lắc đầu: “Không phải.”

Người cảnh sát xem tình hình, rồi móc một tấm hình Đồng Sinh đưa cho ông: “Là cô gái nào sao?”

Lão Trương xem tỉ mỉ một chút, rồi lắc đầu: “Cô gái ấy không có xinh đẹp như thế này. Cô bé này thật xinh đẹp.”

Phươg Thanh và người cảnh sát liếc nhìn nhau một cái, không lên tiếng.

Lại hỏi tiếp cũng không hỏi được manh mối nào có giá trị, hai người đang định lên đường trở về, Phươg Thanh chợt nhớ đến cái gì đó, lại đi trở về, cười hỏi lão Trương: “Cô gái ấy hình dáng như thế nào? Có thể nói rõ hơn một chút không?”

Lão Trương liếc nhìn anh một cái, lấy điện thoại từ trong túi ra: “Nói cái gì thì nói, khi đó tôi vẫn có chụp vài tấm. Con người của tôi, cái gì không tốt nhưng trí nhớ rất tốt. Chờ tôi tìm xem, để xem có còn hay không?”

...

Trong đêm khuya, Phương Thanh ngồi một mình ở trong phòng làm việc, trong cái gạt tàn thuốc đã đầy đầu lọc.

Anh đang xem lại vụ án Đồng Sinh, muốn tìm được dấu vết.

Nhưng lúc đó, cảnh sát tỉnh A cũng điều tra rất cẩn thận. Có người chứng kiến Đồng Sinh mua vé xe rời khỏi Thành cổ. Cảnh sát Thành cổ khi ấy cũng hỗ trợ điều tra. Về sau, không có liên quan đến Thành cổ.

Anh cầm điện thoại lên, nhìn tấm hình lão Trương đưa cho anh ta, là vội vàng chụp trên tiệc rượu, chỉ có gò má cô dâu. Nhưng có thể rõ ràng nhận ra, đó không phải Đồng Sinh.

Trong lòng anh nảy lên.

Nếu không phải Đồng Sinh thì cô gái kia là ai?

Ý niệm ấy giống như dây leo, bò ghim trong trong lòng anh, như có ma lực, muốn dẫn anh đi đến chỗ sâu vô biên. Anh vứt tàn thuốc đi, mở máy tính ra, điều tra trong cơ sở dữ liệu những người mất tích, sau đó sàng lọc tuổi, thời gian và tình hình, bắt đầu so sánh với từng cái.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, mãi đến lúc ánh trăng và sao đều che kín bầu trời, đèn đêm trong thành phố đã tắt hơn phân nửa.

Phương Thanh nhìn tấm hình trên màn ảnh.

Đó là một cái tên xa lạ, một cô gái rất giống với tấm hình chụp trong điện thoại.

Họ và tên: Đường Liên Liên.

Ngày tháng năm sinh: 16/9/1984.

Thời gian mất tích: 5/4/2008.

Địa điểm mất tích: Không rõ.

Nguyên nhân mất tích: Không rõ.

Phía dưới là tư liệu vụ án tương đối rõ ràng. Đường Liên Liên tốt nghiệp được mấy năm, làm việc ở thành phố S, cha mẹ đều mất, một thân một mình. Sau khi mất tích, cảnh sát thành phố S đã mở rộng điều tra, cô ấy từ chức xong đã đến Thành cổ du lịch rồi ở lại một khoảng thời gian. Nhưng không biết vì sao, trong báo cáo không hề đề cập đến quan hệ với Diêu Viễn Qua.

Phương Thanh suy đoán có lẽ là bị người ta cố ý che giấu, hoặc là bị đổi tên đổi họ. Nhưng có nhân chứng và bằng chứng chứng minh, cô ấy đã mua vé đến huyện thành phố lân cận, rời khỏi Thành cổ. Tiếp đó, cảnh sát không tìm được tung tích của cô ta.

Phương Thanh nhìn chăm chăm tài liệu này một lúc lâu, đột nhiên cảm thấy một luồng khí lạnh thấu xương ứa vào trong ngực, khó thở hơn bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Âm Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Chương 16:

Edit: Julia

Sáng sớm 5 giờ sáng, trong phòng trực ban, Phương Thanh chớp mắt không bao lâu, đã tỉnh lại. Rửa mặt, anh ta đứng trong hành lang hút thuốc để nâng cao tinh thần.

Những đám mây phía xa xa, đang dần dần đổi màu, đỏ rực. Nhưng luồng khí lạnh ấy, dường như vẫn còn quanh quẩn ở trong lồng ngực anh.

Bỗng nhiên, anh đặc biệt nhớ và muốn trò chuyện với một người.

Anh nhả khói, móc điện thoại ra và bấm một dãy số.

Điện thoại vang lên đủ hai mươi hồi mới có người nhận, giọng nói hơi khàn khàn, rõ ràng vẫn còn chưa tỉnh ngủ: “Alo..”

“Alo, em đang làm gì vậy?” Lờ ra khỏi miệng mới phát hiện giọng điệu mình hết sức dịu dàng.

Đầu bên kia, Kim Hiểu Triết dường như cũng hết sức sững sốt: “Gọi điện thoại có chuyện gì không?”

“Không có việc gì, chỉ là...” Nhớ em

“Hôm trước, em gọi điện tối, nhưng khi ấy anh ở hiện trường, nên không kịp nhận, có chuyện gì không?” Anh làm như không có chuyện gì hỏi.

“Quên rồi.” Kim Hiểu Triết đáp.

“Ừ.”

“Không có gì, em cúp máy đây.” Kim Hiểu Triết nói.

“Kim Hiểu Triết, anh...” Anh nhớ tới phần hồ sơ xin chuyển công tác trong ngăn kéo.

“Sau này đừng gọi điện vào giờ này.” Cô ta lạnh lùng nói: “Hôm qua em phải diễn buổi tối, đến bốn giờ sáng mới ngủ. Hôm nay 8 giờ còn phải quay phim. Anh có công việc, em cũng có công việc.” Điện thoại cắt đứt.

Phương Thanh nhìn màn hình tối lại, rất muốn mắng nhưng lại không nổi mắng. Không khí sáng sớm hơi lạnh nhưng tim anh lại nóng. Buồn chán cầm điện thoại, lưu luyến nhìn một lúc rồi mới bỏ vào túi quần.

Trên thang lầu, có hai người bắt đầu đi đến. Sáng sớm, vẻ mặt ung dung, bình tĩnh không có gì khác biệt, là Bạc Cận Ngôn và Giản Dao. Phương Thanh đã thông báo cho hai người bọn họ đến.

...

Trước mặt ba người, là báo cáo năm vụ án mất tích.

Vụ án đầu tiên diễn ra vào năm 2008.

Người mất tích: Đường Liên Liên.

Tuổi khi mất tích: 24 tuổi

Địa điểm mất tích: Du lịch ở Thành cổ xong đến huyện/thành phố khác thì mất tích.

Vụ án thứ hai diễn ra vào năm 2010.

Người mất tích: Đồng Sinh

Tuổi khi mất tích: 23 tuổi

Địa điểm mất tích: Du lịch ở Thành cổ xong đến huyện/thành phố khác thì mất tích.

Vụ án thứ ba diễn ra vào năm 2012

Người mất tích: Triệu Mạn Mạn

Vụ án thứ tư diễn ra vào năm 2014

Người mất tích: Chu Phương Lâm

Vụ án thứ năm diễn ra vào năm 2015

Người mất tích: Ninh Thiến Duệ.

...

Phương Thanh nói: “Đây là những hồ sơ do tôi chọn lọc ra từ trong kho nhân khẩu những người mất tích. Năm người bị hại, đều là những cô gái trẻ tuổi, tương mạo không tệ. Vụ án các cô ấy đều có chung đặc điểm:

Thứ nhất, các cô ấy đến Thành cổ du lịch một mình. Thứ hai, đều có người nhìn thấy các cô ấy mua vé xe hoặc vé tàu đến huyện/thành phố khác. Thứ ba, cảnh sát điều tra giải quyết vụ án đều không cùng thành phố/ tỉnh và thời gian xảy ra vụ án không đồng thời, vì thế không có tính liên kết. Nhưng bây

giờ, hai trong số đó rõ ràng có liên quan đến nhà họ Điều (Edit: Vụ của Đồng Sinh và Đường Liên Liên) Tôi nghi ngờ đây là một vụ án liên hoàn. Ở thành cổ cất giấu một tên tội phạm biến thái, chuyên dụ dỗ và giết hại những cô gái trẻ tuổi.”

Giản Dao khẽ cắn môi, trong lòng cũng có chút bất bình. Về mặt Bạc Cận Ngôn cũng trở nên nghiêm túc, trong ánh mắt đều là ý lạnh, nhưng bị theo đốt bởi một ngọn lửa màu đen: “Mau đưa tài liệu cho tôi xem một chút.”

Phương Thanh đưa bản in thứ hai cho anh.

Giản Dao đang ngồi ở một bên đọc kỹ, thì Bạc Cận Ngôn ở bên cạnh đã đọc với tốc độ cực nhanh còn dùng bút khoanh một số vòng. Giản Dao nhìn nội dung bị anh khoanh tròn:

“Tính cách hướng nội.”

“Tính cách hướng nội, ít bạn bè.”

“Cha mẹ đều mất.”

“Cha bệnh qua đời, mẹ ở Hồ Nam.”

“Điều kiện kinh tế trong nhà bình thường.”

“Kinh tế trong nhà túng thiếu.”

...

Cuối cùng, trong 5 phần tài liệu bị anh khoanh tròn đều có nhắc đến bến xe/ bến tàu.

Bạc Cận Ngôn ngắt đầu nói: “Người mất tích đều có tuổi xấp xỉ nhau, tướng mạo và khí chất đều giống nhau – chứng tỏ khẩu vị của tội phạm rất ổn định. Tính cách các cô đều hướng nội, không giao tiếp nhiều, quan hệ giao tiếp ít ỏi, quan hệ gia đình đều bình thường, thậm chí cha mẹ đều mất, dễ dàng bị tội phạm khống chế mà không khiến cảnh sát chú ý. Điều kiện kinh tế trong nhà không tốt, thậm chí nghèo, như vậy có thể thỏa mãn tâm lý mạnh mẽ của tội phạm. Hơn nữa, mỗi vụ án và cách thức biến mất của các cô ấy đều giống nhau. Khoảng cách thời gian vụ án cũng có quy luật, có thể gộp lại điều tra.”

“Nhưng mà...” Giản Dao hỏi: “Vì sao mỗi lần đều có người chứng kiến, thấy các cô rời khỏi Thành cổ, để rời đi sự chú ý của cảnh sát?”

Bạc Cận Ngôn và Phương Thanh liếc mắt nhìn nhau.

—

Bến tàu Thương Lãng nằm ở phía tây Thành cổ, vừa là địa điểm du lịch, vừa là cửa ngõ để vận chuyển hành khách. Cộng thêm hiện tại gần đến mùa đất khách, vì thế trên bến tàu đã kín người hết chỗ.

Bạc Cận Ngôn, Giản Dao, Phương Thanh đeo kính mát, đứng quan sát ở xa xa. Sắc mặt mỗi người đều vội vàng, vội vàng vàng vàng mà du lịch, gấp ga gấp lên thuyền, và ba chân bốn cẳng rời khỏi.

“Oh.” Bạc Cận Ngôn cảm thán: “Quả thực khác biệt với cách du lịch ở nước ngoài. Chen chúc ồn ào như vậy, các người cho rằng xác suất nhân chứng thực sự nhìn thấy rõ khuôn mặt của người bị hại có cao không?”

Trong lòng Giản Dao nảy lên: Ý của anh ấy là...

Phương Thanh cũng lộ ra nụ cười: “Có hai nhân chứng nhìn thấy tận mắt trong vụ án mất tích, đều là người bán vé ở trạm gác. Nhưng người bán vé đã đổi người rồi, muốn tìm người còn phải tốn chút thời gian.”

Bạc Cận Ngôn lập tức nói: “Rất biết chọn lựa nhân chứng nhìn thấy tận mắt. Bởi vì lượng người qua lại ở bến tàu rất đông, như thế vừa có thể đảm bảo khi cảnh sát đến điều tra, có thể tìm được nhân chứng chứng kiến một cách chính xác.”

Ba người đến gần trạm gác, nhìn một lúc thì Giản Dao giật mình.

Bởi vì người bán vé không có bất kỳ khác biệt nào so với những điểm du lịch khác. Sắc mặt nhân viên bán vé không kiên nhẫn ngồi ở phía sau cửa sổ, đầu cũng không ngẩng lên tí nào.

“Làm thí nghiệm đi!” Bạc Cận Ngôn nói.

Phương Thanh gật đầu: “Tôi đi gọi một cảnh sát nữ đến đây.”

Giản Dao mặc dù đoán được phần lớn dụng ý của bọn họ, nhưng... Hai người này mới quen vài này, sao có thể ăn ý như vậy?

Duyên với đàn ông của Bạc Cận Ngôn khi nào lại trở nên tốt như vậy? Có lẽ bởi vì kết hôn, tác phong thay đổi... cho nên. Bất được được cảnh sát hình

sự yêu thích rồi sao?

..

“Xin chào, tôi muốn mua một tấm vé đến huyện Chu.”

“Ừ...Chao ôi..”

Nghe được tiếng kêu, người bán vé ngẩng đầu, nhưng chỉ nhìn thấy một cô gái mặc áo T-shirt màu xanh nhạt, đội mũ và đeo kính mát, cúi đầu, khom lưng nhất tiên ở trên mặt đất, trên cặp đeo vai treo một cái chuông gió màu vàng đồng, nhẹ nhàng rung lên.

Người bán vé lại cúi đầu xuống.

Cô gái cầm vé tàu, lên thuyền. Người trên thuyền rất nhiều, nhưng chỉ có cô gái đến sớm, ngồi ở vị trí đầu thuyền, nhưng vẫn luôn nhìn ra bên ngoài mép thuyền. Người điều khiển ở mũi thuyền, cách lớp thủy tinh, chỉ nhìn thấy đường nét mơ hồ của cô, nhưng luôn ở trong tầm quan sát một cách chính xác.

Khi đến huyện Chu, cô gái dè dặt vành mũ, rời khỏi thuyền, kính mát vẫn chưa tháo xuống, thuyền viên còn nghe chuông gió trên túi phát ra tiếng leng keng theo hướng dẫn đến một khách sạn.

Một tiếng sau.

“Bộp...Bộp...” Có người gõ lên cửa thủy tinh. Người bán vé ngẩng đầu lên. Thấy thẻ cảnh sát đưa tới trước mặt hắn, phía sau là vẻ mặt nghiêm túc của Phương Thanh.

“Cô gái này, có từng tới đây hay không?” Phương Thanh hỏi.

Cô gái trong hình mặc áo T-shirt màu lam, lưng đeo chiếc cặp màu đỏ có treo chiếc chuông gió màu vàng đồng. Dáng người thon thả, tóc dài xõa vai.

Nhân viên bán vé cẩn thận suy nghĩ một chút: “Có, có! Vừa rồi mới đến, còn mua vé đến huyện Chu!”

“Anh khẳng định? Thấy rõ không?”

“Thấy rõ, nhất định là cô ấy.”

Trên thuyền.

Phương Thanh cầm tấm ảnh cho nhân viên trên tàu xem, nhân viên trên tàu suy nghĩ tí m, rồi bùng tỉnh đáp: “Có! Ngồi ở vị trí đó, còn rất xinh đẹp!”

“Thấy rõ không? Khẳng định là cô ấy?”

“Đúng! Chắc chắn không sai!”

...

Buổi chiều, ba người Bạc Cận Ngôn cùng với cảnh sát nữ theo lệnh đến đây đang ngồi trong quán nhỏ bên cạnh bến tàu ăn phở.

Cảnh sát nữ đã đổi quần áo bình thường lại cho Giản Dao. Nhưng phát hiện như vậy không khiến người ta cảm thấy vui vẻ mà chỉ cảm thấy bất đắc dĩ.

“Điều này cũng không thể trách những ‘người nhìn thấy tận mắt’ được.” Bạc Cận Ngôn nói: “Người bình thường nhớ về người không quen biết thường thông qua một ít chi tiết và đặc trưng quan trọng. Ví dụ như túi xách, quần áo, thậm chí là vật treo trang trí. Chúng ta nhìn thấy trong hồ sơ của mấy người mất tích, ‘người chứng kiến’ đã nói ra chính xác quần áo đồ trang sức thậm chí là dáng người đặc trưng của người mất tích. Huống chi, người bình thường đối mặt với án hình sự quan trọng như vậy, nếu như có thể khơi gợi tác dụng, quả thực sẽ mang đến cảm giác tồn tại và tham gia rất lớn, loại xu hướng tâm lý này, sẽ khiến bọn họ tin rằng trí nhớ mình vốn mơ hồ thôi. Càng nghĩ càng rõ ràng, và càng tin tưởng vào điều đó.”

“Cũng không thể trách những cảnh sát phá án năm đó.” Giản Dao nói: “Bởi vì khác biệt thành phố, khác biệt thời gian xảy ra vụ án, không có tính xâu chuỗi, cũng không phát hiện ra quy luật. Nếu như tội phạm cẩn thận, kín đáo, cũng rất khó phát hiện vấn đề nằm trong đó.”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Ám Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Chương 17:

Edit: Julia

“Vậy những cô gái mất tích này..” Cảnh sát nữ hỏi: “Hiện giờ đang ở đâu?”

Phuong Thanh và Giản Dao đều nhìn Bạc Cận Ngôn, anh im lặng một hồi rồi nói: “Hắn bắt là những loại tương đồng có thể thay thế chứ không phải những loại khác biệt. Thời gian mỗi một vụ án đều cách nhau ổn định, thích hợp, đều từ một năm trở lên. Đồng thời tần suất mấy năm gần đây lại cách nhau nhanh hơn. Nói như vậy, chỉ có những món đồ chơi cũ bị hỏng rồi mới cần đến những đồ chơi mới.”

Phuong Thanh uống sạch hết bia trong ly, lạnh lùng nói: “Tôi nhất định phải bắt được tên biến thái này, đưa hắn ra trước pháp luật.”

...

Nhưng mà, thân phận người bị hại được xác định, cũng xác định được cách tội phạm chạy trốn cảnh sát, thậm chí ngay cả người tình nghi dường như cũng ở trước mắt. Lại khó tìm được chứng cứ để tiến thêm một bước.

Lật lại hồ sơ năm đó, điện thoại kết nối với cảnh sát phá vụ án khi ấy, ở Thành cổ cũng không tra được đầu mối gì. Phuong Thanh ngồi ở trong phòng làm việc, lúc anh nghĩ mãi không ra thì Bạc Cận Ngôn đi đến, đứng bên cạnh anh cười như không cười.

Phuong Thanh cũng không ngẩng đầu lên: “Có chuyện gì sao?”

Bạc Cận Ngôn nói: “Xem ra anh đã quên lời của tôi. Khi điều tra hình sự truyền thống bắt lực thì tội phạm tâm lý sẽ đứng ra.”

Phuong Thanh bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn anh: “Anh có biện pháp?”

Bạc Cận Ngôn ‘a’ một tiếng: “Tôi.. bị mất phương hướng như anh khi nào?”

Phuong Thanh: “...”

Trong phòng họp lớn như vậy, Phuong Thanh vào chỗ, Giản Dao và vài vị cảnh sát chủ chốt ngồi xuống. Bạc Cận Ngôn mặc âu phục phẳng phiu đứng ở trước bảng trắng, một tay cầm ở trong túi quần, tay kia cầm bút. Mặc dù trong quá trình đã đóng góp suy luận, nhưng đây là lần đầu tiên anh chính thức làm một báo cáo văn tắt với cảnh sát Thành cổ.

“Có chứng cứ chứng tỏ, Điều Viễn Qua có liên quan đến hai vụ án mất tích. Nhưng không có chứng cứ trực tiếp, chứng minh ông ta chính là tội phạm. Cho nên chúng ta cũng không thể loại trừ khả năng có một nghi phạm khác. Tạm gọi người đó là A.

Dục vọng mãnh liệt nhất của A, chính là tìm kiếm những cô gái xinh đẹp, trẻ tuổi, yếu thế, điều này phản ánh tính chiếm hữu của hắn rất mãnh liệt, trong quan hệ nam nữ, chắc chắn sẽ chiếm vị trí khống chế. Lúc còn trẻ, hắn không đủ lòng tin trong quan hệ nam nữ. Điều này có liên quan đến tuổi thơ và quá trình trưởng thành của hắn. Hắn lớn lên trong một gia đình không hài hòa, thậm chí đã từng gặp phải dị thường nào đó. Căn cứ vụ án xảy ra năm 2008, A bây giờ phải trên 30 tuổi.

Căn cứ vào thủ đoạn dụ dỗ tinh tế, có thể suy đoán A và người đồng lõa với hắn là B đã có quá trình quan sát và chọn lựa người bị hại.

Bước đầu tiên, bọn họ tìm kiếm mục tiêu ở đâu?

Người bị hại đều là du khách, những chỗ họ thường đi như: Phong cảnh du lịch bên hồ, tường Thành cổ, quán bar, nhà hàng, khách sạn. Mà những địa điểm này, nhất định có chỗ A hoặc B có đủ thời gian, đi theo dõi người bị hại, thậm chí trò chuyện với bọn họ. Đồng thời A hoặc B thường xuyên xuất hiện ở nơi này, sẽ không khiến người ta chú ý. Những địa điểm này sẽ không phải là nơi chỉ đi du lịch một lần, không thể là đường phố đi dạo quanh cổ thành, càng không thể là khách sạn của người bị hại. Vì thế có khả năng nhất chính là quán bar, quán cà phê, có thể là nhà hàng. A hoặc B là khách quen của nơi này. Thậm chí có thể là nhân viên làm việc tại nơi này.

Bước thứ hai, bọn họ gây án như án như thế nào?

Những cô gái này có tính cách hướng nội sẽ không đi đến những nơi xa xôi, hẻo lánh. Trong thành cổ, khắp nơi đều có người, vì thế khả năng bắt cóc bằng vũ lực rất nhỏ, cũng rất khó không để lại dấu vết. Vì thế địa điểm dụ dỗ nên là nơi tương đối hẻo lánh, trên đường không người chú ý. Đồng thời người thực hiện phương thức dụ dỗ là B chứ không phải là A. B là phụ nữ, có một chiếc xe. Dù sao đi chăng nữa, bọn họ không có cách nào bảo đảm người bị hại sẽ đồng ý lên xe người đàn ông mới quen mấy ngày. Hơn nữa họ còn là những cô gái hướng nội. Nhưng phụ nữ, thì dễ dàng hơn nhiều.

Quan hệ A và B tất nhiên rất thân thiết, bọn họ là vợ chồng, người yêu hoặc có lẽ là người thân. A có nơi ở độc lập, dễ dàng sắp xếp người bị hại. Thời điểm người bị hại mất tích có thể trước một hai ngày trên vé tàu/vé xe. Bởi vì khoảng cách thời gian càng dài, dễ bị cảnh sát phát hiện sơ hở. Hơn nữa với điều kiện kinh tế của người bị hại, ở khách sạn rẻ, quản lý lỏng lẻo, cho dù không chào hỏi một tiếng mà biến mất cũng không khiến người khác chú ý.

Thi thể người bị hại đến nay vẫn chưa bị phát hiện, hoặc A cất giữ ở trong nhà, hoặc sẽ vứt một người ở một nơi cố định. Chỗ đó ít người lui tới, có lẽ giống như một nơi riêng tư cho hắn.”

Bạc Cận Ngôn nói xong, tất cả mọi người đều yên lặng

Một lát sau, một người cảnh sát thở ra một hơi nói: “Trời ạ, điều điều đều đúng về Điều Viễn Qua.” Anh ta lật một tư liệu trong tay nói: “Năm nay ông ta 48 tuổi, trong nhà có năm bà vợ, nhất định có đồng bọn. Trên danh nghĩa bà vợ lớn Minh Lan còn có một quán bar, lại nằm ở đoạn đường phồn hoa nhất. Minh Lan hay lái một chiếc xe Audi màu đen.”

“Đúng vậy.” Bạc Cận Ngôn khẽ mỉm cười: “Tuy rằng không thể loại trừ khả năng người khác gây án, nhưng có thể xem Điều Viễn Qua và Minh Lan là hai tình nghi lớn nhất.”

“Vậy chúng ta bắt đầu hành động từ nơi nào?” Một người cảnh sát hỏi: “Hiện nay không đủ chứng cứ, không thể xin lệnh lục soát nhà họ Điều.”

“Điều tra Minh Lan!” Phương Thanh lạnh lùng nói: “Điều tra xe của bà ta.”

“Đúng vậy!” Bạc Cận Ngôn nói: “Thời gian thông thường du khách ở lại Thành cổ sẽ không vượt quá bốn năm ngày. Hành động tử vụ án hai người bị hại cuối cùng là Chu Phương Lâm và Ninh Thiên Duệ, bởi vì thời gian càng gần, số lượng camera giám sát càng nhiều, ghi lại toàn bộ. Căn cứ theo ngày trên vé tàu và vé xe, lùi về trước từ 3 đến 6 ngày, điều tra hành tung xe của Minh Lan, nhất là những nơi tương đối hẻo lánh nhưng vẫn chưa ra khỏi giám sát khu vực thành phố. Không có tội phạm hoàn mỹ chân chính, nhất định có lưu lại dấu vết ở đâu đó. Đi tìm những hình ảnh xảy ra giữa bà ta với người bị hại.”

“Lượng công việc này không nhỏ đâu.” Một người cảnh sát lầm bầm: “Chúng tôi lập tức hành động.” Phương Thanh gật đầu.

Vào lúc này Bạc Cận Ngôn lại nói: “Các người phí thời gian vào những chuyện này làm gì? Những chuyện này giao cho người của tôi đi làm. Giản Dao, gọi điện thoại cho An Nham. Gần đây không có vụ án nào, để cậu ấy rảnh rỗi cũng phí phạm, cũng nên hoạt động rồi.”

...

Giản Dao và An Nham trò chuyện điện thoại, nội dung hết sức ngắn gọn. Bởi vì thanh âm đầu bên kia khàn khàn, giống như vẫn chưa tỉnh ngủ.

Nhưng Giản Dao đã quen rồi, IT trạch nam, thì nên như thế.

“An Nham, tài liệu vụ án đã gửi cho cậu.”

“Được.”

“Cận Ngôn muốn cậu điều tra ra..” Giản Dao nói yêu cầu.

“Được.”

“Có khó hay không?” Giản Dao quan tâm hỏi.

“Không có.” Nhân nhật trả lời.

“Ồ... Vậy lúc nào có thể đưa kết quả cho bọn tôi?” Cô lại hỏi.

“Không biết.” Cậu ta đáp: “Khi nào xong sẽ đưa các người.”

“Được, vất vả rồi, không có chuyện gì tôi cúp máy nha.”

“Chị dâu, mua cho em một ít bánh hoa đào ở Thành cổ, ngọt một chút.” Cậu ta nói.

“Ồ, được thôi.”

Cúp điện thoại, Giản Dao ngồi ở đối diện Bạc Cận Ngôn. Hiện giờ trong phòng làm việc chỉ có hai người bọn họ, Anh vẫn đang cầm lật xem hồ sơ.

Giản Dao nằm ở trên bàn, nhìn anh.

Cứ như vậy, anh lại lần nữa bóc kén kéo tơ, nói dăm ba câu tìm đến phía sau sương mù, đi lối tắt để tìm ra chân tướng.

“Anh điều tra vụ án, theo thói quen thường đi theo đường tắt, em phải tập thành thói quen và phải bắt kịp.”

Từ khi mới quen, anh đã mang theo mấy phần tự đắc để nói với cô, đến nay ký ức vẫn còn mới mẻ.

“Khi điều tra hình sự truyền thống bắt lực thì tâm lý tội phạm mới đứng ra.”

Lời nói hời hợt của anh, nhưng hết lần này đến lần khác khiến máu nóng trong cô sôi trào, nước mắt vui mừng.

Dưới ánh đèn, đôi mắt đen nhánh của anh phát sáng như mây trôi. Áo sơ mi trắng tinh, khuôn mặt tuấn lãng mà trắng nõn như trước. Phần lớn thời gian anh đều hết sức yên tĩnh, chỉ khi hai người ở cạnh nhau, thì mới nói hơi nhiều. Nhưng lúc điều tra vụ án hay xem tư liệu thì cũng ít nói chuyện với cô.

Nhưng cô lại nghĩ, anh như vậy mới là Cận Ngôn tốt nhất.

“Vì sao liên tục nhìn anh?” Anh cũng không ngẩng đầu lên, giọng nói trầm thấp.

“Không có gì.” Cô đáp.

Anh lại buông hồ sơ xuống, nhìn cô chăm chăm một lát bỗng nhiên thò người sang hôn môi cô một cái.

“Khi anh đang đọc kỹ vụ án thì đừng dùng ánh mắt động tình như thế nhìn anh. Anh có thể cảm giác được, cả thể xác và tình thần anh không yên, sẽ ảnh hưởng đến khả năng phán đoán.”

Một lát sau, Giản Dao mới hiểu được ý nghĩa sâu xa của ‘cả người và thể xác không yên’ khuôn mặt hơi nóng lên. Còn anh lại thẳng thắn uống một ngụm trà lạnh, nhàn nhạt cười như có điều suy nghĩ, đi tới đứng bên cửa sổ, đưa lưng về phía cô, tiếp tục xem tài liệu.

Lúc chạng vạng tối, An Nham đã gửi kết quả đến.

Phuong Thanh và nhóm cảnh sát vừa xem đã bị cảm giác mừng như điên, sáng khoái và lạnh lùng còn dư lại lấp đầy trong lồng ngực. Thầm nghĩ muốn cười to, lại muốn mắng to.

“Lập tức xin lệnh lục soát!” Phuong Thanh quát: “Đi nhà họ Diêu.”

An Nham gửi đến mấy hình ảnh, chụp rõ ràng biển số xe của Minh Lan. Trên phố người đi đường thưa thớt, bà ta từ trong cửa sổ xe lộ mặt ra, cười và nói chuyện với người bị hại thứ tư Chu Phuong Lâm ở ven đường.

Còn có bà ta lái xe ở trên đường, đoạn đường camera quay lại hình ảnh người bị hại thứ năm Ninh Thiên Duệ ngồi ở ghế lái phụ

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Âm Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Chương 18

Edit: Julia

Khi cửa bị đẩy ra, bà ba Trương Cúc Phuong dùng vẻ mặt khó hiểu nhìn bọn họ.

Phuong Thanh liếc nhìn cô ta một cái, rồi dẫn đội vào trong nhà, nhóm cảnh sát mặc trang phục màu đen, bước chân nặng nề, khiến mỗi người trong viện đều trợn to hai mắt.

“Sao vậy?”

“Có chuyện gì xảy ra?”

Bạc Cận Ngôn ngẩng đầu lên, nhìn thấy Minh Lan đứng ở cửa gian phòng mình, ánh mắt phức tạp khó phân biệt, sau đó bóng dáng bà biến mất.

Nhóm cảnh sát nhanh chóng khống chế mỗi người trong nhà, chạy đến phòng Diêu Viễn Qua lại phát hiện bên trong không có một bóng người. Tìm kiếm hết mọi góc ngách nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

“Có chuyện gì?” Phuong Thanh thấp giọng hỏi.

Một người trinh sát viên nói: “Không đúng, người của chúng ta vẫn theo dõi ở xung quanh, Diêu Viễn Qua không có đi ra ngoài. Sao lại không có ở đây chứ?”

Chỉ còn lại căn phòng của Minh Lan, Phuong Thanh và Bạc Cận Ngôn liếc nhìn nhau một cái, Phuong Thanh nói: “Đi tìm bà ta nói chuyện một chút.”

Về mặt Bạc Cận Ngôn bình thường.

“Vi sao các người lại xông vào nhà của tôi?” Minh Lan ngồi ở bên giường nhỏ, hỏi.

Như là có điều mong chờ, hoặc là yên tĩnh như nước.

Phuong Thanh đáp: “Đây là lệnh lục soát. Minh Lan chúng tôi có bằng chứng nghi ngờ bà có liên quan đến vụ án mất tích của Chu Phuong Lâm và Ninh Thiên Duệ.”

Minh Lan giật giật môi nhưng sắc mặt vẫn lạnh như băng: “Các người nói cái gì, tôi không hiểu. Người các người nói tôi cũng không biết.”

“Điều Viễn Qua đâu?” Phương Thanh hỏi.

Minh Lan không nói lời nào, mười ngón tay được chăm sóc rất tốt, đang siết chặt vào nhau.

Nhưng mà, bà còn đường lui khác sao?

Không có.

“Những cô gái đó bây giờ đang ở đâu?” Phương Thanh quát khê.

Minh Lan vẫn nhìn ngoài cửa sổ, khóe miệng hiện lên ý cười hoang hốt.

“Tôi nói rồi, tôi không biết, không có chút quan hệ nào với tôi, với Viễn Qua với nhà họ Điều chúng tôi, các người còn muốn âm ỉ tới khi nào?”

“Còn bà ta lại.” Phương Thanh nói

Anh ta và Bạc Cận Ngôn đi ra ngoài phòng, có mấy người cảnh sát chạy tới khê lắc đầu với hai người bọn họ, ra hiệu không có tìm được. Mà cách đó không xa, những người phụ nữ nhà họ Điều, người hầu đều bị dẫn đến. Dưới sắc trời âm trầm, sắc mặt bọn họ đều khác nhau.

Minh Nguyệt vẫn ôm con trai thật chặt, thật chặt, sắc mặt rất kém, rất kém, không nói một lời. Khi Bạc Cận Ngôn và Phương Thanh dòi tầm mắt sang, bà lại giống như bị điện giật, lập tức quay đầu né tránh.

Sắc mặt Trương Cúc Phương và Trần Mai hơi trắng bệch, Trương Cúc Phương khoanh tay đứng đó, mắng thăm nhưng cũng không dám ngang nhiên chống lại. Trần Mai vẫn đang quan sát hành động của cảnh sát, dường như đang suy tư cái gì đó.

“Xem ra.” Bạc Cận Ngôn nói: “Minh Lan, Minh Nguyệt, Triệu Hà đã chết biết. Trần Mai và Trương Cúc Phương không biết.”

Phương Thanh hừ lạnh một tiếng nói: “Ông ta rất khống chế những người phụ nữ này. Anh cho rằng ông ta sẽ giấu những cô gái đó ở đâu?”

“Ông ta tín nhiệm nhất chính là Minh Lan.” Bạc Cận Ngôn đáp.

Phương Thanh men theo tầm mắt nhìn lại, chiếc Audi đang đập trên bãi cỏ phía sau nhà Minh Lan, bên cạnh có một căn phòng nhỏ độc lập. Nhóm cảnh sát đang mở khóa cửa, nhìn từ xa, bên trong chứa rất nhiều thứ linh tinh, thoạt nhìn không có gì khác thường.

“Có muốn đánh cuộc hay không?” Phương Thanh nói: “Còn có cô gái nào sống sót?”

Bạc Cận Ngôn im lặng một lát rồi đáp: “Anh hiền quá. Nhưng mà, đã không còn nữa.”

Phương Thanh không lên tiếng.

Hai người đi vào trong phòng nhỏ. Nhóm cảnh sát đang đập đập gõ gõ, dọn dẹp tất cả những vật linh tinh, nhưng không có phát hiện gì bất thường. Mắt Phương Thanh rất nhạy bén, anh thấy chỗ sâu nhất trong phòng có một cái tủ mới dòi dòi, phía dưới mặt đất lót cái chăn, anh nằm sát xuống đất, kéo cái chăn, bỗng nhiên xuất hiện một cái cò-lê hoạt động, trà khóa lại.

“Ồ đây!” Anh ta khê quát một tiếng. Tất cả cảnh sát đều vây quanh. Không lâu lắm, tấm ván gỗ được mở lên. Nhóm cảnh sát, từng người nhảy vào trong, lúc này Bạc Cận Ngôn quay đầu lại, chỉ thấy Minh Lan bị áp giải ở sau lưng mọi người, chân hơi lảo đảo một chút, sắc mặt còn khó coi hơn so với người chết. Bạc Cận Ngôn lạnh lùng liếc mắt nhìn bà ta một cái, cũng chui xuống dưới.

“Nhà họ Điều chính là nhà cũ thời Minh Thanh.” Phương Thanh nói: “Căn phòng dưới đất này với lối đi này, rất có thể đã lưu lại từ khi đó.”

Vòng qua thang lầu, đi qua một đoạn đường u ám, đến một bức tường xi măng rộng mở trong suốt và một gian phòng dưới mặt đất. Rất đơn sơ nhưng cũng rất sạch sẽ, khoảng chừng 30 mét vuông, bên trong bày một cái bàn, hai băng ghế và một tủ quần áo đơn giản, và một cái tủ lạnh.

Trong tủ lạnh bày mấy chai bia, ngoài ra không có thứ gì khác.

Tới gần tường bên trong nhất còn có một cánh cửa sắt nhỏ. Nhóm cảnh sát đập cửa ra, bên trong là một gian phòng đối lập, có chiếc giường xinh đẹp, sau đó là mấy xiềng xích được khảm trên tường, không rút ra được. Bên trong trống rỗng không một bóng người.

Phương Thanh đi tới bên cửa sổ, nhìn mấy lần, là một bộ tóc màu đen. Nhưng không biết của ai để lại.

Bạc Cận Ngôn đứng ở trong phòng, ngắm nhìn bốn phía, trên mặt không có biểu tình gì.

“Dẫn bà ta vào.” Phương Thanh lớn tiếng nói.

Minh Lan bị cảnh sát đẩy mạnh vào.

Ai ngờ, lúc này Minh Lan vẫn chống lại, nở nụ cười nói: “Tôi có cái gì để nói chứ? Gian phòng này bình thường tôi dùng để nghỉ ngơi, những cô gái đó tôi từng mời bọn họ đến nhà tôi chơi, nhưng sau đó bọn họ đã rời đi, còn bọn họ đi đâu sao tôi biết được?”

Bên cạnh có cảnh sát lớn tiếng mắng: “Bà còn nguy hiểm!”

Sắc mặt Phương Thanh cũng thay đổi.

Đúng lúc này, Bạc Cận Ngôn lại cầm lấy bình amoniac trong tay nhân viên giám định, giơ tay lên rắc một ít lên xiềng xích và mép giường.

Nhóm cảnh sát đều không lên tiếng, nhưng mặt Minh Lan bỗng nhiên trở nên trắng bệch.

Tất đèn, chỗ ấy xuất hiện lốm đốm màu xanh nhạt, không cách nào che giấu được ánh sáng.

“Người đi rồi?” Bạc Cận Ngôn nói: “Vì sao máu các cô ấy lại lưu lại?”

...

Phương Thanh và Bạc Cận Ngôn đứng tại chỗ ở cuối lối đi. Không ngờ phía sau nhà giam nhỏ này còn có đường, thông với phía trước khoảng 20 thước, phòng chừng ra khỏi phạm vi nhà họ Diêu. Có lẽ là nơi chủ nhân ngôi nhà cổ thời Minh Thanh dùng để lánh nạn.

Mà giờ phút này, cánh cửa sổ trên đỉnh đầu bọn họ mơ hồ có tiếng ô tô truyền đến. Trên cửa sổ bụi bám đông nghịt, có dấu vân tay còn mới. Xem ra có người vừa mới từ nơi này rời khỏi không bao lâu.

“Tin tức chúng ta tới bắt, Diêu Viễn Qua không thể nào biết được.” Phương Thanh nói: “Tại sao ông ta lại đột nhiên rời khỏi?”

“Tạ Mẫn.” Bạc Cận Ngôn nói.

Phương Thanh gật đầu.

“Ngày Triệu Hà chết, chắc chắn đã xảy ra việc gì đó, Diêu Viễn Qua mới giết chị ta. Nói không chừng, Tạ Mẫn ngầm điều tra ở nhà họ Diêu cũng biết được chân tướng. Việc cấp bách của ông ta bây giờ là phải đi giết bà ấy diệt khẩu.”

“Cho nên...” Phương Thanh nói: “Hiện tại ông ta cũng lên núi.”

Đúng lúc này, một người cảnh sát đột nhiên vội vàng chạy tới: “Đội trưởng Phương, Minh Lan bà ấy, bà ấy...”

“Thế nào?”

“Minh Lan vừa mới tự sát!”

“Xảy ra chuyện gì?” Phương Thanh biến sắc: “Không phải đã bảo các người trông chừng cẩn thận sao?”

“Chúng tôi vẫn trông chừng. Nhưng có lẽ từ sau khi chúng ta vào cửa, bà ấy đã giấu kỹ thuốc độc. Vì thế, khi cùng mấy người phụ giải bà ấy lên xe thì bà ấy đã uống thuốc độc tự sát! Trực tiếp tắt thở!”

—

Giản Dao ở lại đồn cảnh sát không theo Bạc Cận Ngôn đến nhà họ Diêu. Một là khảo sát hiện trường cũng không cần có quá nhiều người, hai là cô ở lại hậu phương thuận tiện để phối hợp xử lý chuyện khác.

Nhưng, cô cũng dặn dò Bạc Cận Ngôn, nhất định phải chú ý an toàn, không được lao đầu vào nguy hiểm. Đối với lần này, Bạc Cận Ngôn cũng đáp hết sức thần nhiên: “Có tiểu xung kích giới giang như Phương Thanh ở đó, còn cần anh phải lãng phí thể lực sao?” Khiến Phương Thanh ở cạnh, liếc nhìn anh một cái.

Chỉ có điều, Giản Dao nghĩ, chắc không có chuyện gì.

Những tư liệu trước đó không ngừng gửi về sở cảnh sát, Giản Dao nhìn những tấm ảnh chụp nhà tù này, trong lòng không khỏi nảy sinh thổn thức. Lúc này, có người cảnh sát đến gọi cô: “Cô Giản, có điện thoại gọi tới đồn cảnh sát muốn tìm giáo sư Bạc, không biết là ai gọi, nhưng giáo sư Bạc bọn họ đang ở dưới đất, điện thoại không gọi được.”

“Để tôi nhận.” Giản Dao đi tới.

Trong phòng làm việc người đến người đi, mọi thứ đều lộ vẻ bận rộn và tích cực.

Giản Dao cầm lấy ống nghe: “Alo, xin chào.”

Bên đầu dây kia, không có tiếng động. Hình như chỉ có tiếng người thỉnh thoảng hít thở.

Giản Dao sững sờ một chút. Mơ hồ cảm thấy có gì đó khác thường. Lại không nói rõ được đó là linh cảm gì.

Vì vậy cô hạ giọng, kiên nhẫn nói: “Tôi là vợ của Bạc Cận Ngôn cũng là đồng nghiệp của anh ấy. Hiện tại điện thoại anh ấy không có tín hiệu, không liên lạc được, nếu như cô/anh có chuyện gì, có thể nói với tôi.”

Người đó yên lặng một lúc, mới nói: “Cô là...Bạc phu nhân ở chung với cậu ta?”

Thanh âm này hơi quen tai, Giản Dao ngẩn người, đột nhiên phản ứng kịp, trong lòng cũng không ngừng kinh hoàng nhưng vẫn cố gắng dùng thanh âm bình thản nói: “Đúng vậy, tôi là, bà là...” Đồng thời ra hiệu đầu tay cho cảnh sát bên cạnh, lập tức nghe lén theo dõi.

“Tôi...Cậu ấy nói, cậu ấy nhất định khiến cho tội phạm đền tội?” Tạ Mẫn nói.

“Đúng vậy.” Cùng lúc đó người cảnh sát ra hiệu, người gọi tới là dây số của Tạ Mẫn, cô mở máy.

Tạ Mẫn đột nhiên thở hổn hển., rồi bỗng nhiên trong thanh âm kèm theo tiếng khóc: “Tôi đã tìm được...Tìm được Đồng Sinh của tôi.” Bà vừa khóc, vừa cười: “Thì ra là tôi nhầm, không phải là núi mà là ba...”

Cúp điện thoại, Tạ Mẫn ngẩng đầu lên nhìn ngọn núi phía đối diện, cùng với ngọn núi ‘Tam Hành Quan’ . Lúc này sương chiều nặng nề, núi xanh xa xa, đèn nhang trong đạo quán thanh tịnh và nhẹ nhàng trôi.

Mà chỗ bà ở lúc này là phía sau núi Tam Hành Quan. Trong rừng cây này, rất hiếm người lui tới. Nhưng bà nhớ Diêu Viễn Qua và Minh Lan đã lên núi nhiều lần, còn quyên tặng một rừng cây để trồng trọt.

Tạ Mẫn ngẩng đầu lên. Lau khô lệ trên mặt, dưới chân của bà là một khoảng đất vàng bị đào ra, sâu phía dưới đất phơi bày ở dưới bầu trời. Mà hai tay bà đã đào đến máu thịt lẫn lộn.

“Bà thật đúng là chưa tới phút cuối vẫn chưa thôi.” Một giọng nói từ phía sau lưng truyền tới.

Tạ Mẫn quay đầu lại, nhìn thấy người đứng ở phía sau, che hết phân nửa ánh sáng. Bình thường thì ra vẻ đạo mạo, nhưng lúc này lại dữ tợn lạnh lẽo không gì sánh được.

“Ông..” Tạ Mẫn đưa tay bắt lấy ông.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Ám Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Chương 19

Tạ Mẫn có thể tìm thấy đồng xương trắng trong đất này, là ngẫu nhiên, cũng là may mắn.

Bà đã chạy trong núi suốt hai ngày. Nếu không phải dựa vào tính cách nhanh nhạy và nghị lực cứng cỏi, bà không kiên trì được lâu như vậy, đã sớm bị cảnh sát bắt rồi. Bà cũng biết mạng lưới cảnh sát càng thu càng chặt, nếu như trước đó, tìm được Đồng Sinh, nhưng cảnh sát không có chứng cứ khép tội Diêu Viễn Qua thì e rằng sau này cũng không có cơ hội.

Bà liều mạng cũng phải tìm được con gái!

Chạng vạng ngày hôm nay, bà bắt tri bắt giác đi đến vùng phụ cận của núi Tam Thanh Sơn (1). Có cái gì đó trong chỗ tắm tối đã dẫn dắt bà, có lẽ là trùng hợp, bà không biết. Nhưng khi bà nhìn thấy 3 chữ Tam Thanh Quan thật lớn, trong lúc bất chợt như được Phật pháp giác ngộ trí tuệ. Sau đó leo lên phía sau núi giống như điên, liên tục tìm, tìm liên tục.

Sau đó, bà nhìn thấy trên sườn núi, có một mảnh thổ nhưỡng lá rụng lác đác.

Mấy năm nay, vì tìm kiếm Đồng Sinh, cái gì bà cũng đều ném thứ. Cũng xem rất nhiều phim tài liệu hình sự. Rất nhiều người khi ném thi thể ra đồng hoang, sẽ đào một lớp thổ nhưỡng chôn phía trên. Như vậy, sẽ khiến chung quanh mảnh đất này càng màu mỡ hơn so với nơi khác, cũng càng chính tề hơn, có dấu vết bị người khác vùi lấp.

Bà quỳ xuống mặt đất, dùng ngón tay đã liên sẹo thành vết chai, nhẹ nhàng chạm vào lớp thổ nhưỡng ấy.

Tiếp đó, bắt đầu đào, dùng nhánh cây to bên cạnh, dùng hai tay.

Cho đến khi xương trắng lộ ra.

...

Tạ Mẫn cúi đầu, muốn thoát khỏi nhưng sức lực của bà lại không bằng một người đàn ông cường tráng lòng dạ ác độc như Điều Viễn Qua. Ông ta cột bà vào trên cây, cười gằn một tiếng lại đâm một dao vào bụng bà.

Cô phát ra tiếng kêu thống khổ, run rẩy, bắt lấy tay ông ta, hỏi: “Ai... Là Đồng Sinh? Là con gái tôi?”

Điều Viễn Qua sùng sốt một chút, nhưng ông ta lộ ra một nụ cười khiến Tạ Mẫn run sợ.

“Ai biết được? Nhiều người đàn bà như vậy...”

“A.....”

Tạ Mẫn gào lên một tiếng, thanh âm ấy không giống tiếng người, giống như tiếng dã thú khiến Điều Viễn Qua cả kinh. Ông ta lạnh lùng nhìn bà, vừa định cho bà vui vẻ một cái, thì bỗng nhiên nghe được tiếng bước chân trên đỉnh sườn núi cách đó không xa. Điều Viễn Qua hơi suy nghĩ, rồi bịt miệng Tạ Mẫn, thấp giọng nói:

“Im miệng, chờ một chút sẽ xử lý bà.” Sau đó lại dùng chân nhanh chóng đấm lách và dắt bùn sang một bên, sau đó đẩy cái hầm bên cạnh, nhưng mấy cái vẫn không có tác dụng, ông lập tức kéo Tạ Mẫn vào trong sơn động nham thạch cạnh đó.

...

Giản Dao và hai người cảnh sát kiểm dọc theo sườn núi. Nhận được điện thoại của Tạ Mẫn, nhân viên kỹ thuật lập tức xác định được vị trí của bà. Nhưng vì điện thoại di động của bà nói chuyện không được bao lâu thì tắt máy, cho nên không có biện pháp xác định vị trí chính xác. Hiện nay cảnh sát tổ bảy, tám đang kiểm dọc theo sườn núi. Mà Bạc Cận Ngôn với Phương Thanh ở nhà họ Điều, nhận được liên lạc cũng chạy đến.

Ban đầu, ba người bọn họ đi qua sườn núi này. Chung quanh yên tĩnh, không có gì khác thường. Nhưng Giản Dao đi hai bước lại dừng lại.

Xung quanh phía dưới cây xanh, không nhìn rõ tình hình mặt đất. Nhưng khi cô ngẩng đầu lên, lại thấy đối diện Tam Hành Quan, với sườn núi này, trên một cái đường thẳng, đặc biệt hướng dưới sườn núi, cực kỳ trống trải. Giản Dao không chút nghi ngờ, nếu như con người đứng ở phía dưới có thể nhìn thấy chủ điện của Tam Hành Quan một cách rõ ràng.

Giản Dao bỗng nhiên ngừng ra. Một hồi trực giác này lên trong đầu.

Đây là một mặt... một mặt sườn núi hướng về phía thần linh.

“Đi xuống xem một chút.” Cô nói với hai người cảnh sát.

Ba người tuột xuống dọc theo sườn núi. Mới vừa đi mấy bước, đều ngây ngẩn cả người.

Trên mặt đất, rõ ràng có dấu tích bị người ta đào bới. Hai người cảnh sát liếc nhìn nhau, lập tức cầm súng đến gần, xuyên thấu qua cành cây và bùn đất, mơ hồ nhìn thấy xương trắng, Giản Dao theo sát phía sau, trong lòng chấn động.

Đúng lúc này, một sức lực mạnh mẽ đánh về phía sau lưng cô, trên lưng Giản Dao mát lạnh, không kịp xoay người, đã bị người ta chế trụ cái cổ thật chặt, thanh dao nhuốm máu đang đặt trên cổ cô.

“Mẹ kiếp... Mẹ kiếp...” Điều Viễn Qua cúi đầu hít thở, hơi thở phả trên mặt cô. Hai người cảnh sát xoay người lại, thấy thế liền kinh hãi, giận dữ hét: “Thả cô ấy ra! Điều Viễn Qua, ông đã bị bao vây, ông không thoát được đâu.”

Giản Dao đứng vẫn không nhúc nhích, cúi đầu, cô nhìn thấy hai chân Điều Viễn Qua di chuyển tại chỗ hai cái. Rõ ràng nội tâm ông ta cũng rất hốt hoảng, nhưng cánh tay ông ta lại rất mạnh mẽ, Giản Dao suýt không thở nổi, cũng không dám lộn xộn, bởi vì ngọn dao ông ta cầm đang đặt trên cổ cô, nếu sơ suất tí có thể toi mạng.

“Để cho ta đi!” Điều Viễn Qua hét: “Nếu không tôi sẽ giết cô ta, dù sao cũng không thiếu một người.”

Hai người cảnh sát chỉ cầm súng nhắm ngay ông ta, vẫn không nhúc nhích. Một người cảnh sát nhanh chóng chạy đi nói bộ đàm, nhanh chóng đưa tin.

Khóc mất Giản Dao thoáng nhìn qua, trong sơn động phía sau hình như còn có một người đang nằm, không nhúc nhích, dường như đã tắt thở. Cô từ từ thở ra một hơi, chậm rãi nói:

“Điều Viễn Qua, ông hãy nghe tôi nói, cho dù bây giờ ông có bắt giữ tôi, có thể chạy trốn thời gian ngắn, ông cũng không trốn thoát được. Sau này, mỗi con đường ông muốn trốn chạy đều bị chặn hết, những người ông có thể liên lạc đều bị chúng tôi nghe trộm. Ông đã từng có cuộc sống giàu có, sau này chỉ có thể trốn chui trốn nhủi, không thể liên lạc với người nhà, sống cuộc sống nghèo khổ khiến người ta khinh bỉ. Bọn họ sẽ đánh ông, sẽ chính ông, giống như ông đã từng làm với bọn họ. Kết cục của ông đương nhiên sẽ rơi vào đường cùng. Thả tôi, đến đồn cảnh sát thành thật khai báo, như vậy, những người phụ nữ của ông, con trai độc nhất của ông, mới có thể có cuộc sống tốt hơn một chút, ông có hiểu ý tôi không?”

Điều Viễn Qua hét lên: “Cô câm miệng! Tôi quan tâm bọn họ làm gì, tôi còn quan tâm bọn họ làm cái gì?”

“Sao có thể mặc kệ?” Giản Dao nhẹ giọng nói: “Đó là gia đình duy nhất của ông đó. Sự nghiệp ông vất vả kinh doanh, sau này chắc chắn bị đóng cửa,

chẳng lẽ ông không quan tâm, không chăm sóc, cứ gánh trên lưng tội danh đào phạm, cuối cùng, tất cả mọi người đều đi đứt hết sao?”

Điều Viễn Qua chỉ thở hắt hắt, không nói lời nào.

Đúng lúc này, xa xa truyền đến rất nhiều tiếng bước chân. Điều Viễn Qua cả kinh, càng thêm siết chặt thanh đao vào cổ Giản Dao, Giản Dao cảm thấy trên cổ đau nhói. Cô biết mình không thể chờ đợi thêm nữa. Cô vừa mới lợi dụng khoảng thời gian nói chuyện vô ích để quan sát địa hình chung quanh. Bên cạnh là nham thạch cứng rắn, dưới chân hai người là bùn đất lỏng, bên cạnh có chỗ ao động, nếu như cô né đến đó, có lẽ có thể tránh được viên đạn của cảnh sát và lưỡi đao của Điều Viễn Qua.

Ước chừng đã gặp qua nhiều sóng gió, Giản Dao không hoảng sợ chút nào, ngược lại tập trung toàn bộ chú ý, giữ sức chờ đợi.

Nhóm cảnh sát đã báo cáo tình hình phía trước. Bạc Cận Ngôn bước nhanh trên sườn núi, xa xa đã nhìn thấy Điều Viễn Qua bắt giữ một người đứng ở trước cửa động, trong lòng Bạc Cận Ngôn trầm xuống, khóe miệng cong lên – Chưa từng thấy kẻ tình nghi nào ngu xuẩn khiến người ta chán ghét như vậy! Ông ta tưởng rằng loại 18 tuyến sát thủ như ông ta có thể uy hiếp Bạc phu nhân sao? Vậy sao heo mẹ còn chưa leo lên cây?

Gần, càng gần. Ánh mắt Bạc Cận Ngôn và Giản Dao giao nhau trên không trung. Ánh mắt cô trầm tĩnh, kiên định, hình như sau khi anh đến, lại thêm lo lắng. Bạc Cận Ngôn thấy cô vẫn hoàn hảo không tổn thương gì, thì trái tim cũng rớt xuống. Hơn nữa thấy cô trong hiểm cảnh vẫn không mất vẻ thông minh, dũng cảm, tình cảm yêu thương, dịu dàng trong lòng càng sâu sắc thêm. Mà đôi mắt anh, cũng lạnh lùng không gì sánh được.

Sau đó, Bạc Cận Ngôn cách bọn họ mười thước thì dừng lại, đứng vững, không nói chuyện cũng không nhúc nhích.

Giản Dao liếc mắt nhìn bên phải, nhẹ nhàng gật đầu với anh.

Anh nháy mắt với cô, sau đó bỗng nhiên thay đổi sắc mặt, lộ ra vẻ tức giận: “Điều Viễn Qua! Thả vợ tôi ra! Ông còn muốn để bao nhiêu người vô tội bị thương nữa!”

Không ngờ câu này lại khiến Điều Viễn Qua hưng phấn, ông ta không nhận ra Bạc Cận Ngôn, chỉ cười lạnh nói: “Vợ của mày? Haha, vợ cảnh sát, haha...”

Không có ai biết, Bạc Cận Ngôn đang làm gì. Tại sao lại kích thích Điều Viễn Qua. Cảnh sát bên cạnh chỉ im thin thít, dùng súng nhắm vào Điều Viễn Qua. Giản Dao chỉ nhìn Bạc Cận Ngôn, hai ngón tay nhẹ nhàng vẫy về.

Phương Thanh đứng ở phía sau Bạc Cận Ngôn, dùng thanh âm chỉ hai người mới nghe thấy nói: “Tôi sẽ cứu cô ấy.” Bạc Cận Ngôn dường như không nghe thấy.

Phương Thanh xoay người đi, Bạc Cận Ngôn tiến lên từng bước, tiếp tục mắng: “Ông, tên cầm thú này! Cầm thú! Tự mình nuôi nhốt nhiều phụ nữ như vậy, còn muốn giết hại những cô gái trẻ tuổi vô tội! Ông có còn là người nữa hay không?”

Anh lại tiến lên một bước, cách bọn họ gần hơn. Nhưng vẫn giữ vững một góc độ, để người sau lưng thuận tiện bắn ông ta.

Điều Viễn Qua cười lạnh, mặt của Bạc Cận Ngôn bởi vì kích động mà lúc đỏ lúc trắng, lớn tiếng nói: “Vợ ông còn muốn nhận tội thay ông! Bà ta nói tất cả mọi người đều do bà ta giết! Ông có phải đàn ông hay không? Để một người phụ nữ gánh tội thay! Nếu như ông còn có lương tâm, mau thả vợ tôi ra, trở về nhận tất cả tội lỗi đi!”

Sắc mặt Điều Viễn Qua khê thay đổi, ánh mắt chăm chú nhìn trên người Bạc Cận Ngôn

Đúng lúc này.

Giản Dao nắm lấy các ngón tay trên bàn tay ông ta, lắc một cái vặn qua hướng bên cạnh. Điều Viễn Qua bị đau, đao găm rơi xuống. Giản Dao nhân cơ hội, tránh sang một bên, thoát khỏi khống chế của ông ta.

“Ba—” Thanh âm phá không của viên đạn, trong nháy mắt từ đằng xa đến gần. Giản Dao chỉ cảm thấy lỗ tai vù vù, ngẩng đầu lên lại thấy Điều Viễn Qua lộ ra thần sắc không thể tin được, cúi đầu xuống lại nhìn thấy trên ngực có rất nhiều máu tuôn ra.

Nhưng tất cả chỉ xảy ra cực nhanh trong một khoảng thời gian.

Một cây đao đâm vào ngực trái của ông ta, nhắm ngay tim, đồng thời còn lòi ra. Ông ta thở hắt hắt, cả người đầm đìa máu tươi, Tạ Mẫn không biết từ đâu lao đến.

“Tôi...” Điều Viễn Qua chỉ kịp thốt lên một chữ ngời ngất xuống đất. Ngã xuống đất cùng lúc còn có Tạ Mẫn đang thoi thóp.

Giản Dao vì quán tính mà ngã trên mặt đất, đã được người ôm lấy từ trên mặt đất. Cô ngã vào vòng ôm gầy gò quen thuộc, trong lòng hoàn toàn buông lỏng, đưa tay ôm lấy eo anh. Bạc Cận Ngôn cúi đầu nhìn cô, cặp mắt ấy phát sáng giống như sao. Cô lập tức hiểu được, mặc dù anh vẫn bình tĩnh tự nhiên ‘diễn xuất cao cấp’ nhưng anh cũng rất lo lắng. Vừa định nói vài lời an ủi thì anh đã cúi đầu, hôn lên trán cô cái hôn thật sâu.

Tim của cô còn đập rất nhanh, nhẹ giọng nói: “Ngài Bạc, em không sao.”

“Dĩ nhiên.” Anh thấp giọng nói: “Có anh ở đây.”

Phuong Thanh rút súng ngấm, từ trên sườn núi chạy xuống. Người cộng sự đứng sau lưng anh, đột nhiên mở miệng: “Anh nổ súng chưa bao giờ lỡ tay. Vết thương này cũng khiến ông ta đau đớn mười mấy tiếng đồng hồ rồi mới chết.”

Phuong Thanh cười lạnh nói: “Nói bậy gì thế, lúc đầu tôi định bắn vào cổ tay ông ta, sảy tay bắn trật thôi.”

Bạc Cận Ngôn ôm chặt Giản Dao một lúc, hai người cùng nhau cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy Diêu Viễn Qua nằm trên mặt đất đã tắt thở, mà Tạ Mẫn thì vẫn nằm thờ phỉ phò trên mặt đất. Nhóm cảnh sát từ từ cầm súng tới gần bà.

“Con gái ơi...” Chẳng ai ngờ tới, bà đột nhiên lại kêu khóc lên, lại giống như một con cá cứng ngắc, từ dưới mặt đất bật dậy, đột ngột đụng vào vách đá bên cạnh, trong nháy mắt máu chảy như suối, ngã xuống mặt đất lần nữa.

Bạc Cận Ngôn buông Giản Dao ra, bước nhanh tiến lên, đỡ bà ấy từ trên mặt đất dậy: “Tạ Mẫn! Tạ Mẫn!”

Tạ Mẫn hơi mở mắt ra nhìn anh, duy chỉ có nhìn anh, cười: “Tôi... Một ngày... Cũng không chịu nổi nữa.”

Nhóm cảnh sát bên cạnh đều không lên tiếng, Bạc Cận Ngôn nhìn bà chằm chằm, nói: “Đúng vậy, tôi biết.”

Giản Dao đột nhiên cảm thấy khổ sở vì câu nói của anh: Tôi biết.

Tạ Mẫn dùng tay nhuộm đầy máu tươi, cầu xin Bạc Cận Ngôn nói: “Xin cậu... Bạc Cận Ngôn... Cậu nói cậu sẽ khiến nỗi oan được giải... Tìm ra hài cốt con gái tôi... Chôn chung một chỗ với tôi.”

“Được.” Bạc Cận Ngôn nói: “Bà Tạ Mẫn, tôi hứa với bà.”

Một lát sau, Bạc Cận Ngôn đứng lên. Nhóm cảnh sát bắt đầu bao vây, kiểm tra Tạ Mẫn không còn mạch đập hơi thở. Phuong Thanh đứng sau lưng bọn họ, cũng không di chuyển.

Bạc Cận Ngôn xoay người, ôm vai Giản Dao, hai người nắm tay đi ra khỏi vòng vây. Ngẩng đầu chỉ nhìn thấy trời đã tối. Có một vì sao, sáng lên ở chân trời, ánh sáng dịu dàng mà trang nghiêm, dường như đang ngắm nhìn mặt đất, ngắm nhìn cả cuộc sống vắng lặng.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Ám Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chương 20

Edit: Julia

Trong bóng tối, có người cười, nhẹ nhàng, chói tai, tức giận, ngạo mạn.

Giản Dao nhủ chặt chân mày, tay cũng nắm chặt drap giường.

Hắn đến gần, càng gần. Hắn giống như đang vuốt ve vật cứng, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của cô. Sau đó lẩm nhẩm thân mật như tình nhân: “Làn da đẹp như vậy, yên tâm, mặc dù tôi sẽ dùng roi, nhưng nhất định sẽ không tổn thương đến làn da phía sau lưng em. Thật đẹp!”

...

Giản Dao chợt mở mắt ra, chỉ nhìn thấy trần nhà vô vị trong phòng khách. Thì ra là trời đã sáng, khắp người cô đều là mồ hôi.

Cô ngồi ở trên giường một lúc, mới đứng dậy đi rửa mặt. Khi cảm thấy tỉnh táo hoàn toàn mới phát hiện Bạc Cận Ngôn không có ở trong phòng.

Anh lại chạy một mình khắp nơi rồi.

Cô gọi điện thoại: “Alo, anh đang ở đâu?”

“Anh đang ở chỗ Phuong Thanh.” Giọng nói của Bạc Cận Ngôn ôn hòa, thân thiện: “Còn một vài chuyện phải tiếp tục. Em ngủ có ngon không?”

Giản Dao: “Ngon vô cùng.”

“Đến đây đi, bọn họ mua bữa sáng hết sức phong phú, thậm chí còn đặc biệt mua cho anh một phần bánh dính một con tôm nhỏ nữa. Có lẽ xuất phát từ lòng kính trọng và biết ơn anh đấy. Thế nhưng, điều đó không cần thiết.”

Giản Dao không nhịn được cười: “Vậy anh đã ăn phần bánh tôm rồi sao?”

Bạc Cận Ngôn: “...Ăn rồi.”

Giản Dao khẽ mỉm cười, nhưng chân mày vẫn còn nặng nề, cô bất giác im lặng một hồi. Bạc Cận Ngôn lại nhảy bén phát hiện sự khác thường của cô, giọng nói cũng thay đổi, hết sức ôn nhu, thấp giọng hỏi: “Sao thế?”

Giản Dao nói: “Cận Ngôn, em muốn hai đứa mình ở cạnh nhau một lát.”

Anh yên lặng một chút đáp: “Anh về bên cạnh em ngay.”

“Ừ.”

Ánh mặt trời thật ấm áp, trên đường cái sạch sẽ lại im lặng, không có người nào. Giản Dao đứng ở dưới tàng cây một lát, liền nhìn thấy Bạc Cận Ngôn đi ra từ đồn cảnh sát đối diện. Ngày hôm nay, anh hiếm khi mặc áo T-shirt màu xanh đậm, quần dài màu đen, tóc đen, da trắng càng lộ ra, tuấn tú bất mất. Dĩ nhiên đây là kết quả ‘cải tạo sau kết hôn’ của Giản Dao, đối với người đàn ông chỉ biết mặc âu phục này.

Anh đi tới trước mặt cô, cầm tay cô: “Để anh đoán xem, lại nằm mơ?”

“Ừ.” Giản Dao thình thoảng cũng không cần che giấu sự yếu đuối trước mặt anh.

Anh ôm lấy vai cô, ôm rất chặt, hai người đi tới bên bờ sông.

Thật ra, Giản Dao đã ít khi nằm mơ thấy ‘Hoa tươi ăn thịt người’ mơ thấy khoảng thời gian bị hấn nhót. Mà người đàn ông ác ma đó bây giờ cũng biến thành một đồng xương trắng. Bạc Cận Ngôn cũng khen cô, nói so với một số người Bạc phụ nhân điều chỉnh tốt vô cùng. Chỉ là, ngày hôm qua khi cô nhìn thấy sự biến thái và điên cuồng trong mắt Diêu Viễn Qua không khác mấy so với Hoa tươi ăn thịt người và những sát thủ khác. Cô còn cảm thấy lạnh lẽo trong lòng.

E rằng có một một vài vết thương đối với cảnh sát mà nói, suốt đời cũng không phai mờ.

Hai người im lặng đi dọc theo bờ sông một lát, rồi tìm một quán gia đình ăn điểm tâm. Trong dạ dày nóng, trên người hình như cũng nóng. Bạc Cận Ngôn cũng không có an ủi và khuyên bảo cô bằng những lời dư thừa. Là một nhà tâm lý học, anh biết hiện tại vợ mình nên làm bạn với sự yên lặng, với những u ám bắt đầu gợn sóng trong lòng, dùng tính cách kiên nghị của cô ấy khiến nó biến mất.

Quả nhiên, một lát sau, người phụ nữ bên cạnh bất giác thả lỏng chân mày, dường như lại khôi phục lại sức sống trong sáng hằng ngày. Cô thậm chí còn uống một bát canh nóng, mặt bị uống đến hai má hồng hồng.

“Anh bận bịu gì ở đồn cảnh sát vậy?” Giản Dao hỏi.

“Có một vài tình huống mới.” Đôi mắt Bạc Cận Ngôn chìm trong chỗ sáng: “Minh Nguyệt bị điên rồi.”

Giản Dao ngẩn ra.

“Lúc đầu phỏng vấn chị ta thì chị ta không nói gì, lát sau bỗng nhiên nở nụ cười, bắt đầu nói năng lộn xộn. Hỏi chị ta cái gì cũng không biết. Đã tìm bác sĩ đến rồi nhưng tình hình cũng không khả quan.”

Trong lòng Giản Dao có cảm giác nói không nên lời, chỉ biết thôn thức.

“Mặt khác...” Bạc Cận Ngôn nói: “Thi hài Đồng Sinh vẫn chưa tìm được, máu trong nhà tù ấy, bởi vì thời gian quá dài, hơn nữa còn được dọn dẹp nhiều lần, tình hình hỗn hợp cũng khá nghiêm trọng, cho nên phá hủy tình trạng giám định, cho nên cũng không lấy được ADN thuộc về cô ấy. Cũng không tìm được hình ảnh theo dõi Minh Lan đã dụ dỗ các cô ấy. Vì thế trên lý thuyết mà nói, Đồng Sinh có thể bị bọn họ bắt hay không, trước mắt vẫn chưa thể kết luận.”

“Thế nhưng... Nhất định là bọn họ.” Giản Dao nói.

Sắc mặt của Bạc Cận Ngôn khó coi: “Triệu Hà đã chết, Minh Lan tự sát. Người duy nhất hiện giờ biết sự việc Minh Nguyệt cũng đã điên rồi. Mặc dù theo chứng cứ hiện có thì người nhà họ Diêu là tình nghi lớn nhất, nhưng không có căn cứ chính xác, quyết định, thì không có cách nào kết án. Từ trên lý thuyết mà nói thì có hai người có thể: Một là Đồng Sinh, xinh đẹp nhất trong mấy cô gái, cô ta đối với Diêu Viễn Qua mà nói, có lẽ có ý nghĩa khác. Hai cốt cô ấy được giấu ở chỗ khác. Hai là người dụ dỗ bắt cóc Đồng Sinh còn có người khác.”

Giản Dao cắn môi, không nói lời nào. Trong đầu bỗng nhiên hiện lên cảnh tượng Tạ Mẫn trước khi chết. Tuy rằng Tạ Mẫn cũng là hung thủ giết người, nhưng cũng là một người mẹ đáng thương hơn đáng hận. Vì thế, di nguyện trước khi chết của Tạ Mẫn, có thể không thực hiện được sao? Trừ phi, Minh Nguyệt có thể khôi phục lại như bình thường, nếu không vụ án của Đồng Sinh sẽ trở thành vụ án mãi mãi không được giải?

Lúc này Bạc Cận Ngôn lại nói: “Anh nhất định tìm được Đồng Sinh.”

Giọng điệu rất nhẹ lại kiên định là vì lời hứa với một tội phạm trước khi chết. Trong lòng Giản Dao chấn động.

Dĩ nhiên, sau một thời gian tương đối ngắn, dưới sự kiên trì của Bạc Cận Ngôn, cảnh sát rốt cuộc cũng tìm một nơi bí mật hơn ở trên núi, tìm được hài

cốt của Đồng Sinh, cũng kết thúc vụ án và hợp táng với Tạ Mẫn, chuyện này bàn sau.

Lúc này, hai người đều im lặng một hồi, Giản Dao nói: “Em vẫn còn một nghi vấn: “Mặc dù Tạ Mẫn đã chịu áp lực tinh thần trong thời gian dài, nhưng Phó Vĩ rốt cuộc đã làm cái gì kích thích đến bà ấy, khiến bà ấy động thủ giết Phó Vĩ, dù sao ngoại trừ háo sắc, Phó Vĩ thoát nhìn không liên quan đến toàn bộ sự việc.”

Bạc Cận Ngôn cười nhạt.

“E là, trên đời này chưa từng có chuyện không có chút liên quan nào, lừa gạt được tâm lý tội phạm của anh.” Anh nói: “Còn nhớ, lần đó đột nhập vào nhà họ Diêu anh đã nói cho một mình em nghe những ám chỉ đó không?”

Giản Dao suy nghĩ một chút. Nghĩ tới.

Ngày đó hai người bọn họ và Phương Thanh giả bộ ‘xông’ vào nhà họ Diêu, kết quả đã gặp một con chó hung dữ cũng lần đầu tiên gặp Triệu Hà và Đồng Mẫn.

Giản Dao suy nghĩ, rồi sắc mặt hơi nóng lên, gật đầu nói: “Đúng vậy, anh đã từng nói: Anh đã xem em như một phần thân thể của mình, vì thế có một vài suy nghĩ không xác định, anh cũng chỉ nói với một mình em”

Cô dùng một đôi mắt dịu dàng nhìn anh, Bạc Cận Ngôn cũng nhìn sâu vào đôi đồng tử của cô, nháy mắt cảm thấy có chút vui vẻ. Ủ, anh nghĩ, anh lại cảm thấy con sóng mênh mông trong lòng cuộn trào nữa rồi. Nhưng trên mặt vẫn nhàn nhạt nở nụ cười nói:

“Anh rất vui, em đã nhớ kỹ còn trình bày nó một cách rõ ràng nhất. Nhưng lúc điều tra vụ án chúng ta vẫn nên chuyên tâm một chút.”

Giản Dao: “... Anh rốt cuộc có nói hay không?”

Bạc Cận Ngôn lúc này mới mỉm cười, trong mắt hiện lên màu sắc lạnh lạnh.

“Anh nói: Ở trong hồ sơ điều tra ghi chép, có một vài chi tiết thật nhỏ, đang dùng cách bí ẩn nào đó liên hệ với nhau, thời gian tử vong và chân tướng bị che giấu đang lộ ra nụ cười giễu cợt với anh.”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Ám Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Chương 21

Edit: Julia

“Đội trưởng Phương, có tình hình mới.” Một điều tra viên chạy đến trước mặt Phương Thanh.

Phương Thanh đang sút đầu nể trán vì chuyện Minh Nguyệt điên rồi, cũng vì từ trong nhà tù nhà họ Diêu thu được rất nhiều bằng chứng, nên anh ta bận rộn đến người ngã ngựa đổ.

“Nói!”

“Trước đây không có ai nhắc đến, Phó Vĩ đã từng có một người bạn gái trên mạng. Sau đó cô gái ấy bỗng nhiên mất liên lạc với anh ta. Bởi vì Phó Vĩ không tìm thấy cô gái đó trên QQ, muốn tìm ra còn cần ít thời gian. Sau này khi điều tra vụ án, chúng tôi cũng không chú ý đến chuyện này.”

Phương Thanh ngược mắt nhìn cậu ta.

“Hôm nay cảnh sát Bắc Kinh gửi đến tin tức, đã điều tra ra bạn gái trên mạng của anh ta là ai.”

...

“Là Đồng Sinh.” Bạc Cận Ngôn nói.

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đang cùng nhau ngồi ở trên đê bên bờ sông, trong lòng lại như sóng ở trên sông, nhẹ nhàng cuộn cuộn.

“Sao anh lại biết?”

Bạc Cận Ngôn nhìn về phía xa xa, đáp: “Trong lời khai bạn thời đại học của Phó Vĩ có nhắc tới, thời học đại học anh ta từng quen một người bạn gái trên mạng, sau đó thì mất liên lạc. Khi tất cả cảnh sát xem tư liệu, bên cạnh Phó Vĩ không có điểm nào bất thường, ngoại trừ điểm này.”

“Thì sao?”

“Trong lời khai của nhân viên tiếp tân ở khách sạn nhà họ Diêu có đề cập, Phó Vĩ từng đến bắt chuyện với cô ấy, đồng thời để lại số QQ. Mà lúc đó lại có một phục vụ và một bác quét rác ở bên cạnh nghe được. Hai ngày trước, anh tìm nhân viên khách sạn để điều tra, người phụ trách quét dọn hôm đó là Đồng Mẫn.”

Trong lòng Giản Dao kích động từng hồi, vì cuối cùng cũng biết được chân tướng sự việc, nhưng không biết nên cảm thấy nhẹ nhõm hay bi thương.

Vì thế, Đồng Mẫn đã nằm vùng ở nhà họ Diêu để ngầm điều tra, trong lúc vô tình nghe được số QQ của Phó Vĩ. Vì thế, ngay trong đêm đó, bà ấy chờ Phó Vĩ dưới trời mưa lớn. Bà ấy mặc bộ đồ đồng phục khách sạn nhà họ Diêu, nên khi ấy Phó Vĩ nhận ra bà, cảm thấy kinh ngạc, rồi dừng lại bên đường. Bởi vì anh ta mới từ trong quán bar ra, có uống rượu, hay dùng tay chống lên tường, nên để lại dấu vân tay.

Tối hôm đó, Đồng Mẫn có chất vấn Phó Vĩ chuyện của Đồng Sinh hay không, thì không ai biết được. Nhưng kết quả cuối cùng, bà ấy đã tự tay giết chết người đàn ông từng đùa bỡn con gái mình.

Mà rốt cuộc sao Đồng Mẫn lại tìm được nhà họ Diêu, và mấy năm nay, rốt cuộc bà ấy đã điều tra được bao nhiêu, vì sao bây giờ mới ra tay, thì không ai biết được.

...

“Chúng ta đi chèo thuyền đi.” Giản Dao đứng lên nói.

Bạc Cận Ngôn nhìn theo ánh mắt cô, ánh mặt trời lững lờ trên mặt sông, có mấy chiếc thuyền độc mộc rồi rảnh không dùng đến tản ra giờ mới xuất hiện. Anh vốn muốn nói hoạt động như vậy rất nhàm chán, không có chút ý nghĩa nào. Nhưng nhìn thấy khuôn mặt ôn nhu mà bình tĩnh của cô, nhớ lại câu nói trầm thấp của cô khi nãy trong điện thoại: “Em muốn hai đứa mình ở cạnh nhau một lát.” Anh ngậm miệng, từ trong túi móc tiền ra.

Thời tiết ở Thành cổ ẩm lạnh vừa phải, nên khi thuyền đến giữa sông, có gió nhẹ thổi qua. Người chèo thuyền đứng ở đầu thuyền, nhẹ nhàng khua mái chèo. Hai người ngồi ở đối diện nhau trong khoang thuyền, Giản Dao nhìn hình dáng của Bạc Cận Ngôn, anh đặt một tay bên cửa sổ, cặp mắt ấy nhìn nước sông màu xanh biếc, không biết là đang nhàm chán hay đang chăm chú.

Bọn họ đã ở lại Thành cổ đủ lâu rồi, vụ án cũng gần kết thúc. Ngày mai bọn họ nên trở về Bắc Kinh rồi.

Giống như, những năm gần đây, mỗi một vụ án bọn họ đi qua, dù có nhiều máu, có nhiều chấn động hơn nữa, nhưng bọn họ luôn tiến về phía trước, sẽ không vì cái gì mà dừng lại.

Mà vụ án ở Thành cổ này tựa như chiếc thuyền rời khỏi bờ, cách bọn họ càng ngày càng xa.

“Này.” Giản Dao nói: “Anh còn nhớ, một chuyện quan trọng nào khác từng xảy ra ở trên thuyền giống như vậy không?”

Bạc Cận Ngôn suy nghĩ một lát.

Giản Dao mỉm cười.

Ai ngờ sắc mặt anh trở nên lạnh lùng: “Khi anh còn là sinh viên đại học Maryland, theo ngồi trên thuyền FBI đuổi bắt một tên sát thủ liên hoàn. Cuối cùng, lại chỉ tìm được một chiếc thuyền bị chìm, sát thủ và người bị hại bị bắt giữ cuối cùng gặp phải tai nạn trên biển, thì thể vẫn không tìm được. Đây cũng là vụ án duy nhất trong tay anh chưa được phá từ trước đến nay.”

Giản Dao: “...”

Rõ ràng điều cô nói đến không phải là vụ án, vì sao trong hoàn cảnh trời trong nắng ấm, dịu dàng yên tĩnh như thế này anh lại suy nghĩ đến vụ án chứ?

Ai ngờ anh còn nói: “Người bị hại ấy là tình cảm chân thành duy nhất của Phó Tử Ngộ trong kiếp này, cũng từng là vị hôn thê của cậu ấy, Hàn Vũ Mông.”

Giản Dao ngây ngẩn cả người, lại bắt đầu nói về vụ án nữa rồi.

Về mặt anh vẫn nghiêm túc như cũ, Giản Dao nhẹ nhàng nắm tay anh, hai người im ắng đưa mắt nhìn nhau một hồi, anh nhìn người chèo thuyền ở mũi thuyền, sau đó nhắc rèm xuống, ôm cô ngồi lên đùi mình rồi cúi đầu hôn xuống môi cô. Hai người đều hôn nhau, kháng khí, cả hai đều nhắm mắt lại.

Sau khi ở giữa sông hôn một trận xong, Bạc Cận Ngôn bỗng dừng động tác lại, có phần chán nản nói: “Ồ, em nói đến chuyện đó...”

Giản Dao kéo cổ áo anh qua, động viên mà hôn một cái, ý bảo chính anh cũng không thêm đề ý.

Đúng vậy, em nói đến chính là vụ hôn đầu tiên của chúng ta.

...

Hai năm trước, cô len lén thích anh nhưng anh lại không muốn nghĩ đến chuyện đó. Chờ đến khi cô chán nản muốn từ bỏ thì anh lại theo đuổi cô một

cách cuồng nhiệt. Theo cách kể của Phó Từ Ngô thì khi đó đầu Bạc Cận Ngôn tựa hồ bị đập thủng một lỗ, hơn nữa còn đập ra một loại hormone quý giá.

Nụ hôn đầu tiên chính là ở trên một du thuyền ở Bắc Kinh. Giản Dao đến nay vẫn còn nhớ, đêm đó, nét mặt anh đặc ý giống như đứa con nít được ăn kẹo, hỏi: Chẳng lẽ em không thích anh hôn em sao?

Sau đó hôn cả đêm cho đến khi đôi môi hai đứa đều sưng đỏ.

Tim của anh rất lớn, tim của anh ở ngay trước mắt nhưng cũng như ở chân trời.

Trong lòng anh chứa nhiều vụ án, chứa nhiều người bị hại. Không sao, cô vẫn ở trong một góc yên tĩnh đi cùng anh, là được rồi.

...

Cùng lúc đó, bạn tốt của bọn họ, Phó Từ Ngô đang ngồi một mình ở trong nhà ở Bắc Kinh ngắm mặt trời mọc, nhìn ánh mặt trời lấp lánh.

“Ách xì” Là ai đang nhớ đến anh ta hay có người đang mắng anh?

Bên cạnh anh chỉ có Bạc Cận Ngôn mới ngây thơ như vậy. 80% chắc chắn là đang mách lẻo với Giản Dao mấy hôm trước bị anh cười nhạo là Bạc 3 tuổi.

Anh cười chế giễu một tiếng, chợt cảm thấy có chút cô đơn. Hình như đã hơn một năm rồi anh không có bạn gái. Lúc còn trẻ có thể quen chơi một chút nhưng bây giờ đã sắp 30 rồi, nhưng đã dần dần không còn lòng vui đùa với trò chơi của nhân gian nữa rồi.

Có nhiều áng mây ở trên bầu trời, cũng có nhiều ánh sáng ở dưới mặt đất.

Là ai, đang nhìn anh chứ?

Vũ Mông, cô gái của tôi.

Trong biển, em có lạnh không?

Tôi lại nhớ đến em rồi.

Sau khi Bạc Cận Ngôn và Giản Dao rời khỏi Thành cổ, vụ án nhà họ Diêu cũng kết thúc, Thành cổ dường như cũng khôi phục lại yên tĩnh.

Trong đồn cảnh sát cũng khôi phục lại không khí nhàn hạ, thông thả. Lão đại đội cảnh sát lại rồi rảnh. Nhiều lắm thì đi bắt những tên trộm vặt, giải quyết mấy vụ vặt vãnh. Trời cao, ngày dài, lại nhàn hạ được một khoảng thời gian.

Trưa hôm nay, Phương Thanh vẫn ngồi ở trong phòng làm việc như cũ, đeo tai nghe để xem phim truyền hình cut tập nữ nhân vật chính. Bên cạnh còn có người cười nhạo: “Đội trưởng Phương, anh cũng cuồng ngồi sao sao?. Chắc chắn, Kim Hiểu Triết này thật là xinh đẹp, có khí chất.”

Phương Thanh cũng không giải thích với bọn họ. Ai biết bọn họ muốn hiểu sao thì hiểu.

Xem trọn một buổi trưa, lại thấy tâm tình vừa kích động, vừa mê mẩn trước sau như một. Thừa dịp còn mấy phút nữa tới giờ làm, anh chạy lên sân thượng hút thuốc.

“Đội trưởng Phương, có người đưa văn kiện đến cho anh.” Một cảnh sát chạy tới.

Phương Thanh nhả khói, mở túi văn kiện ra, rút ra xem xong. Một lát sau lại tỉ mỉ cất văn kiện vào trong túi, ngẩng đầu nhìn mây và ánh sáng phía xa xa.

Lặng lặng ngây người một lát, anh lấy điện thoại gọi cho cô gái đó.

“Alo.”

“Có chuyện gì?” Thanh âm của cô ta không nóng không lạnh, không biết là hoan nghênh hay là chán ghét.

“Em nói xem. . .Nếu như anh đến Bắc Kinh làm việc thì sao?” Phương Thanh hỏi.

Kim Hiểu Triết im lặng một hồi mới nói: “Anh nghĩ kĩ?”

Phương Thanh cầm văn kiện phê chuẩn chuyển đổi công tác trong tay, tính lưu manh lại nảy lên, chậm rãi nói: “Không có, anh vẫn đang suy nghĩ.”

Hai người im lặng một lúc, không có nói chuyện. Bên kia của cô có tiếng âm nhạc và tiếng người, có lẽ là đang tham gia hoạt động gì đấy.

“Em có một người bạn mở công ty, đang tìm quản lý bảo an. Ít ngày trước nhờ em tìm người, nếu như anh đồng ý có thể thử xem. Nhưng không bảo

đảm an trên phương diện phóng vấn, bao ăn bao ở, tiền lương khoảng 1 vạn.” Kim Hiểu Triết nhàn nhạt nói.

Phương Thanh ngẩn ra, đột nhiên nở nụ cười đáp: “Đừng hòng, lão tử không làm quản lý bảo an.”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Ám Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.